

Heo Mập Cận Thị Và Quần Lót Rùa

Contents

Heo Mập Cận Thị Và Quần Lót Rùa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 1.1	5
3. Chương 1.2	7
4. Chương 1.3	9
5. Chương 1.4	12
6. Chương 2	14
7. Chương 2.1	16
8. Chương 2.2	18
9. Chương 2.3	21
10. Chương 2.4	23
11. Chương 3	25
12. Chương 3.1	27
13. Chương 3.2	29
14. Chương 3.3	31
15. Chương 3.4	33
16. Chương 3.5	35
17. Chương 4	36
18. Chương 4.1	38
19. Chương 4.2	39
20. Chương 4.3	41
21. Chương 4.4	43
22. Chương 5	45
23. Chương 5.1	47
24. Chương 5.2	48
25. Chương 5.3	50
26. Chương 5.4	52
27. Chương 5.5	54
28. Chương 5.6	55
29. Chương 6	56
30. Chương 6.1	58
31. Chương 6.2	60
32. Chương 6.3	62
33. Chương 6.4	63
34. Chương 6.5	65
35. Chương 6.6	66
36. Chương 7	68
37. Chương 7.1	69
38. Chương 7.2	72
39. Chương 7.3	75
40. Chương 7.4	77
41. Chương 7.5	79

42. Chương 8	81
43. Chương 8.1	83
44. Chương 8.2	86
45. Chương 8.3	88
46. Chương 8.4	91
47. Chương 8.5	92
48. Chương 9	95
49. Chương 9.1	96
50. Chương 9.2	99
51. Chương 10	101
52. Chương 10.1	103
53. Chương 10.2	105
54. Chương 10.3 (end)	108

Heo Mập Cận Thị Và Quần Lót Rùa

Giới thiệu

- Nè, rõ ràng là em đồng ý làm người yêu của anh mà- Anh bị điên à? Tôi nói đồng ý hồi nào. - Em

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/heo-map-can-thi-va-quan-lot-rua>

1. Chương 1

Chương 1: Oan gia từ lúc nhỏ

Cô giáo dẫn một bạn nữ tròn tròn mập mập trắng trẻo, có đôi má bầu bĩnh, mái tóc hơi xoăn được cột hai chùm trong đáng yêu vô cùng, vào trong lớp và giới thiệu:

- Các em, đây là bạn mới của chúng ta. Bạn ấy sẽ chuyển vào lớp chúng ta học cùng các em. Các em có vui không nào?

Cả lớp đều vỗ tay hoan hô và đồng thanh đáp:

- Dạ vui ạ.

Cô vui vẻ nhìn cô bạn nhỏ kia nhẹ nhàng bảo:

- Giờ em nói cho các bạn nghe em tên gì đi nào?

Chẳng biết cô bé nói tên mình là gì, Viễn Hình chẳng chú tâm nghe cho lắm, cậu nhóc đang bận đếm bi. Cậu nhóc có rất nhiều bi, bi đủ màu, bi to bi nhỏ, đa phần là số bi của cậu là do ông bà nội, ông cố, các chú các cậu đi nước ngoài về mua cho cậu làm quà. Cho nên, các kiểu bi của Viễn Hình thường khác lạ hơn

so với mọi người, vì thế khiến các bạn trong lớp rất ngưỡng mộ. Hết giờ ra chơi là lập tức chạy đến bên cậu xin chơi.

Cô giáo của cậu nhóc cũng đặc biệt ưu ái cậu, cho cậu giữ hộp bi trong người, mà Viễn Hình cũng thấy thật là lạ, cô giáo dường như rất thương cậu nhóc, thương nhiều hơn so với các bạn khác trong lớp. Nhà: biết cậu chẳng thích ăn thịt mỡ, cô lúc nào cũng cho cậu phần nạt nhiều, biết cậu ghét ăn tôm, cho nên dù khẩu phần ăn của các em đều là bắt buộc phải ăn, cũng không ép Viễn Hình ...

Nói chung là Viễn Hình tự cho rằng mình là ông hoàng của lớp mầm non này.

Mỗi khi nhàm chán, Viễn Hình đều đem bi ra đếm, mặc dù đếm đi đếm lại vẫn chỉ có bao nhiêu bi. Thế nhưng cậu nhóc lại cảm thấy cực kì thỏa mãn.

- Viễn Hình nè.

Cô giáo gọi giật khiến Viễn Hình giật mình, suýt chút nữa là làm rơi số bi đang đựng trong hộp của cậu nhóc.

- Từ hôm nay, bạn ấy sẽ ngồi chung bàn với em, không được ăn hiếp bạn nghe chưa?

Viễn Hình chun mũi, cậu nhóc đâu có ăn hiếp bạn bè đâu. Chỉ là thỉnh thoảng cũng giành đồ chơi với bạn nam, thỉnh thoảng cũng chọc phá bạn gái. Thế nhưng đâu có ức hiếp đâu. Mà mấy cái này, vốn là chuyện trẻ con mà, ba bảo trẻ con đùa nào chẳng như thế.

- Woaaaaaaa, bạn có nhiều bi quá nhỉ.

Cái cô bạn mập mập vừa nhìn thấy hộp bi của Viễn Hình thì liền reo lên đầy thích thú. Viễn Hình nghe cô bé kêu lên như thế thì rất khoái trí, cả cái trường này, chẳng ai có bi đẹp như cậu nhóc cả. Cậu nhóc có chút tự hào, hơi ưỡng ngực tự kiêu một tí.

Bạn Lan ngồi ở trước mặt Viễn Hình lền quay xuống bảo:

- Viễn Hình còn nhiều nhiều lắm.

- Thế nhưng chẳng có bi nào đẹp bằng bi của mình cả – Cô bé kia nhìn một lượt rồi bóc lên một viên bi ngắm ngía rồi nói.

Cậu nói vừa rồi chẳng khác nào một gáo nước nóng tạt thẳng vào mặt Viễn Hình, cậu nhóc tức giận đỏ mặt nhìn về cô bé mà kêu lên:

- Bi của bạn đâu, đưa ra đây xem.

Cô bé lập tức mở túi kiểu nhỏ trước người mình rồi xòe ra một viên bi màu trắng trong suốt.

Thật ra bi của cô bé cũng chỉ là một viên bi trắng tròn mà thôi, thế nhưng bi bình thường sẽ có hình khía màu sắc này nọ hoặc trong suốt. Có một số bi ở nước ngoài được cắn vào trong nhiều kiểu mẫu khá bắt mắt, tất nhiên là đắt tiền gấp mấy trăm lần bi của cô bé nữa. Thế nhưng chẳng có viên bi nào lại có hình con thỏ trắng như viên bi của cô bé cả.

Viên bi trong suốt lại có hình con thỏ trắng, mắt hồng trong sống động cô cùng. Các bạn trong lớp nhìn thấy viên bi thì đều ồ lên thích thú. Cả Viễn Hình cũng phải thừa nhận là cậu nhóc vừa nhìn đã thích viên bi rồi.

- Đẹp quá...

- Mau ở đâu vậy....

Tất cả bạn bè trong lớp phút chốc đều nghiêng về viên bi của cô bé kia khiến Viễn Hình thấy khó chịu, đỉnh điểm là câu nói của một bạn nào đó.

- Ô, ăn đứt số bi của Viễn Hình rồi.

Cô bé kia vô tư không nhìn thấy vẻ mặt tức tối của Viễn Hình nên bèn bảo:

- Tụi mình ngồi chung bàn, sau này có thể chơi bi chung với nhau rồi.

- Ai thêm chơi bi chung với cái đồ heo mập như bạn – Viễn Hình hét lên thật lớn.

Viễn Hình cũng biết lời mình nói là xấu, thế nhưng cậu nhóc không hiểu vì sao mình lại thốt ra như thế. Đã nói rồi thì không thể thu lại được nữa, lại còn hét lớn tiếng như thế. Nhưng thôi kệ, dù sao thì cô cũng sẽ không phạt cậu nhóc đâu, từ trước đến giờ cô rất cưng cậu nhóc cơ mà.

Cô bé không ngờ bị Viễn Hình hét vào mặt như thế, lại còn bị kêu là đồ heo mập nữa cho nên mếu máo bật khóc:

- Ba mình nói là mình đâu có mập, trong mình dễ thương lắm kia mà.

Viễn Hình hét lớn như thế, lại còn làm bạn mới khóc lên sợ hãi như thế, cho nên cô giáo không thể không lên tiếng:

- Viễn Hình, sao em lại quát bạn như thế chứ? Còn nữa, sao lại dám gọi bạn là heo mập, em làm bạn buồn rồi kìa, mau xin lỗi bạn đi.

Đây vốn là chuyện trẻ con, cũng chẳng đáng gì, thế nhưng đây là lần đầu tiên Viễn Hình bị đá văng như thế, lại còn bị cô la nữa, chưa bao giờ cậu nhóc bị cô la mắng. Rõ ràng cô bé mới vô đúng là một kẻ đáng ghét, cho nên Viễn Hình kiên quyết không chịu xin lỗi.

Trong một phòng khách được bày trí rất đẹp và sang trọng.

Một cô gái còn rất trẻ, cô mặc một chiếc váy đơn giản thế nhưng vẫn làm nổi bật được vẻ đẹp của cô. Cô đang ngồi thẳng lưng với vẻ mặc hằm hằm, khoanh tay nhìn đứa bé trai xịu mặt bí xị ở trước mặt mình.

- Tự cao ngạo mạn giống y như ba con vậy đó. Mẹ phạt con đứng úp mặt vào tường đến khi nào ăn năn thì mới tha.

Cô gái nói xong thì chỉ tay về hướng bức tường lạnh lẽo, liếc mắt nhìn Viễn Hình. Viễn Hình biết là mình hôm nay không thoát khỏi chịu phạt, nhà này ai mà chẳng chịu ý cậu nhóc, thế nhưng chỉ có mình mẹ cậu nhóc là trị được cậu mà thôi, cho nên lẳng lặng nghe lời mẹ đi đến tường úp mặt vào trong.

Mẹ cậu thấy vậy mới đứng lên đi xuống bếp chuẩn bị bữa cơm chiều. Viễn Hình đứng chịu phạt, không giây nào là không cầu mong ba mình trở về giải cứu.

Một lát sau, một người đàn ông còn khá trẻ, chưa đến 30 tuổi, bận một bộ vest sang trọng, phải nói là đầy phong độ, thông dong bước vào nhà. Nhìn thấy Viễn Hình đang đứng úp mặt vào tường thì khẽ chau mày tiến lại gần hỏi:

- Bé Hình, con lại chọc giận gì mẹ nữa thế.

- Ba – Viễn Hình mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy ba mình, sau đó thở thê – Ba ơi, mẹ vừa mắng ba đó, Mẹ mắng ba tự cao ngạo mạn.

- Cái gì – Ba Viễn Hình kêu lên, lập tức nắm tay con trai đi xuống bếp để hỏi tội vợ.

Mẹ cậu nhóc đang nấu cơm dưới bếp, ba Viễn Hình đi xuống nhìn thấy khẽ gọi tên, giọng nói dịu dàng đầy yêu thương chẳng hề có chút ý giận dữ trách phạt gì cả.

- Hiểu Đồng (Má ơi, viết cái tên này mà xúc động vô cùng). Có phải em nói anh tự cao ngạo mạn trước mặt con phải không?

Hiểu Đồng tắt bếp rồi quay sang nhìn chồng khẽ mỉm cười, một nụ cười khiến người cam tâm tình nguyện chết trong nụ cười đó:

- Vĩnh Phong (Xúc động lần thứ 2) , em nói sai sao?

Vĩnh Phong bị nụ cười như có như không của vợ thì khẽ ho vài tiếng, cúi người nói với con trai:

- Viễn Hình, mẹ con nói đúng rồi. Đàn ông phải có chút tự cao ngạo mạn con à.

Chỉ là vuốt gờ gạt chút danh dự với con trai thôi, nào ngờ Vĩnh Phong lại nghe con trai nói thẳng:

- Ba à, ba thật là làm mất mặt đàn ông quá. Sao có thể dễ dàng gục ngã như thế.

Vĩnh Phong cốc đầu con mắng:

- Con thì biết cái gì. Ba là bị thu phục bởi sắc đẹp của mẹ con.

Vĩnh Phong nói rồi bước đến ôm hiểu Đồng khẽ hôn lên môi cô một cái khiến Hiểu Đồng đỏ mặt, đánh anh một cái mắng:

- Có con ở đây mà.

- Nhóc con, mau lên lầu tự lấy quần áo tắm nhanh đi – Vĩnh Phong vừa bảo vừa nháy mắt với con.

Viễn Hình nhanh chóng hiểu ý ba mình, cậu nhóc vội vàng chạy lên lầu tránh khỏi hình phạt của mẹ. Trong lúc Vĩnh Phong cười hề hề ôm lấy vợ yêu đặt một nụ hôn thương nhớ.

Bữa cơm của gai đình họ tràn ngập hạnh phúc và tiếng cười. Thế nhưng Viễn Hình trong lòng ghi nhớ rõ hai chữ “Heo mập”

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 1.1

2. Chương 1.1

Sáng sớm, không chờ điện thoại reo báo thức Hiểu Đồng (vẫn là xúc động nghe ngào) đã thức dậy. Cô khẽ đẩy cánh tay của Vĩnh Phong trên người mình ra, đứng dậy vào nhà vệ sinh. Lát sau cô chỉnh tề đi ra rồi xuống bếp nấu ăn.

Tay Hiểu Đồng khuấy đều nồi súp trên bếp, nêm thêm tí gia vị vào nồi, cô hài lòng nhìn màu sắc và hương vị thơm lừng và đẹp mắt. Hiểu đồng khẽ cười hài lòng.

Hiện tại cô đang là giám đốc một chi nhánh của công ty, công việc mỗi ngày đều bận rộn, nhưng cô vẫn thích tự tay mình nấu bữa sáng và bữa tối cho chồng và con trai, đối với cô, được chăm sóc họ, chính là điều hạnh phúc nhất.

Hiểu Đồng tắt bếp, cô đi lên trên phòng khẽ lay Vĩnh Phong vẫn còn ngủ say dậy:

- Vĩnh Phong (viết không được, bị run tay, oaoa, phải chờ nó hết rung mới viết được), mau thức dậy đi anh, tới giờ rồi.

Vĩnh Phong vẫn nằm im bất động, Hiểu Đồng thở dài nhìn cái thân xác to lớn trên giường. Cả ba, cả con, cứ hề sáng là khổ vì phải đi đánh thức.

- Vĩnh Phong, mau thức dậy đi – Hiểu Đồng lần nữa lay anh.

Thế nhưng Vĩnh Phong vẫn như tảng đá không nhúc nhích. Hiểu Đồng thở dài lần nữa, cô xoay người khẽ bảo:

Anh không dậy thì em và con đi trước đó nha.

Cô bước thật mạnh chân về trước, hướng cửa tủ quần áo mà dừng lại lẩm bẩm nói:

- Hôm nay mình nên mặc bộ nào nhỉ...

- Bộ này...hay là bộ này...

Chợt Hiểu Đồng reo lên:

- Đúng rồi, bộ hôm sinh nhật Đình Ân mua tặng mình vẫn chưa mặc lần nào. Hôm nay thử mặc nó vậy.

Hiểu Đồng vừa nói vừa với tay lấy chiếc váy ướm lên người thử thì Vĩnh Phong từ phía sau ôm lấy eo cô kéo vào lòng ngực mình, tay kia cầm lấy cái áo quàng không một chút thương tiếc xuống đất thật xa, anh hơi nghiêng đầu hôn một cái lên má Hiểu Đồng khẽ nói:

- Bà xã à, anh thấy bộ váy đó không hợp với em đâu?

- Sao lại không hợp, ý anh là em xấu nên không mặc được mấy bộ váy đẹp như thế phải không? – Hiểu Đồng vờ vĩnh hỏi.

- Bà xã anh không đẹp thì trên đời này làm gì con người đẹp nữa, bộ váy xấu xí như vậy, đương nhiên là không hợp với em rồi – Vĩnh Phong xoay Hiểu Đồng lại ngọt ngào nói mấy câu nịnh bợ, xong rồi thì lợi dụng hôn cô một cái.

Hiểu Đồng chẳng để Vĩnh Phong được lợi dụng lâu, cô đẩy anh ra, khẽ lườm anh một cái mắng:

- Đã tỉnh ngủ rồi thì đi vệ sinh đi, ngày nào cũng nằm lười gọi mãi không chịu dậy. Bắt đầu từ ngày mai, em sẽ không gọi anh nữa đâu, anh tự dậy đi.

- Em có biết đặc quyền của người làm bếp là gì hay không? – Vĩnh Phong nhăn mặt nói – Là được quyền đến trễ nhưng chẳng ai dám than phiền. Ngày nào anh cũng phải đi làm sớm, nhân viên quèn còn sướng hơn anh.

- Anh làm bếp thì phải làm gương cho nhân viên chứ? Hơn nữa, nhà chỉ có hai vợ chồng, em bận nấu đồ ăn sáng, anh phải giúp em gọi con dậy, thay đồ cho con đi học ? Chẳng phải anh hứa là sẽ giúp em làm việc nhà hay sao?

- Con mình còn nhỏ, đang tuổi ăn tuổi ngủ, sao em không để thằng bé ngủ thêm một lát đi.

- Anh cũng biết mẹ không chịu để con ăn sáng trên trường.

Mẹ ở đây, Hiểu Đồng muốn nói đến bà Mai Hoa, mẹ chồng của cô. Tuy trường mẫu giáo của con cô là trường tư cao cấp, mỗi tháng tốn mấy triệu bạc, đồ ăn thức uống và trình độ học tập hơn hẳn ở những trường mẫu giáo bình thường. Thế nhưng bà Mai Hoa vẫn không hài lòng với khẩu phần ăn sáng ở trường cho lắm. Bà cho rằng vẫn chưa đủ chất dinh dưỡng bồi bổ cho Viễn Hinh.

Ở trường mẫu giáo, mỗi ngày, trường có hai bữa chính và một bữa phụ. Thế nhưng vẫn có rất nhiều bé xuống cân thấy rõ khi bắt đầu vào học ở trường mẫu giáo, dù có lên cân mỗi tháng, nhưng chỉ nhỉnh hơn một đến hai lạng mà thôi. Cho nên bà Mai Hoa, không muốn đứa cháu yêu quý của mình giảm sút chút nào cả. Buổi trưa thì miễn cưỡng chấp nhận cho ăn ở trường, nhưng buổi sáng thì tuyệt đối phải ăn ở nhà.

Bà thuê hẳn một người làm rất giỏi, thế nhưng Hiểu Đồng vẫn thích tự mình làm lấy công việc nhà, cho nên đã từ chối, và để bảo đảm với mẹ mình, Vĩnh Phong hứa sẽ phụ giúp vợ việc nhà.

Vĩnh Phong lúc đầu cảm thấy việc mẹ thương con trai mình là đúng, nhưng bây giờ lại cảm thấy phiền phức vô cùng khi Hiểu Đồng cứ nhất quyết cho con ăn sớm đi học sớm để cô còn đến công ty đúng giờ.

- Dứt khoát xây trường mẫu giáo đi, trường nhà mình, con của mình học thế nào cũng được. Không cần phải theo quy định của người ta – Vĩnh Phong cầu nhàu đưa ra quyết định.

Hiểu đồng chính là rất ghét việc này. Lúc cô mang thai, bà Mai Hoa thương cháu, cũng từng đề nghị như thế. Cô đã gạt phăng ngay lập tức. Cứ nhìn cảnh Vĩnh Phong hiên ngang phóng xe vu vù trong trường đại học ngày trước, một cách ngang tàng hống hách là cô không thấy chướng mắt rồi.

- Em không muốn đào tạo ra một ông trời con thứ hai. Minh anh là đủ rồi – Hiểu Đồng bĩu môi đáp.

Nghe vợ nói như thế, mặt Vĩnh Phong đúng là đen đi một ít, anh khẽ khàng nói lấy:

- Ý em là, chồng của em rất xấu xa đúng không?

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Phong hờn mắ, cô buồn cười, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói một như vớ vè:

- Chồng của em vừa đẹp trai, vừa phong độ, lại có tài kinh doanh thì làm sao có thể xấu được. Đẳng cấp của em đâu có tệ đến mức chọn một người chồng xấu thế được.

Vĩnh Phong nghe vợ nói thế, hài lòng vô cùng, mũi có chút nở ra, đáng tiếc, câu tiếp theo của Hiểu Đồng hoàn toàn đã kích thích thần của anh:

- Thế nhưng chồng của em cũng chẳng có gì tốt cả. Nếu ngày nào anh cũng lười thức dậy thì em sẽ diện bộ váy kia đi làm.

Hiếu Đồng hất mặt về phái bộ váy vị vút chống chọi kia. Ánh mắt Vĩnh Phong lập tức bắn về bộ váy như thể muốn đốt cháy nó. Bộ váy vốn là của Đình Ân mua tặng để trêu cô mà thôi, nói là mua để cô diện ở nhà cho Vĩnh Phong ngắm. Nhưng mà bộ váy khá ngắn, lại hở toàn phần lưng, chưa hết, phía trước lại xẻ sâu xuống rãnh ngực. Có cho tiền Hiếu Đồng cũng không mặc bộ váy gây nhức mắt như thế, hơn nữa, cô cũng không thể mặc khi có Viễn Hinh ở nhà được. Nhưng mà dùng nó để trêu Vĩnh Phong thì khá tốt, anh tuyệt đối không để cô mặc ra đường.

- Anh sẽ xé nó ra làm trăm mảnh xem em mặc thế nào – Vĩnh Phong cảm phẫn vì việc bị vợ áp bức.

- Điều hay nhất của người phụ nữ đi làm là họ không lệ thuộc vào đàn ông tiền bạc. Anh cứ việc xé, em sẽ mua thêm vài chục bộ để mặc – Hiếu Đồng cười thoải mái nói.

Cuối cùng Vĩnh Phong cũng phải chịu thua, ai biểu anh yêu vợ làm chi. Hiếu Đồng tẩy vệt mặt rầu rĩ của Vĩnh Phong, cô khẽ cười nhón chân hôn lên môi anh rồi nói:

- Đây là phần thưởng cho ông xã.

Cô định rời đi, thế nhưng Vĩnh Phong kéo cô lại bảo :

- Thế thì ít quá.

Anh nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 1.2

3. Chương 1.2

Vĩnh Phong mở cửa bước vào phòng của cậu con trai nhỏ của mình. Căn phòng này anh phải mất rất nhiều công sức mới dỗ ngọt được đứa con trai dọn vào đây ngủ. Chứ ngày nào cũng nhìn thấy cảnh con trai độc chiếm vợ mình mà với tư cách một người làm ba, anh một là không thể giao chiến với con trai giành lại vợ mình, hai là với thân phận làm ba càng không thể tranh giành với con trai, nếu không sẽ mất hết thể diện.

Cũng may thằng nhóc con của anh khá ngoan, hễ ngủ say là ngủ liền một mạch để sáng chứ không hề tỉnh ngủ lúc nửa đêm.

- Nhóc con, mau dậy thôi.

Viễn Hinh vẫn không nhúc nhích, Vĩnh Phong lay thêm lần nữa, thằng nhóc vẫn nằm ì ra đó.

- Cái thằng nhóc này, con giống ai mà lười đến thế hả.

- Mẹ bảo con giống ba – Viễn Hinh dùng giọng ngái ngủ đáp trả lời của Vĩnh Phong. (Cháu trai của Born đúng là giống ba nó ^^)

Vĩnh Phong xuýt chết sặc vì con trai mình, không ngờ thằng nhóc dám trả lời như thế. Mà đúng là Viễn Hinh nói đúng (đúng 100%), bệnh lười này hoàn toàn giống anh, chứ không thể nào giống Hiếu Đồng được. Anh có chút cấu kính nói:

- Nếu con mà không dậy, ba phát vào mông đó nha.

- Ba ơi, 5 phút thôi ba, cho con ngủ thêm 5 phút nữa đi ba.

- Không phải ba không cho con ngủ thêm, mà là mẹ con không cho con ngủ thêm. Mau thức dậy, nếu để mẹ con lên, tối nay con đừng hòng xem tivi – Vĩnh Phong đưa tay vỗ vỗ mông Viễn Hinh đánh thức cậu nhóc lười dậy, đe dọa thêm một câu – Nhất định bắt con đi ngủ sớm.

- Hix...- Giọng ầm ục của Viễn Hinh vang lên khiến Vĩnh Phong hơi mũi lòng, dù gì thì Viễn Hinh vẫn còn bé, vẫn còn đang tuổi ăn tuổi ngủ mà lại bắt thẳng nhóc phải dậy sớm trong khi các bạn vẫn còn đang ngủ như thế. Cho nên Vĩnh Phong bèn xuống giọng dỗ dành:

- Bé Hinh ngoan. Con chẳng phải là muốn được giống như anh Thiên Phong hay sao? Con biết không? Ngày nào anh Phong cũng dậy thật sớm, còn tập thể dục buổi sáng nữa đó.

Đúng là nghe đến tên Thiên Phong, cu cậu liền lập tức mở mắt ngay lập tức. Vĩnh Phong nhìn con trai lồm bồm ngồi dậy thì hài lòng vô cùng. Không hiểu nguyên nhân từ đâu mà ngay từ khi hiểu chuyện, Viễn Hinh đã cực kỳ thích Thiên Phong. Viễn Hinh và Diệp Hân con của Thế Nam từ nhỏ đã đeo bám lấy Thiên Phong con của Thiên Minh, Thiên Phong bảo gì thì nghe đó.

Viễn Hinh lười nhát ngồi dậy, hai tay dụi dụi mắt, cậu nhóc hỏi Vĩnh Phong:

- Ba ơi, hôm bữa cô giáo dạy con là : Bố là người đàn ông lớn nhất gia đình , là trụ cột của gia đình.

- Cô giáo con dạy đúng rồi – Vĩnh Phong có chút tự đắc xoa đầu con trai.

- Thế sao ba phải nghe lời mẹ ạ. Cô con dạy, người nhỏ phải nghe lời người lớn mà. Mẹ so với ba rất nhỏ nha.

Vĩnh Phong bị con hỏi thì bồng ho vài cái, lườm mắt nhìn thẳng con rõ ràng là đang láu cá với ba của mình. Chưa kịp nói gì thì Viễn Hinh đã tiếp tục giáng thêm một câu:

- Di Đường bảo là, cột trụ như ba một là bị mục rồi, hai là đã bị đóng đinh. Ba à, ba là loại cột trụ nào?

- Cái thằng nhóc này, nếu con không vào nhà tắm đánh răng, ba nhất định dạy con một trận – Vĩnh Phong nghiêm sắc mặt, quyết tâm đánh thép dũa thẳng thằng nhóc láu cá của mình.

Viễn Hinh biết mình đã chọc giận ba rồi thì vội vàng đứng bật dậy từ trên giường nhảy một cái tiếp đất chạy biến vào trong toilet của mình.

Vĩnh Phong nhìn con trai, nửa tức nửa buồn cười, muốn khóc không được, muốn cười cũng không xong. Chỉ biết đi theo vào nhà vệ sinh giúp con vệ sinh mau chóng mà thôi.

Trong lúc thay quần áo, Viễn Hinh chợt nhớ đến một điều, cậu nhóc bèn hỏi ba mình:

- Ba à, có phải đàn ông không được để mất thể diện hay không ba?

Sáng nào Vĩnh Phong cũng ăn bận thật lịch sự, anh thường nói câu này, nhưng không ngờ hôm nay con trai lại hỏi như thế. Cho nên mới gật đầu.

- Vậy nếu ba bị người ta làm mất thể diện thì sao ạ.

- Thông thường ba sẽ trả thù bằng cách làm họ mất thể diện gấp ngàn lần lại – Vĩnh Phong buộc miệng trả lời, nhưng chợt nghĩ đến chuyện gì đó, bèn nhíu mày hỏi – Sao tự nhiên con lại hỏi vậy? Trên lớp có chuyện gì à? Có bạn nào ăn hiếp con sao?

Viễn Hinh nghe ba hỏi thì cười hì hì lắc đầu không thừa nhận.

- Không có, con trai ba rất ngoan, ai cũng yêu mến con cả. Chỉ là con xem phim nghe từ này nên mới hỏi mà thôi.

Vĩnh Phong mặc xong quần áo cho con trai nghe xong thì cười xòa, nhắc bồng con trai khỏi giường kê bảo:

- Đàn ông rất xem trọng thể diện của mình, đối với người làm mất thể diện của mình, nhất định phải trả thù để lấy lại thể diện ình. Nhưng phải đương đường chính chính trả thù, người ta gọi là trả thù trí thức, chứ tuyệt đối không được dùng những trò bẩn thỉu để trả thù còn biết không? Nhưng đó là đối với đàn ông mà thôi, còn đối với đàn bà con gái, thể diện của người đàn ông thể hiện ở việc họ có độ lượng và lịch sự hay không?

- Nghĩa là, đàn ông không thể trả thù đàn bà con gái hả ba.

- Đúng vậy. Bỏ qua cho họ cũng là cách trả thù đó con. Thôi được rồi, mau đi xuống ăn sáng, còn lẽ mà nữa, mẹ con nhất định cần nhằn hai cha con cho xem.

Viễn Hinh nghe ba nói thì xụ mặt buồn bã thất thểu theo chân ba đi xuống lầu ăn sáng.

Hiếu Đồng nhìn hai cha con kẻ trước người sau tươm tất đi xuống cô khẽ cười hài lòng rồi thúc giục:

- Mau ngồi xuống ăn sáng đi.

Vĩnh Phong nhắc con trai lên ghế ngồi, còn mình ngồi vào ghế bên cạnh, trước mặt hai cha con đã có hai tô súp nóng thơm lừng, một to một nhỏ.

- Thơm quá – Vĩnh Phong nhìn Hiếu Đồng bụng tiếng khen nịnh – Vợ anh đúng là khéo, nấu gì cũng ngon.

Hiếu Đồng lườm Vĩnh Phong một cái, thế nhưng miệng không thoát khỏi nụ cười hạnh phúc, cô đi đến kéo ghế bên cạnh Viễn Hinh đút cho con ăn. Súp vào buổi sáng là món ăn nhẹ dễ nuốt, dù rằng mới tảng sáng người ta dễ chán, luôn cảm thấy không ngon nhưng hai cha con ăn rất ngon.

Ăn xong Hiếu Đồng con pha sẵn hai ly sữa để kế bên, dù gì thì súp cũng chẳng khiến người ta no bụng, bổ sung thêm dinh dưỡng từ ly sữa là điều tốt nhất. Thế nhưng Vĩnh Phong nhìn sữa thì nhăn mặt:

- Anh không uống đâu. Anh đâu phải trẻ con mà ngày ngày uống sữa chứ! Đàn ông lớn thế này mà còn uống sữa, người ta biết sẽ cười cho đó.

- Mẹ, con cũng không muốn uống sữa đâu, uống sữa ngán chết được – Viễn Hinh cũng nhân cơ hội từ chối ly sữa béo ngậy kia – Đàn ông con trai, ai lại uống sữa từ sáng đến chiều tối chứ.

Hiếu Đồng trừng mắt nhìn Vĩnh Phong tức giận vì anh đã bắt thang cho Viễn Hinh leo theo. Cô thu ánh mắt nhìn Vĩnh Phong lại rồi nghiêm mặt nhìn Viễn Hinh nói:

- Ba con là đàn ông, không uống sữa cũng được. Nhưng con là trẻ con, không phải đàn ông, con cần phải uống sữa cho cao thêm. Đến khi con cao bằng ba con thì có muốn uống sữa hay không, mẹ cũng không cấm. Con mau uống hết ly sữa ẹ.

- Mẹ nói con là trẻ con, không phải đàn ông – Hai mắt Viễn Hinh bỗng sắc rực nhìn Hiếu Đồng hỏi lại.

- Con cùng lắm là con trai thôi, chưa phải là đàn ông. Đàn ông là dùng cho những người đã trưởng thành – Hiếu đồng bèn giải thích thêm.

- Hay quá, con không phải là đàn ông, con uống sữa ngay – Viễn Hinh reo lên rồi cầm ly sữa uống ực một hơi cạn.

Trước khi Viễn Hinh ra khỏi nhà, cậu nhóc bảo Vĩnh Phong:

- Ba chờ con lên lấy đồ rồi xuống ngay.

- Con muốn lấy gì – Hiếu Đồng bèn hỏi thế nhưng Viễn Hinh đã chạy biến lên lầu rồi.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 1.3

4. Chương 1.3

Viễn Hinh đến trường, cô giáo vẫn niềm nở đón tiếp cậu nhóc và vẫn dùng ánh mắt đầy thẹn thùng nhìn ba Vĩnh Phong. Chỉ có điều, trước đây Viễn Hinh theo lời dặn của dì Đường gọi ba là anh, nhưng giờ thì đành trở về vị trí như cũ gọi là ba. Bởi vì có một sự thật không đổi là ba là người đàn ông đã có vợ. Và bằng chứng chính là chiếc nhẫn đính hôn “Tôi là người có gia đình” mà ai ai cũng phải đeo ở ngón áp út khi đã kết hôn, nằm trên tay ba Vĩnh Phong không bao giờ rời tay.

Và ba cũng chẳng có ý định giấu giếm chút nào, ba luôn nói với giọng đầy tự hào: “Tôi đã có vợ”, khi ba Vĩnh Phong nói điều này, Viễn Hinh thấy ba rõ ràng là đã làm tan vỡ bao trái tim của nhiều chị gái. Mà trong đó có cô giáo của cậu nhóc.

Cô giáo cũng là người rất nhanh nhẹn, chuyển hệ từ mơ mộng sang kính nể ngay lập tức, thường hay hỏi Viễn Hình về mẹ làm Viễn Hình thấy thật phiền phức. Cho đến khi mẹ Hiếu đồng thực sự xuất hiện thì cô giáo cũng chấm dứt mấy câu hỏi của mình, có lẽ cô tự biết rằng cô chẳng thể nào sánh với mẹ Hiếu Đồng của cậu nhóc. Tuy nhiên, dù sao ba Vĩnh Phong vẫn đưa Viễn Hình đi học, cô giáo vẫn rất vui vẻ với Viễn Hình vì mỗi ngày đều có thể nhìn thấy vẻ anh tuấn của ba – đây là lời dì Đường đã bảo.

- Ba ơi! Hôm nay cô con có phải là rất đẹp phải không ba – Viễn Hình khôn khéo lay tay của ba mình hỏi, cố ý to giọng để cô giáo nghe.

Vĩnh Phong tuy chẳng hề để ý xem cô giáo hôm nay đẹp hay không đẹp, hay có gì khác với mọi hôm, nhưng nghe con trai hỏi thế, theo phép lịch sự cũng gật đầu đáp:

- Ủ, cô giáo con hôm nay rất đẹp.

Cô giáo được khen thì cười sung sướng, xoa đầu Viễn Hình mà nói:

- Thưa ba đi học rồi vào lớp chơi với các bạn đi con.

Viễn Hình mỉm cười đắc ý vì đã thành công lấy lòng cô giáo của mình.

Sau khi chào ba, Viễn Hình ôm cái hộp báu vật của mình đi vào lớp, tuy cái hộp khá nặng, nhưng Viễn Hình vẫn kiên quyết đem đi. Cậu nhóc đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm nhỏ Heo Mập kia.

Viễn Hình trong mấy buổi tiệc, được hết người này nựng đến người kia nựng, người ta còn nói:” Con của con buôn thì trước sau gì cũng là con buôn”, giống như dự đoán sau này cậu nhóc sẽ nối nghiệp ba mẹ mình. Viễn Hình thật sự học được cách đánh bại đối thủ của mình bằng cách ra giá cao hơn và mua chuộc lòng người.

Sau khi mọi người ăn sáng xong, hai cô giáo và cô bảo mẫu đang lui cui dọn dẹp chén bát bàn ghế. Lợi dụng lúc này, Viễn Hình cầm cái hộp được mở nắp, bên trong tuy chỉ là những hòn bi nhỏ nhưng rất đẹp, Viễn Hình đến trước mặt Heo Mập xòe hộp bi của mình ra, đầu ngẩng cao thách thức nói:

- Nhìn đi. Đây là toàn bộ số bi của mình. Sao hả, bạn thấy có đẹp không?

Mấy chục cái đầu trong lớp đều tùm lại nhìn số bi của Viễn Hình kêu lớn tán thưởng không ngừng.

- Ủ, rất là đẹp. Nhưng vẫn không đẹp bằng bi của mình – Heo Mập nhìn số bi với ánh mắt cực kì hứng thú, thế nhưng vẫn khẳng định là bi của mình đẹp hơn.

Viễn Hình cực kì tức giận, cậu nhóc đã vất vả cầm nguyên cả hộp bi mà mình có. Hộp bi nặng trình trịch, nhiều như thế, vậy mà nhỏ Heo Mập này vẫn khẳng định cho rằng bi của nhỏ là đẹp nhất. Sự tức giận không muốn là kẻ thua cuộc khiến Viễn Hình đồng dục hờ:

- Ai nghĩ chơi với nhỏ heo mập, mình sẽ tặng người đó một viên bi.

Chỉ sau lời tuyên bố vài phút, Viễn Hình cười đắc ý vô cùng bởi vì hầu như các bạn trong lớp đều bị cậu nhóc mua chuộc bằng những viên bi đầy màu sắc này. Không phải trong lớp có mình Viễn Hình có bi, mà tâm lý trẻ con vốn thích vật của người khác, luôn cho rằng đồ chơi của người khác đẹp hơn của mình.

- Hai đứa mình chơi chung nha – Viễn Hình ngồi một góc nghe Heo Mập nói với một cô bạn cùng lớp .

- Mình không chơi với bạn đâu – Cô bạn kia trả lời rồi đi đến chỗ Viễn Hình xòe tay ra bảo – Mình nghĩ chơi với bạn ấy rồi. Cho mình bi đi.

Viễn Hình liền vui vẻ mở nắp hộp của mình ra,

- Tui mình không chơi với bạn đâu. Ai bảo bạn mập làm chi – Tất cả các bạn đều nói rồi trêu ghẹo Heo Mập khiến cô bé méo máo – Lêu lêu...

Về mặt Heo Mập lúc đó, Viễn Hình chẳng thể nào quên được. Nhỏ khóc nức nở , khiến gương mặt vốn hồng hào da thịt càng hồng hơn trông rất tội nghiệp. Viễn Hình ban đầu có chút đắc ý, nhưng rồi cũng thấy tội.

- Ai làm cho bạn khóc – Cô giáo nghe tiếng khóc thì bèn đến vỗ về Heo Mập rồi nhìn mấy đứa học trò hỏi.

Thấy cô giáo nổi giận, các bạn đều sợ hãi, đồng loạt chỉ tay về hướng Viễn Hình khiến cậu nhóc vô cùng lúng túng.

- Viễn Hình, tại sao con lại chọc bạn khóc vậy hả.

Viễn Hình cảm thấy cực kỳ oan uổng, cậu nhóc không hề chọc gì đến Heo Mập nha. Nhưng nói thế nào thì nguyên nhân cũng là do mình, Viễn Hình đâu ngu ngốc mà nói rõ nguyên nhân mình đã mua chuộc các bạn bằng những viên bi để nghỉ chơi với Heo Mập. Nhưng mà nếu thừa nhận thì chẳng khác nào khẳng định.

- Con đâu có chọc bạn đâu cô. Là bạn tự khóc thôi. Không tin, cô cứ hỏi bạn ấy đi ạ.

Cô giáo bèn ngồi xuống, vỗ về Heo Mập:

- Con đừng khóc nữa, nói cô nghe, vì sao con khóc, bạn nào chọc con à.

- Các bạn không chơi với con – Viễn Hình thấy heo mập nắc nghẹn vừa khóc vừa nói thì hơi sợ hãi.

Cô giáo nghe xong thì kinh ngạc quay người lại nhìn mấy đứa trẻ :

- Tại sao các con không chơi với bạn.

Viễn Hình nghe cô hỏi, bước chân lùi về sau mấy bước. Trốn ngay lập tức.

Tại nhà, Viễn Hình ngồi đối mặt với mẹ Hiểu Đồng trên sofa. Mặt mẹ Hiểu Đồng cực kỳ đen , ánh mắt vốn dĩ rất đẹp, khiến người ta nhìn vào đều cảm thấy thích, vậy mà giờ lại khiến Viễn Hình lạnh như băng. Cậu nhóc lí nhí gọi:

- Mẹ...

Hiểu Đồng không đáp.

- Mẹ ơi...

Hiểu Đồng vẫn im lặng.

- Con sai rồi.

Hiểu Đồng lúc này mới lên tiếng nói:

- Đã biết mình sai rồi sao? Nói xem, con sai ở chỗ nào.

Viễn Hình mím môi không hé nửa lời. Hiểu Đồng nhìn con trai như thế bèn nói:

- Con đừng mong ba về cứu con.

Hiểu Đồng vừa nói xong thì cánh cửa mở ra, Vĩnh Phong lịch lãm bước vào như một cơn gió thổi khiến người ta ngây ngất. Vĩnh Phong vừa đi vừa tháo ca vạt mỉm cười đến ôm lấy vợ, giả vờ lớn tiếng mắng:

- Viễn Hình, con làm sai rồi. Mau xin lỗi mẹ đi.

- Con xin lỗi mẹ – Viễn Hình thấy cứu nhân về, lập tức vui như mở cờ, reo rít lên tiếng.

- Nhanh lên đi tắm rửa, hôm nay bà nội kêu ba dẫn cả nhà đến nhà nội ăn cơm.

- Con đi liền – Viễn Hình liền vọt chạy lên lầu.

Hiểu Đồng tức giận nhìn theo Viễn Hình nói:

- Mẹ đã bảo, nếu con hư mẹ sẽ phạt không cho con ăn cơm mà.

- Mẹ à, mẹ nhớ lộn rồi, mẹ bảo là nếu con kén ăn sẽ bị phạt mà – Viễn Hình bình thản đứng lại trả lời Hiểu Đồng – Nhưng mà con cũng nói, mẹ muốn phạt thì phạt ba trước, ba kén ăn còn hơn con mà. Lớn phải làm gương cho nhỏ chứ. Mẹ hãy phạt ba đi rồi hãy phạt con.

Nói xong cậu nhóc biến thật lẹ trước khi mẹ nổi giông tố, mọi việc cứ giao cho ba dập bão là xong.

Vĩnh Phong ôm chặt Hiểu Đồng không cho cô rời đi, Hiểu Đồng tức đến nổi tím cả mặt, cô mắng Vĩnh Phong:

- Anh xem, Viễn Hình bị anh chùi riết thành hư rồi.

- Con mình chỉ là tinh nghịch chút thôi, đứa trẻ nào mà chả như thế chứ? Lúc nhỏ anh còn ngổ ngược gấp mấy lần Viễn Hình, nhưng giờ thì sao, chẳng phải anh là người đàn ông gương mẫu của mọi thời đại hay sao?

Hiếu Đồng bật cười lườm anh một cái rồi nói:

- Anh không cho em dạy con. Sau này đừng có mà nói con hư tại mẹ đó.

- Bà xã à, anh là sợ em sau khi phạt con thì lại đau lòng thôi, đứa con đi liền khúc ruột mà. Muốn phạt thì cứ phạt anh đi, anh tình nguyện cho em phạt nè.

Vĩnh Phong đưa môi về phía Hiếu Đồng, cô vừa bực vừa vui đẩy anh ra mắng:

- Nham nhở quá.

Thế nhưng Vĩnh Phong đã ôm lấy cô mà hôn không để cô nói tiếp.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 1.4

5. Chương 1.4

Sáng sớm đi học, trong lúc các bạn lục tục vào lớp ăn sáng, Viễn Hình ngồi một góc buồn xo. Tuy tối hôm qua được ba Vĩnh Phong giải vây, đưa sang nhà ông bà nội ăn ngon, thế nhưng Viễn Hình vẫn không thoát được hình phạt của mẹ Hiếu Đồng.

- Mẹ phạt con không được xem tivi một tuần – Đó lời mẹ Hiếu Đồng đã nói khi cả ba từ nhà nội trở về.

Mặc dù cậu nhóc đã quay sang nhìn ba Vĩnh Phong bằng ánh mắt đầy đáng thương, nhưng ba Vĩnh Phong vẫn không giúp Viễn Hình mà còn nghiêm mặt bảo:

- Dù sao con cũng phạm lỗi, mẹ phạt con là đúng rồi. Từ bây giờ không được như thế nữa biết không?

Viễn Hình chỉ biết tiêu ngủ về phòng ngủ mà thôi. Cậu nhóc về phòng cảm thấy ảm ức vô cùng, bởi vì cậu nhóc đang xem đỡ tập phim siêu nhân, siêu nhân đang chuẩn bị chiến đấu, Viễn Hình háo hức muốn xem bọn độc ác bị trừng phạt, thế mà lại bị cấm xem tivi. Mà không chỉ một ngày, là một tuần liền, nghỉ đến 1 tuần không được xem tivi, Viễn Hình cảm thấy khó thở vô cùng.

Sáng nay lại chẳng được phép mang theo bi – măm mống gây ra bi kịch của mọi chuyện khiến Viễn Hình cảm thấy buồn chán vô cùng. Mấy món đồ chơi trong lớp tẻ nhạt vô cùng, Viễn Hình chơi đến chán rồi, chẳng buồn chơi thêm lần nữa.

Nhưng mà ngồi không cũng chán, Viễn Hình đành ngồi chơi xếp hình một mình.

- Cho mình chơi chung với, mình cũng thích xếp hình. Mình biết xếp hình ngôi nhà đó – Viễn Hình đang chơi thì nghe giọng Heo Mập vang lên sau lưng.

Viễn Hình quay người nhìn Heo Mập một cái rồi nhanh chóng xoay lưng ích kỷ ngang tàng nói:

- Hông. Đi chỗ khác chơi đi.

- Cô bảo mình có thể chơi mà, cô bảo đồ chơi ở lớp là đồ chơi chung, ai cũng có quyền chơi. Chơi một mình là xấu lắm đó.

Viễn Hình định nói không cho lần nữa, nhưng trong đầu cậu nhóc chợt nảy ra ý nghĩ tinh quái. Viễn Hình lập tức đứng lên nện ra một nụ cười tươi rói nói:

- Vậy bạn chơi đi, mình nhường cho bạn.

- Mình cùng chơi đi – Heo Mập lên tiếng đề nghị.

- Mình chán rồi, mình muốn chơi trò khác – Viễn Hình vừa trả lời xong thì đến lấy banh mà chơi một mình.

Cậu nhóc thấy Heo Mập ngồi xuống bắt đầu xếp hình. Viễn Hình cứ chơi đập bóng, lát sau các bạn cũng ăn xong, con trai thì chơi thả banh chung với Viễn Hình, con gái thì chơi xếp hình với Heo Mập, cô giáo để cho bọn trẻ con chơi trong lúc cô giáo dọn dẹp bàn ăn.

Viễn Hình vừa chơi, vừa nhìn theo bọn con gái xếp hình, nhìn thấy Heo Mập xếp tròn vụn căn nhà rồi, cậu nhóc bèn thả trái banh vào trúng ngay căn nhà gỗ vừa được xếp xong. Chỉ một trái banh cũng đủ phá tan tành những cố gắng này giờ của Heo Mập.

Viễn Hình thấy gương mặt bầu bĩnh của Heo Mập mếu máo, sau đó nước mắt rơi. Cậu nhóc thấy hả hê lắm, cho đáng đời, ai biểu vì Heo Mập khiến cậu nhóc không được xem tivi làm chi. (muốn đánh nó ghê bà con ơi)

- Chuyện gì vậy các em.

Cô nhìn Heo Mập đang khóc, thì hỏi :

- Các con ai chọc bạn khóc vậy hả?

- Mấy bạn thả banh làm hư nhà mới xây của tụi xcon đó cô – Một bạn gái cũng mếu máo chỉ tội.

- Không phải con – Mấy đứa con trai vội vã lắc đầu bảo.

- Vậy thì ai? – Cô nghiêm giọng hỏi.

Mấy đứa con trai đều đồng loạt chỉ tay vào Viễn Hình, cậu nhóc xanh mặt, ấp úng nói:

- Con lỡ tay.

- Được rồi, con mau xin lỗi bạn đi.

Viễn Hình xụ mặt, bước đến miễn cưỡng nói :” Xin lỗi”

Giờ ra chơi, trong khi các bạn chạy nhảy vui vẻ, Viễn Hình buồn bực ngồi chơi xếp hình một mình. Đột nhiên một số vật từ đâu bay đến , quăng trúng đầu của viễn Hình, còn làm đổ luôn mấy hình cậu nhóc vất vả xếp.

Viễn Hình tức giận quay lại nhìn xem thủ phạm, thì mới biết hóa ra là Heo Mập, con nhóc này này giờ lẩn xăn đi phụ giúp cô, cái kiếu nịnh nọt cô giáo thấy mà ghét. Ở nhà Viễn Hình thường thấy người này tới người kia đến nhà nịnh nọt ba cậu nhóc khá nhiều rồi.

Viễn Hình lập tức chộp lấy thời cơ, phải trả thù vụ lúc này mới được, cậu nhóc liền khóc ré lên, khiến cô giáo hốt hoảng chạy đến.

- Sao vậy Viễn Hình.

- Cô ơi, bạn ấy làm văng đồ trúng đầu con, con đau quá cô ơi, còn làm hình xếp của con bị đổ. Con xếp này giờ. Huhu...

- Con bị té...- Heo Mập cũng mếu máo đứng dậy nhìn cô hối lỗi.

Viễn Hình đang chờ cô giáo bắt Heo Mập xin lỗi mình, nào ngờ:

- Viễn Hình, con trai phải mạnh mẽ lên, bạn không cố ý làm trúng con đâu. Con bỏ qua cho bạn đi. Đừng chơi xếp hình nữa, đi chơi với các bạn đi.

Viễn Hình há hốc miệng vì bất ngờ, không ngờ cô giáo lại nói như thế. Từ trước đến giờ, cô giáo vốn rất thương cậu nhóc mà, sao giờ đây dường như quay 360 độ chuyển hết tình yêu thương qua cho nhỏ Heo Mập này vậy chứ.

Viễn Hình hậm hực bỏ đi.

Nhưng đến giờ ra về, Viễn Hình cuối cùng cũng biết được nguyên nhân vì sao cô giáo vốn rất thương cậu nhóc giờ chuyển sang thương nhỏ Heo Mập hơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nhỏ Heo Mập chẳng những có ba đẹp trai, mà còn có chú đẹp trai nữa. Đặc biệt, chú đẹp trai của nhỏ Heo Mập không có đeo nhẫn ở ngón áp út. Cho nên Viễn Hình khẳng định là chú ấy chưa có vợ. Càng khẳng định hơn nữa khi thấy ánh mắt phát sáng của cô giáo khi nhìn chú ấy. Mà không phải một cô, mà tới tận ba cô. Ba cô giáo của Viễn Hình đều vẫn còn độc thân mà.

Hèn chi mà mấy cô của cậu nhóc đều thương nhỏ Heo Mập như thế.

Aaaaaaaaaaaaa....Cậu nhóc muốn chuyển trường.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 2

6. Chương 2

Chương 2 : Oan gia ngõ hẹp

- Heo mập....Heo mập....

- Ai? Ai đang gọi tôi.....- Cô mơ hồ nghe tiếng gọi tên mình, cái tên mà lâu rồi cô không nghe thấy, mà cũng không muốn nhắc đến.

- Quên rồi sao? – Giọng hỏi có chút chế giễu nghe thật chói tai người.

- Quên rồi.

- Để nhắc cho nhớ nhé. Tôi là Quần ...Lót...Rùa...

Từng chữ một được kéo dài đến đáng sợ, khiến Như Nguyệt giật mình tỉnh giấc. Cô thở hồng hộc, cảm thấy cả người lạnh toát, đưa tay lau mồ hôi, Như Nguyệt ghiền rằng ghiền lợi mắng thăm : “Đồ khốn, dám ám ảnh bà trong cả giấc mơ”

Như Nguyệt buồn bực đứng bật dậy rót ừng ực nước đun sôi để nguội uống một hơi, trút hết sự khó chịu mà giấc mơ kia đem lại.

Liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, mới có 5 giờ sáng thôi, đưa tay dụi dụi mắt, thế là hết cả buồn ngủ. Như Nguyệt uốn người vài cái rồi nói:

- Lâu rồi không chạy bộ, thi xong rồi, ăn ngủ nghỉ cũng đã đời rồi. Mình phải vận động lại thôi.

Nghĩ tới mấy chữ :” Heo mập, heo mập” tự nhiên Như Nguyệt cảm thấy ngứa ngáy chân tay vô cùng, không thể nào không tập thể dục được.

Như Nguyệt quay đầu đi lấy áo khoát, ra khỏi phòng, mang đôi giày thể thao bị bỏ xó lâu ngày trong góc tủ. Cô cảm thấy thoải mái vô cùng, còn nhún nhún chân vài cái thật thoải mái, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Trời sớm, sương mờ còn giăng phủ, có chút lạnh lẽo, thế nhưng Như Nguyệt đã lâu không được ngủi cảm giác này rồi, cô vội hít lấy hít để. Khí lạnh vào trong người thì thấy tinh thần càng sảng khoái vô cùng, Như Nguyệt khởi động vài cái rồi mở cửa cổng bắt đầu những bước chân nhịp nhàng của mình.

Khu cô từ ngày phát triển đến nay, người dân càng có cuộc sống tốt hơn. Tuy có nhiều người rời bỏ ruộng đồng, đi vào các nhà máy xí nghiệp , thế nhưng cứ đến mùa là trên những cánh đồng ngập tràn màu xanh mát, và kết mùa luôn là màu vàng rực rỡ.

Cô thích cuộc sống êm đềm nơi đây hơn là cuộc sống ồn ào trên thành phố, nhất là...

Nghĩ đến thành phố, cô vội vàng gạt phẳng, cô chẳng muốn nghĩ đến nơi đó chút nào nữa. Đó là nơi chôn cất những kỷ niệm cay đắng trong đời của cô, cứ nghĩ đến bản thân mình khi đó, là cô lại cảm thấy bực mình vô cùng. Nếu như cho cô quay trở về thời quá khứ đó, cô tin chắc sẽ khiến cái tên khốn đó phải quỳ gối khóc lóc cầu xin cô mới hả giận.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong bao la biển người, không biết cô và hắn có gặp lại nhau nữa hay không? Cái tên đó, nếu cô nhớ không nhầm thì cũng là một thằng công tử con nhà giàu. Mà với cái hoàn cảnh như tên khốn đó, thì có hai khả năng xảy ra.

- Một là, hắn ta là một tên dốt nát, ham chơi hơn ham học. Nghĩa là...con đường học hành của hắn ta chấm dứt ở ngưỡng cửa đại học. Cũng có thể hắn ta được gia đình dứt lót chạy chọt ột trường đại học nào đó. Nhưng chắc chắn không phải trường đại học mà cô đã thi đậu vào.

- Hai là , tên đó là một học sinh khá giỏi, đã thi đậu địa học. Mà theo cung cách nhà giàu thường thấy, người ta sẽ lập tức lo thủ tục cho con họ đi du học, học hỏi kiến thức và kinh nghiệm của nước ngoài.

Tổng kết lại là, cô và hắn ta vô phương gặp lại.

Nghĩ đến đây, Như Nguyệt cảm thấy hài lòng vô cùng. Cô lôi viên bi trắng có chứa con thỏ ngọc ra khỏi chiếc áo khoát , nhìn nó thật lâu, rồi xiết chặt, hài lòng nói:

- Đại học à, thành phố à. Chờ tao, tao đến đây...

- Dzô...dzô ...nào . Hôm nay nhất định không say không về – Thăng Khải , đưa bạn đầu dắt gào lên trong bữa tiệc ăn mừng chúc cô đậu vào đại học như ước nguyện.

Cả đám chơi thân từ nhỏ đến lớn, tuy không đồng tuổi, nhưng cũng sần sần tuổi nhau nên xem nhau như bạn bè. Mấy đứa này, đứa nào cũng đều học ở gần, chỉ có cô học tít trên thành phố, cho nên cũng có thể xem bữa tiệc này là bữa tiệc chia tay tiễn cô lên thành phố học.

- Đây...đây...ông đừng có tập tành cho Nguyệt uống bia chứ. Lên thành phố rồi, dễ sa chân lắm đó. Bia bọt nó cám dỗ ghê lắm – Một đứa bạn khẽ nhắc.

- Nguyệt! Bà phải nhớ là lên đó, không để bị dụ dỗ biết chưa? Con trai thành phố toàn một lũ khốn không thôi. Tụi nó hay đi lừa gái quê ...- Thăng Khải không nói tiếp mà dùng tay tạo một phần nhô trên bụng ám chỉ.

- Có khốn cũng chẳng bằng đồ khốn nhà ông đâu – Nguyệt lườm đứa bạn mắng, cô biết cái đầu đen tối của đứa bạn nghĩ cái gì, sau đó cô cười thoải mái và nói – Yên tâm đi, chẳng ai ức hiếp được tui đâu, ông chớ lo.

Tụi bạn thi nhau mỗi người một câu dăn dò, chỉ có Như Ngọc là ngồi im lìm. Như Ngọc với Nguyệt là hai đứa bạn thân nhất, học chung từ thời cấp 2, đi thi cũng thi chung, cho nên hai người cứ như hình với bóng. Lần này hai người thi chung trường, nhưng khác ngành, thi xong, Ngọc cứ như bị khủng hoảng, mà người ta gọi là hậu thi cử. Cứ nhắc đến việc thi, Như Ngọc lại im lặng thu mình vào một góc không nói năng gì. Ai cũng nghĩ do Như Ngọc làm bài thi không được nên buồn rầu như thế, cũng chẳng ai dám nhắc đến.

Nguyệt thấy Như Ngọc ngồi im lìm trong góc, không vui cũng không buồn. Cô cho rằng Ngọc rớt đại học, nên ngồi xuống bên cạnh Ngọc mà nói:

- Thôi đừng buồn nữa, năm sau thi lại là được.

- Năm sau tao không thi lại – Ngọc lắc lắc đầu nói.

- Bà điên quá, rớt đại học thôi mà, đây người rớt mà.

- Phải đó, tụi này cũng có đậu đại học đâu, cao đẳng, trung cấp đều tốt mà – Bạn bè cũng hào vào an ủi.

Ngọc lắc đầu, hít một hơi, lôi trong túi quần ra một tờ giấy:

- Tao đậu đại học rồi.

- hả...

Cả một bọn tròn mắt nhìn nhau rồi nhìn Ngọc, Khải nhanh tay giật lấy tờ giấy báo trên tay của Ngọc.

- Con Ngọc nó đậu thiệt rồi tụi mày ơi.

Cả đám đều trố mắt vào xem, quả nhiên chữ “Đậu” hiện rõ trên tờ giấy. Tất cả vừa vui mừng vừa tức nhìn Ngọc.

- Trời ơi , vậy mà làm tội này tưởng....
- Đập chết nhỏ này đi, vậy mà cái mặt nó cứ buồn so.
- Tao...tao còn tưởng tao đang bị hoa mắt nè – Ngọc rầu rĩ than – Tội bây cũng biết tao bị cận mà, biết đâu nhìn tới nhìn lui nhìn không ra chữ “Không” trong chữ “ Không đậu” thì sao. Tao hổng dám đưa cho ba má tao coi luôn.

Nguyệt nhìn Ngọc vui mừng rồi ôm Ngọc reo:

- Ngọc ơi, vậy là tao với mày tiếp tục học chung nhau rồi, tao không lẻ loi, vui quá đi mất.
- Vậy là tao đậu thiết hạ tội bây – Ngọc ngây ngô hỏi lại.
- Hổng tin đưa đây tội tao đập ày mỗi đứa một cái là biết liền hà – Nguyệt cười hề hề bảo.
- Á...tao đâu có ngu – Ngọc đứng bật dậy – Tao pahi3 về báo má tao biết, á tao mừng.

Nói rồi Ngọc bỏ chạy đi ngay lập tức, vừa đi Ngọc vừa gào: “ Ba má ơi, con đậu đại học rồi”

Cả đám nhìn theo Ngọc thì cười nắc nẻ, ai cũng vui mừng cho Ngọc.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 2.1

7. Chương 2.1

Trong một lớp học, cô giáo mặc áo dài màu xanh nhạt cầm quyển sách đi đi lại lại đọc bài chính tả cho các em học trò viết. Cô nhìn từng gương mặt nhỏ đang chăm chú viết bài với ánh mắt rạng ngời. Hơn 20 năm gắn bó với nghề giáo, cô cảm thấy rất vui vì mỗi năm mình đều có thể được dạy các em nhỏ từng nét chữ một, rèn luyện các em thành những nhân tài cho đất nước mai sau.

Trường làng nhỏ bé ngày xưa, nay được đầu tư trở thành một trường điểm rộng lớn với những trang thiết bị dạy học đầy đủ, tăng thêm hiểu biết của các em nhỏ nhiều hơn.

Bài chính tả chấm dứt cũng là lúc chuông reo, cô giáo ân cần căn dặn học trò:

- Các em về nhà nhớ học bài và làm bài tập đầy đủ có biết hay không?
- Dạ, thưa cô em biết – Giọng Như Nguyệt từ bên ngoài cửa lạnh lạnh vang vào, kế tiếp là cái đầu của cô thò qua cửa lớp nhìn cô giáo cười hi hi.

Việt Phương lườm người đứng ngoài cửa một cái rồi nói:

- Các em phải về thẳng nhà, không được đi la cà có biết hay không? Ai chờ ba mẹ đến đón về thì chờ, nhưng không được leo lên xe của người lạ có biết không.
- Dạ thưa cô con biết – Cả lớp đồng thanh hô lớn.

Lần lượt đám học trò dọn dẹp ra về, Như Nguyệt xoa đầu bẹo má tội nhóc mấy cái rồi mới đi đến ôm chặt cánh tay cô giáo nói:

- Cô giáo Phương à? Hôm nay cô hứa sẽ làm món ngon đãi con ăn, cho nên mình nhanh nhanh về nhà đi, kéo không thì dạ dày con nó đánh trống mất.

Việt Phương cốc đầu con gái mắng:

- Con đó, chị biết đến ăn thôi, lại không biết nấu ăn. Mai mốt lên thành phố đi học rồi, ai nấu cho con ăn hả.
- Mẹ yên tâm, có nhỏ Ngọc đi cùng con mà, Ngọc nấu ăn giỏi y chang như dì Thắm, con gái của mẹ nhất định sẽ béo tròn mà thôi – Như Nguyệt ngả đầu dựa vào vai mẹ, vừa đi vừa đáp.

- Con đó, đừng có bắt Ngọc làm việc một mình, con cũng phải dọn dẹp phụ Ngọc, cuối tuần mẹ lên mà thấy nhà cửa bẽ bộn, con không làm gì mẹ sẽ xử con ngay – Việt Phương nghiêm giọng nhắc nhở con gái.

Như Nguyệt bủi môi tỏ vẻ hờn dỗi:

- Mẹ làm như con gái mẹ là sâu lười vậy. Con cũng siêng năng lắm chứ bộ.

- Phải không đó? – Việt Phương khẽ nghiêng đầu nhìn con gái cười chế giễu.

- Ôi, con đói lắm rồi, mau về nhà làm cơm đi mẹ. Lát ba về tới lại trách mẹ, ba giận rồi sẽ đi tìm mẹ mới cho con đó – Như Nguyệt bị mẹ cười thì xấu hổ vội đánh trống lảng kéo tay Việt Phương đi về nhà.

Trên bàn ăn của gia đình, Thiên Phong nhìn Như Nguyệt đang ngêu ngao hát thì lắc đầu bảo:

- Con gái lớn thế này rồi, mà chẳng ra dáng thực nữ gì hết. Bao giờ mới trở thành người lớn được đây?

Nghe ba nói thế, Như Nguyệt chun mũi, nghiêng người dựa vào vai ba Thiên Phong nũng nịu.

- Ba à, con gái dù lớn vẫn là con của ba mẹ mà. Chẳng lẽ ba muốn con mau lớn lấy chồng bỏ ba mẹ mà đi hay sao chứ?

- Để con gái ra để nhờ mà, con không lớn làm sao ba nhờ được chứ – Thiên Phong dùng tay đẩy cái đầu đang dựa vào vai mình ra để thể hiện quyết tâm muốn con gái trở thành thực nữ của mình.

Như Nguyệt vội vàng bật dậy đứng sau lưng ba dùng hai tay bóp vai Thiên Phong thật nhiệt tình.

- Ba thấy thoải mái không ba? Con gái đâu cần lớn mới nhờ được, ba xem đi, con gái ba vốn hiếu thảo mà, chỉ cần ba than mệt, con gái lập tức tình nguyện bóp vai cho ba ngay.

- Không biết con gái bóp lưng được cho ba bao lâu – Thiên Phong nhún người thở dài nói.

- đương nhiên là cả đời rồi – Như Nguyệt vội vàng đáp lời ngay, mấy ngón tay thêm linh hoạt trên vai Thiên Phong.

- Lần trước, con bóp vai cho ba 10 phút thì lấy 200 ngàn, lần này thì bao nhiêu – Thiên Phong ngả lưng vào ghế vẻ mặt đầy sự hưởng thụ, sau đó chép miệng giả vờ than thở – Con gái của người ta thì nhờ cả đời, con gái của mình thì còn hơn osin cao cấp nữa.

- Ba à, không phải vậy đâu. Con gái là học hỏi ba làm ăn kinh doanh mà thôi, con gái ba biết kiếm tiền dựa vào sức lao động của mình chứ không xòe tay xin tiền ba mẹ, ba phải tự hào vì đã sinh ra được một đứa con gái tuyệt vời như con chứ – Như Nguyệt luôn miệng nói một hơi nâng cao bản thân lên.

Thiên Phong nắm tay Như Nguyệt, quay người gõ vào trán cô một cái bảo:

- Con đi tìm thử xem, ở đâu có người thuê con giá cao như vậy hay không? Thôi được rồi, ba sẽ không ngăn cản con báo hiếu đâu. hành động báo hiếu đầu tiên của con là vào bếp phụ mẹ bê thức ăn ra đây đi. Ba đói rồi

- Xin tuân lệnh.

Như Nguyệt vội vàng đi xuống bếp giúp mẹ mình bê thức ăn lên, chẳng mấy chốc một bàn đầy đủ những món ngon thơm phức. Việt Phương xới cơm cho hai cha con Như Nguyệt rồi cũng ngồi xuống, giả vờ bóp vai mình bảo:

- Haiz, nghe ai đó bảo sẽ báo hiếu ba suốt đời mà ghen tỵ ghê.

Việt Phương vừa nói xong, Như Nguyệt và Thiên Phong cười, Thiên Phong liền bảo:

- Mẹ con đang ganh tỵ vì không được bóp vai kìa. Con mau bóp vai giúp mẹ con đi.

- Mẹ à, con không muốn giành công việc này với ba đâu. Con không muốn ba con bị thất nghiệp – Như Nguyệt nhìn Việt Phương cười hihi bảo, tay cầm đũa nhanh chóng gấp một miếng thịt bỏ vào chén của Việt Phương – Con sẽ báo hiếu mẹ bằng cách này.

Như Nguyệt cũng gấp một miếng cho Thiên Phong:

- Ba, ba ăn đi, mẹ đặc biệt làm cho ba đó.

- Được rồi, con mau ăn đi, mai mốt lên thành phố học rồi sẽ không được ăn thường xuyên nữa đâu – Việt Phương cười bảo.

Ăn vài bữa, Việt Phương bèn ngừng đùa hỏi Như Nguyệt:

- Mẹ chấp nhận cho con ở riêng với Ngọc, nhưng mà có chuyện gì, thì phải tìm dì Tình ngay biết không hả. Mẹ sẽ nhờ dì trông chừng con, lo học đi, không được ham chơi. Nhớ thường xuyên qua thăm ông bà ngoại. Còn nữa, tối ngủ đừng có bật máy lạnh số lớn, đừng có bỏ bữa cơm, đi ăn mì gói không...

Như Nguyệt ghé qua bên Thiên Phong hỏi nhỏ:

- Ba, từ bao giờ mẹ mắc căn bệnh hay cảm rằm của bà ngoại vậy hả ba.

- Căn bệnh của các bà mẹ, ba cũng bó tay. bệnh này thuộc dạng nan y không chữa trị được – Thiên Phong cũng khẽ nhún vai.

Hai cha con nhìn nhau cười ra nước mắt.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 2.2

8. Chương 2.2

Sáng sớm thức dậy, Như Nguyệt mặc một chiếc áo khoát bằng thun, đội chiếc nón của áo khoát đi thong thả từng bước. Cô hít thở một hơi thật thoải mái, cảm nhận từng hơi lạnh buổi sương sớm vào trong cuốn phổi của mình. Trước mắt cô là những cánh đồng trải dài trồng nhiều thứ hàng bông và rau củ. Cô phải tạm rời xa nơi này rồi. Mặt trời vừa hé mở, Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn vẫn thấy mặt trăng tròn hiện rõ trên bầu trời. “Như Nguyệt” tên của cô cũng từ ánh trăng này mà ra. Nghe mẹ bảo, khi sinh cô ra, gương mặt cô tròn bầu bĩnh, cũng là ngày trăng rằm, trăng tròn vành vạnh, cho nên ba mẹ cô đã đặt tên cô như thế. Ba cô nói:

- Mỗi khi ba mẹ cùng nhau ra ngồi ngắm trăng, mẹ con bảo là: Mong con sinh ra cũng như ánh trăng, lúc tròn lúc khuyết, cuộc đời thay đổi. Chỉ có một thứ không thay đổi là ánh sáng ấm áp khiến người ta nhìn ngắm mà thấy tâm hồn mình thanh thản.

Ba cô cũng nói, mỗi khi đi làm về nhìn thấy gương mặt tròn trĩnh đáng yêu của cô, ba cô quên mệt ngay. Lại nói chuyện cô lúc còn nhỏ, do công ty ông ngoại cô trong lần sơ ý bị té, nên bị liệt, ba mẹ cô mới quyết định dọn lên thành phố sinh sống để tiện phụ giúp bà ngoại chăm ông ngoại. Sau này, khi ông ngoại đã đi lại được rồi, cả nhà cô mới quay về sống tiếp ở đây.

Cũng vì chăm sóc ông, ba mẹ cô mới hoãn ý định sinh con lại để mẹ cô đỡ vất vả. Tuy rằng sau này mẹ Việt Phương có sinh cho ba Thiên Phong thêm một đứa em trai, nhưng nó lại thua cô đến 10 tuổi, thằng nhóc Minh Điền em trai cô là một thằng nhóc tinh nghịch nhưng hết sức đáng yêu. Hai chị em cũng khá quấn quýt nhau. Khi nó hay tin cô chuẩn bị lên thành phố đi học, nó đã nhảy cẫng lên nằng nặc đòi đi theo. Cô phải chấp nhận làm theo 10 lời hứa với nó, nó mới cam tâm tình nguyện để cô đi lên thành phố học.

Như Nguyệt tử thì thầm với cảnh vật trước mặt mình:

- Chờ tao, tao nhất định sẽ quay về sớm. Nói rồi cô quay trở về nhà, sáng nay cô và Như Ngọc đều phải cuốn gói lên thành phố chuẩn bị cho năm học mới ở đại học.

Ba Thiên Phong chạy xe đưa hai người lên thành phố cũng là đến giờ trưa rồi. Ba sắp xếp cho cô và Như Ngọc ở căn nhà ba mua lúc trước, thỉnh thoảng khi ba đi lên đây công tác đều ghé lại đây nghỉ ngơi. Giờ nó sẽ thuộc sở hữu của cô rồi. Cô sẽ có không gian riêng để tung hoành.

- Chị hai, nhớ về nhà chơi với em nha.

- Được rồi. Chị hứa mà. Đợi chị sắp xếp xong việc học, sẽ về thăm nhóc mà – Như Nguyệt xoa đầu thằng nhóc em trai mình dỗ dành nó khi nó trưng ra vẻ mặt bí xị không đành rời xa cô – Chỉ một tháng thôi. Sau đó tuần nào chị cũng về thăm Điền nha. Chị sẽ mua nhiều đồ chơi đẹp trên thành phố về cho Điền.

Thằng Điền rõ ràng bị cô dụ khị thành công, nó vui vẻ trở lại kêu lên:

- Hoan hô, hoan hô.

Mấy đứa bạn cũng vui vẻ quây tay chào cô và Như Ngọc lên đường.

Sau khi sắp xếp cho Như Nguyệt và Như Ngọc xong, Thiên Phong nhìn hai đứa con gái bảo:

- Hai đứa chịu khó đi xe buýt đến trường một thời gian có biết hay không? Có biết phải đón chuyến xe buýt nào chưa?

Cả hai gật gật đầu, bởi vì cô và Như Ngọc vẫn chưa có bằng lái xe, dù biết chạy xe thì vẫn phải ngậm ngùi đi xe buýt ăm thôi. Như Nguyệt xông đến ôm tay của ba lắc lắc:

- Ba yên tâm đi. Con gái của ba đâu có tệ dữ vậy, con biết đường đi mà. Có gì con sẽ phone ngay cho thằng Tuấn ngay. Dù sao nó cũng học cùng trường với con mà.

- Không được gọi Tuấn là thằng, nó dù sinh sau con mấy tháng, nhưng cũng bằng tuổi. Hơn nữa, nó lại là con dì Tình, dì Tình là chị của mẹ con – Thiên Phong mắng con gái cái tội không phân biệt trên dưới.

Như Nguyệt bị mắng, cô khẽ bĩu môi:

- Con nghe bà ngoại bảo, mẹ ra trước dì Tình mà. Tại vì bà ngoại... Thiên Phong quắc mắt nhìn con gái, Như Nguyệt le lưỡi im miệng không nói tiếp, cô chỉ sợ ba tức giận tống cô và Như Ngọc qua nhà dì Tình hay nhà ông bà ngoại thì đúng là còn gì sự tự do mà cô hằng mong ước cơ chứ. Như Nguyệt cười cười ôm ba nói:

- Con biết rồi, mai mốt con sẽ sửa mà. Ba mau về nhà đi, đâu phải lần đầu con lên thành phố đâu. Con tự biết lo mà.

- Tối phải lo về nhà, không được la cà ngoài đường. Thành phố không như dưới thôn mình đâu. Nhất là con đó có biết không? - Thiên Phong căn dặn.

Như Nguyệt gật gật đầu lia lịa.

- Con giúp chú coi nó nhé Ngọc, nếu nó có điều gì, thì gọi cho cô chú ngay – Thiên Phong quay qua Như Ngọc nhờ vả.

- Dạ, con biết rồi, chú cứ yên tâm giao Nguyệt cho con. Thiên Phong căn dặn một hơi, Như Nguyệt chỉ biết gật gật cho xong chuyện. Khi Thiên Phong về rồi, Như Nguyệt xoa cái cổ của mình than vãn:

- Ba tui mà còn nói thêm tiếng nữa thì tui quyết định biến thành con chó gật trên xe ba tui luôn, muốn gãy cả cổ rồi.

Than thở xong, Như Nguyệt quay sang nhìn Như Ngọc, cô đá mắt mím cười rồi cùng lao vào nhau, ôm chặt và thét lớn:

- Chúng ta tự do rồi.

- Cuối cùng cũng được

sổ lồng rồi. Như Nguyệt và Như Ngọc lập tức buông nhau ra, Như Nguyệt hớn hờ bảo:

- Nhất định phải lật tung cái thành phố này ra.

- Tiêu diệt nhanh, chặt gọn tất cả mọi thứ – Như Ngọc đưa tay ra dấu.

Rồi cả hai lại nắm tay nhau nhảy tưng tưng mừng rỡ vì đã có thể sống tự do.

Trong lúc thu xếp đồ, Như Nguyệt gọi điện cho Minh Tuấn, nhắn cậu ta qua chơi. Tuy Minh Tuấn thua cô mấy tháng, nhưng thật sự lại có thể tự do hành tẩu bằng xe máy đắt tiền.

- Ủ, tụi này đến rồi. Mau đến đây đưa tụi này đi bắt phở đi. Nhớ rủ thêm thằng bạn nào đó có xe nha, ba vẫn chưa mua xe, cho nên nhiệm vụ vinh quang của ông là đến chở tụi này đi học đó.

Tuấn nhanh chóng đi đến trước cửa nhà của Như Nguyệt, còn kèm theo một thằng bạn, trông khá bảnh, và trải trượt. Ánh mắt của tên này soi mói Như Nguyệt và Như Ngọc từ đầu đến chân, khiến Như Nguyệt có chút không thoải mái, nhưng cô đành nhẫn nhịn, dù sao cô cũng cần tài xế đưa mình đi dạo phố mà.

- Đây là Hoàng, bạn của Tuấn. Cậu ấy biết khá nhiều trốn ăn chơi ở thành phố này, nhờ cậu ấy đưa đi chắc chắn sẽ không thất vọng đâu.

- Vậy thì phải nhờ Hoàng rồi – Như Nguyệt mỉm cười duyên dáng đáp.

- Ok, được phụ vụ hai người đẹp là vinh hạnh của mình – Hoàng cũng cười đáp lời Nguyệt. Cả bốn người nhanh chóng lên xe đi dạo một vòng thành phố. Hoàng được cử đến là để chở Như Ngọc, cho nên Tuấn chở cô. Phải nói là thành phố có rất nhiều chỗ để ăn chơi, đồ ăn thì phong phú và ngon, chỗ thư giãn thì khá là tuyệt. Như Nguyệt và Ngọc chơi khá vui vẻ đến khi trời sụp tối, họ được Hoàng đưa vào một vũ trường và theo lời giới thiệu như sau:

- Đã đến thành phố, mà không đến vũ trường thì chẳng biết gì là thành phố. Vũ trường ồn ào và nhộn nhịp, Như Nguyệt cảm thấy khá thích thú, cô cũng ngồi nhịp chân theo điệu nhạc vừa uống ly cocktail của mình, nhưng Như Ngọc thì nhát hơn cô, chỉ dám ngồi nép người nhìn mọi người nhảy múa mà thôi.

Lát sau, Nguyệt vào toilet trở ra thì thấy Ngọc đang đứng thút thít khóc. Cô hoảng hốt hỏi:

- Bà sao vậy?

- Lúc này tên Hoàng có ý sàm sỡ tui – Như Ngọc ầm ục nói.

- Thằng khốn, biết ngay nó không phải là người tốt mà – Như Nguyệt buông lời mắng – Tuấn đâu, sao để tên đó làm bậy vậy chứ?

- Tuấn đi nhảy rồi.

- Tên khốn đó đâu, để mình ra dạy cho nó một bài học – Như Nguyệt thấy tức giận muốn xông ra dạy cho cái tên dám sàm sỡ Như Ngọc kia một bài học.

- Hoàng vô toilet rồi – Như Ngọc hất mặt về hướng toilet nam bảo. Như Nguyệt nhìn theo toilet nam, ánh mắt nổi lên một tia thích thú:

- Chờ mình ở đây nhé. Cô nói rồi chẳng kịp để cho Như Ngọc ngăn cản đã lén lút mở cửa toilet nam ra nhìn trộm vào trong, cô mừng thầm là không có người nào đứng trong đó làm tiểu sự cả. Tên Hoàng chắc chắn đang làm chuyện đại sự rồi. Cô khóa trái cửa lại, sau đó liếc mắt xung quanh, nhìn thấy cái xô lau nhà còn đựng nguyên một thùng nước bẩn, cô nhếch môi cười bước đến xách cái xô lên. Cô đẩy nhẹ cửa từng chút, một cánh cửa được khóa chặt, cô đoán thầm tên Hoàng đang ngồi ở đây, cô chẳng nói chẳng rằng nâng cái xô nước lau sàn lên, hất mạnh vào bên trong.

Chỉ vài giây sau, cô đã nghe tiếng gầm dữ tợn:

- Ai, thằng nào chơi trò mất dạy này vậy hả?

Như Nguyệt nghe giọng nói, cảm thấy rất khác lạ, không giống cái giọng nhừa nhục của tên Hoàng, cô kêu thảm trong lòng:

- Không phải mình tạt nhầm đấy chứ? Chuồn thôi.

Cô đặt nhẹ cái xô nước bẩn trước cánh cửa toilet bên cạnh, sau đó lập tức mở cửa lao thẳng ra ngoài, biến mất trước khi bị phát hiện là thủ phạm tạt nước.

Viễn Hình vừa đứng dậy mặc quần vào thì đột nhiên cảm thấy một tiếng ào, sau đó là một màn nước lạnh toát phủ lên người mình từ trên xuống dưới. Mà nước này lại đen gòm và có mùi tanh tuổi muốn ói.

Cậu tức giận bước ra khỏi cánh cửa trong phần nộ, cùng lúc Hoàng cũng mở cửa đi ra xem chuyện gì, thấy cái xô chắn lối đi Hoàng cầm đá qua một bên định bỏ đi ra ngoài thì Viễn Hình đi ra. Cậu nhìn Hoàng bằng ánh mắt hình viên đạn khi cho thủ phạm chính là Hoàng.

- Thằng khốn, mày dám tạt nước tao. Viễn Hình liền lao đến đập cho Hoàng một trận tả tơi.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 2.3

9. Chương 2.3

Như Nguyệt lao khỏi phòng toilet nam, lập tức kéo tay của Như Ngọc chạy trốn về chỗ ngồi của mình. Thả mình ngồi xuống ghế, Như Nguyệt mới bắt đầu thở dốc, thật may mắn là cô chạy kịp, nếu mà bị bắt, không biết chuyện gì xảy ra. Cô không muốn mới ngày đầu của cuộc sống độc lập đã gặp rắc rối rồi. “ Vạn sự khởi đầu nan” mà, mới bắt đầu mà có chuyện, chắc chắn sẽ gặp chuyện dài dài.

- Có chuyện gì vậy, tên khốn đó làm gì phải không? – Như Ngọc cũng mặt xanh mày xám theo chân Như Nguyệt chạy ra ngoài, lo lắng nuốt nước bọt một cái, sợ hãi nhìn Như Nguyệt hỏi.

Như Nguyệt với tay lấy ly cocktail của mình uống ực một hơi, tay kia ra sức lắc ý chỉ không có chuyện gì xảy ra. Vừa lúc đó Tuấn rời khỏi sàn nhảy đi đến nhìn hai người bảo:

- Ngày đến đây mà chỉ ngồi thế này, còn gì hứng thú nữa chứ?

- Nhảy nhảy cái đầu của mày đó – Như Nguyệt chọn mất cung tay về phía Tuấn đầy đe dọa – Chị vừa đi toilet, đã xảy ra chuyện rồi, đợi về nhà, chị ày biết tay.

Tuấn nhìn Như Nguyệt tức giận thì thộn mặt ngơ ngác hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Như Nguyệt vừa định lên tiếng thì ở phía toilet xuất hiện một bóng dáng ướm từ trên xuống dưới hăm hăm bước ra ngoài. Tim cô bỗng đánh thịch một cái, vội vàng chớp lấy cái ly cocktail giờ lên che mặt. Hành động ấu trĩ của cô khiến Tuấn và Như Ngọc há hốc miệng ngơ ngác nhìn không chớp mắt.

Viễn Hình vừa đi vừa cầm khăn lau người mình bước ra, Đăng Khôi đã bước lại nhìn cậu bạn thân của mình:

- Ô la la, Viễn Hình này, mình không nghĩ cậu đi nặng đến mức bốc mùi như thế. Không phải cầu cống bị cậu làm nghẹt đến mức tràn nước ra như thế chứ?

Viễn Hình lườm đũa bạn đọc mồm đọc miệng của mình, bực tức nói:

- Cậu vào đây, cùng lắm là uống bia thôi, đâu có uống nước bồn cầu đâu sao miệng lại thối như thế hả?

- Haha, chuyện gì đã xảy ra. Ai chọc đến cậu vậy, thằng đó đúng là xấu số mà – Đăng Khôi phá ra cười nhìn Viễn Hình từ trên xuống dưới lần nữa hỏi.

- Nó đúng là xấu số – Viễn Hình có chút đắc ý khi nghĩ đến tên khốn đã bị cậu dằn một trận nên thân – Về thôi. Mất hứng chơi rồi.

Đăng Khôi nhún vai bất đắc dĩ đồng ý, lôi điện thoại ra nói vài câu rồi tắt máy đi theo Viễn Hình ra khỏi vũ trường.

Như Nguyệt thấy Viễn Hình rời đi, cô mới đặt mạnh ly cocktail xuống, đưa tay vuốt ngực thở phào, rồi đứng dậy bảo:

- Về thôi, chán rồi.

Tuấn có vẻ hơi miễn cưỡng, nhưng Như Ngọc nhanh nhẩu đồng ý. Tuấn quay sang nhìn xung quanh:

- Không biết Hoàng đi đâu rồi.

- Kiểm tên đó làm gì nữa, bắt taxi về – Như Nguyệt hậm hực ra lệnh.

Cả ba vừa quay lưng định rời khỏi thì thấy Hoàng lão đảo từ toilet đi ra, mặt mày bầm dập, tả tơi, từ trên xuống dưới cũng ướm nhẹp. Trông bộ dạng còn khủng khiếp gấp trăm lần anh chàng vừa bước ra khi nãy, bộ dạng bóng loáng của Hoàng bỗng chốc hóa thành ăn mày thậm tệ.

- Nè, toilet của vũ trường này tệ lắm hả. Lúc nãy mình thấy có một người từ đó bước ra cũng ướm nhẹp từ đầu tới chân. Nhưng mà trông bạn còn thảm hơn người lúc nãy đó – Tuấn nhìn Hoàng hơi chề môi tránh xa mà nói.

- Đừng nói nữa, hôm nay ra đường đúng là không xem giờ, xui tận mạng – Hoàng nhăn nhó mặt mày đang bị bầm dập, cứ suýt xoa vì đau, rầu rĩ nói. Nghĩ mãi cũng không nghĩ ra lí do mình đã làm gì khiến tên kia đánh mình như thế.

Chẳng có ai biết chuyện ngoài Như Nguyệt, cô nhìn Hoàng mím môi cười thâm trong bụng, nhanh chóng kéo Tuấn và Như Ngọc ra về trước khi cô không nhịn cười được mà cười phá lên.

Vừa về đến nhà, Như Nguyệt đã ngã phịch xuống sofa ôm bụng cười ngoặc nghẹo. Như Ngọc tròn mắt nhìn Như Nguyệt, dùng chân đá đá vào chân cô mấy cái bảo:

- Này, bà chạm dây thân kinh số mấy vậy hả?

- Haha, chạm hết rồi, sợi dây nào cũng chạm hết. Mắc cười chết đi được – Như Nguyệt vẫn ôm bụng cười, cố gắng lắm mới nói được.

Như Ngọc ngồi xuống bên cạnh, bèn lay người cô ngồi dậy ra lệnh:

- Cầm cười. Bình tĩnh kể rõ.

Như Nguyệt bèn cố gắng nhả xuống cơn mắc cười của mình, vỗ ngực lấy bình tĩnh, lau nước mắt bắt đầu kể lại mọi việc khiến tên Hoàng te tua. Như Ngọc nghe xong cũng ôm bụng cười ngoặc nghẹo, rơi cả nước mắt ra mặt mãi một lúc sau mới dùng tay lau nước mắt bình tĩnh nói:

- Đáng đời tên dê xồm đó.

- Lần sau hần mà còn giở trò, mình nhất định khiến hần hối hận không kịp – Như Nguyệt quả quyết nói.

Nói xong cả hai cùng đập tay đầy hào hứng.

Như Nguyệt cùng Như Ngọc đứng trước cánh cửa trường rộng lớn với ánh mắt hào hứng. Đặc biệt hứng thú.

- Woa. Lớn quá – Như Ngọc kêu lên – Chọn trường này quả nhiên không sai?

- Chụp hình. Chụp hình post lên face cho tụi ở nhà xem đi – Như Nguyệt vội vã lôi điện thoại ra nhét vào tay của Tuấn, rồi kéo Như Ngọc đến gần, cả hai nhanh chóng làm dáng để Tuấn chụp cho họ mấy tấm hình thiệt là đẹp.

- Xong rồi – Tuấn chụp xong đưa trả điện thoại lại cho Như Nguyệt, cô và Như Ngọc vội vàng đăng hình lên facebook ngay lập tức.

- Đăng ký vào trường này học là không sai đâu? Không phải ai cũng may mắn vào đây học đâu. Ngày tháng vui đầu vào học để thi vào đây, chỉ nhớ lại thôi mà nước mắt tràn trề – Tuấn bỗng cảm thán một hơi dài.

Như Nguyệt và Như Ngọc nhìn Tuấn bĩu môi vội vàng bỏ đi vào trường trước. Hôm nay là ngày họ đến làm thủ tục nhập học, họ phải tranh thủ làm cho xong rồi còn đi tham quan trường mới được.

Thật ra ba mẹ muốn cô thi vào trường công hơn là trường tư, vì thật ra, trường công dễ kiểm soát học sinh hơn là trường tư. Nhưng mà trường đại học này bắt đầu lưu truyền một truyền thuyết tình yêu bất diệt, chỉ cần vào trường này học, sẽ gặp được đối tượng mình mong đợi và cùng người đó tạo ra một câu chuyện tình yêu bất diệt. Cho nên chỉ cần là những học sinh muốn theo đuổi một tình yêu bất diệt đều muốn thi vào đây. Năm nào tỉ số thi đầu vào của trường này cũng cao ngất ngưởng, Như Nguyệt không phải muốn tìm một tình yêu bất diệt, nhưng là vì tò mò cái truyền thuyết kia mà thi vào. Không ngờ lại vậy, cho nên cô quyết tâm phải mò cho ra cái truyền thuyết đó.

- Nhất định phải tìm một cô bạn thật lí tưởng, số đo ba vòng rõ rệt, còn nữa nha....- Tuấn hào hứng nói.

Như Nguyệt chịu không nổi, cô cụp lấy chai nước trên tay của Như Ngọc lắc đầu thở dài. Rồi vặn nắp chai nước, uống ực một hơi để xua đi sự ớn lạnh dành cho Tuấn.

- À, có chuyện này vui nè. Nghe bảo, con trai của ông chủ trường này cũng vào đây học đó. Cậu ta có cái biệt danh rất mắc cười. Là “ Quần lót rùa”.

Như Nguyệt nghe xong, cô giật mình, quay người phun hết nước trong miệng vừa tu một hơi ra. Một bóng người đi tới, lập tức được tắm hết số nước khoáng thiên nhiên tuyệt vời kia.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 2.4

10. Chương 2.4

Viễn Hình ăn bận chải chuốt toát lên một dáng vẻ quyền rũ chết người, chiếc áo sơ mi sọc xanh trắng tay ngắn ôm sát thân hình cân xứng, chiếc quần trắng cho thấy một đôi chân dài và thân hình dong dỏng cao của anh. Mái tóc được uốn nếp gọn gàng, đôi giày thể thao đắt tiền càng tạo ra phong thái cho cậu. Gương mặt với sống mũi cao, cánh mũi vừa phải, đôi mắt sáng, một gương mặt được thừa hưởng từ ba và mẹ, một nét đẹp đầy thu hút với nữ giới. Hôm nay chỉ là ngày đi làm thủ tục, Viễn Hình vốn chẳng muốn đi, dù gì thì ai ở trong trường này lại không biết cậu sẽ vào đây học chứ? Nhưng mẹ Hiểu Đồng lại ra lệnh bắt buộc cậu phải đích thân đến .

- Con là thi đậu vào trường này một cách quang minh chính đại , chứ không phải vì con là con trai ông chủ của trường này. Do đó phải đích thân đi đăng ký, đừng để người ta hiểu lầm con nhờ quan hệ mà vào. Hơn nữa, để tránh tình trạng kiểu con ông cháu cha như ai kia – Viễn Hình nhớ mẹ Hiểu Đồng khi nói đến câu này thì liếc mắt sang ba Vĩnh Phong, ba Vĩnh Phong lập tức ho khò khè vài tiếng sau đó giả vờ đọc báo tiếp tục. Mẹ Hiểu Đồng mới quay lại nhìn cậu nói tiếp – Mẹ đã làm một buổi họp với tất cả các giáo viên của khoa con là :” Không cần nề mặt ai hết, đối xử hết sức bình thường, bình thường như tất cả mọi người, không có sự phân biệt nào hết “ – Mẹ Hiểu Đồng còn nhấn mạnh thêm rằng – Nếu ai thiên vị con, mẹ nhất định sẽ cho người đó thôi dạy.

Cho nên, Viễn Hình đành lết thân đến đây, vốn định gây ấn tượng với tất cả mọi người về sự hoàn hảo của mình : đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu...Viễn Hình bước vào trường với dáng vẻ tự tin vô cùng thể mà...

Thật sự cậu không ngờ cái bề ngoài mà cậu tốn công tốn sức dày công chuẩn bị, thể mà lại bị hủy hoại trong phút chốc như thế.

- Á...- Như Ngọc kêu lên một tiếng rồi lấy tay che miệng kìm tiếng hét cùng sự kinh ngạc của mình.

Như Nguyệt cũng giật mình, ho sặc sụa mấy cái , lấy tay vỗ ngực cố nuốt xuống cơn khó chịu từ mũi. Sau đó nhìn nạn nhân của mình định lên tiếng xin lỗi nhưng miệng mở ra thì giữ nguyên luôn. Bởi vì cái bộ dạng ướm như chuột lột của nạn nhân trước mặt thật sự giống với nạn nhân trong toilet của cô. Như Ngọc dường như cũng nhận ra người trước mặt, cô bặm nhẹ nhàng dùng ngón tay chọc chọc vào eo của Như Nguyệt ra hiệu.

Viễn Hình giận run cả người, cậu nhắm mắt để cho thứ nước kia không chảy vào mắt mình, mò tay vào túi lấy ra chiếc khăn tay được ủi phẳng phiu lau mặt mình. Sau đó quay mặt muốn nhìn xem kẻ nào to gan đến mức dám động đến râu hùm như thế.

Như nguyệt nhớ lại bộ dạng thảm thương của tên khốn dê xồm tên Hoàng kia, bộ dạng thật sự rất thê thảm, bầm dập tả tơi đến chẳng còn hình dạng người. Mặc dù có câu:” Con trai đánh con gái là hèn” nhưng mà trên đời này toàn là một lũ hèn, đàn ông đứng chất thì : Một là đã già hết, hai là chưa sinh ra, ba là chết không còn một móng. Cô nhất định sẽ bị bầm dập như thế.

Cho nên hạ sách cuối cùng nảy sinh trong đầu Như Nguyệt là :” Thà ta phụ người, còn hơn để người phụ ta” cho nên trước khi nạn nhân trước mặt của cô quay sang truy vấn cô, cô đã nhanh chân nhanh tay đẩy

đưa em trai dễ thương đang đứng chờ môi bên cạnh vì sự việc xảy ra vào thẳng người nạn nhân của mình, chuẩn bị co giò chạy trốn.

Viễn Hình vừa lau sạch nước trên mặt, hất mái tóc ướt qua một bên, mở mắt tìm kiếm kẻ khốn nào phun nước lên người cậu thì thấy một gương mặt há hốc miệng lão đảo lao về phía cậu.

Tình huống quá bất ngờ, bất ngờ đến mức cậu không kịp chuẩn bị tinh thần nên cùng Tuấn ngã nhào xuống đất. Điều đáng nói là giữa hai người đã có sự tiếp xúc thân mật giữa đôi môi. Môi chạm môi, mắt chạm mắt cực kì cực kì...đến mức Như Nguyệt muốn bỏ chạy cũng phải đứng lại chết sững giữa sân trường.

Một sân trường đông đảo người ra kẻ vào, chứng kiến ngay một cảnh tượng đến là nhức mắt. Tất cả nhất thời đều im lặng.

Sau đó, có người đang cầm điện thoại trên tay, nhanh chóng chụp lấy mấy pô ảnh tuyệt đẹp này. Như Nguyệt đoán rằng cô bạn chụp hình này chắc chắn là một hủ nữ, vì là một hủ nữ cho nên đã quá quen với việc các anh nam nam làm chuyện abcxzy này, cho nên không kinh ngạc mà rất bình tĩnh lấy điện thoại chụp lại như thế này.

Tuy Tuấn không được xem là một mỹ nam, nhưng Tuấn có gương mặt rất ư baby, da sáng trắn cao, vóc dáng thư sinh, nói thật cũng đủ khiến bao nhiêu trái tim gục ngã rồi. Mà anh chàng kia, tuy bị ướt như thế, nhưng vãi mặt lại cực kỳ đẹp. Hai người quả thật là một cặp boy love trời sinh. Có điều đứa em trai của cô phải là một tiểu thụ chứ chẳng thể nào là một đại công được. Phe mạnh nhường lại cho anh chàng kia vậy.

Quả nhiên anh ta là phe mạnh, vì trong vài giây phút sững sờ cho việc môi chạm môi kia, anh ta đã nhanh tay tung ra một cú đấm vào gương mặt baby của Tuấn, hất Tuấn từ trên người anh ta quãng xa một đoạn.

Tuấn bị đánh đau, bưng mặt rên rỉ, trừng mắt nhìn cái tên kia.

- Này, sao cậu lại đánh tôi.

Viễn Hình cảm phần nhìn Tuấn trừng trừng, nộ hân của cậu, nộ hân của cậu sao lại với một thằng đực rựa như thế kia chứ. Lại còn ngay giữa sân trường thế này nữa. Cơn giận bùng phát, Viễn Hình đứng bật dậy lao đến Tuấn muốn cho cậu ta một trận nhừ tử từ để hả cơn giận.

Tuấn thấy Viễn Hình lao về phía mình với vẻ mặt muốn giết người. Cậu cũng đứng bật dậy nhanh chóng tìm cách né tránh Viễn Hình :

- Nè, cậu không được đánh tôi, chuyện này ...chuyện này không phải lỗi của tôi.

Tuấn và Viễn Hình xoay tròn giữa sân trong ánh mắt của mọi người. Tuấn khổ sở mếu máo nói:

- Chuyện này không phải là lỗi của tôi.

Viễn Hình vẫn lao đến dùng nắm đấm về phía Tuấn, Tuấn lùi lại mấy bước, sau đó thấy một người đang đi đến, bèn kéo người đó ra đỡ đạn giúp mình. Cú đấm của Viễn Hình vừa đến, đã nhanh chóng bị người đó chụp lại. Viễn Hình nhìn người đó, cậu kinh ngạc kêu lên:

- Anh.

- Có chuyện gì vậy?

- Chuyện riêng của em thôi – Viễn Hình thấy người đó lập tức nhỏ giọng tỏ vẻ lễ phép nói.

- Cậu ta muốn đánh tôi – Tuấn từ phía sau nói vọng tới.

Viễn Hình trừng mắt nhìn Tuấn, Tuấn cúp mắt lí nhí bảo:

- Tôi bị người ta xô vào cậu thôi mà.

- Là ai? – Viễn Hình bàn hỏi.

Tuấn vì để bảo toàn tình mạng, hơn nữa ai bảo Như Nguyệt bắt nạt thì không thể trách cậu bất nghĩa được, với lại Như Nguyệt là con gái chắc sẽ không bị đánh như cậu đâu. Cho nên Tuấn đánh bả đứng Như Nguyệt, chỉ tay về phía cô đang đứng. Nhưng....

Như Nguyệt đã “ Tẩu vi thương sách” từ bao giờ rồi.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 3

11. Chương 3

Chương 3: Vừa gặp đã yêu

Như Nguyệt lúi như Ngọc chạy thực mạng trốn khỏi hiện trường tội lỗi , cả hai lẫn vào trong tòa nhà gần đó. Quay ngang quay ngửa, không biết nên đi đâu, cuối cùng Như Nguyệt nhìn thấy cuối hành lang là một tấm bản màu xanh chữ trắng có ghi hai chữ ngắn gọn “WC” nhô ra. Thế là Như Nguyệt cứ thế kéo Như Ngọc chạy đến đó.

- Hú hồn hú vía – Như Nguyệt đưa tay vỗ ngực thở dốc.

- Nè, bà phản ứng thái hóa rồi đó. Chỉ là lỡ phun nước thôi mà, xin lỗi là được rồi. Sao lại đẩy ông Tuấn vào như thế, chẳng khác nào đổ dầu vào lửa. Xem đi, gây hậu quả nghiêm trọng rồi đó. Không biết giờ ông Tuấn sao nữa – Như Ngọc vô cớ bị lôi chạy thực mạng như thế, khó khăn lấy lại hơi thở , nhìn Như Nguyệt trách.

- Tui sợ cái tên đó đánh tui chứ sao nữa? – Như Nguyệt nuốt trọng nước bọt của mình, hình mũi giải thích. Việc đẩy Tuấn vào hoàn cảnh khốn cùng như thế, cô quả thật cũng thấy áy náy lắm chứ bộ.

- Chẳng qua bà có tật giật mình nên mới sợ hãi thế thôi – Như Ngọc ngún ngảy lườm Như Nguyệt bảo – Cái tên đó đúng là xui xẻo, hai lần bị bà rầy nước thánh lên người.

- Thì chính vì thế, tui mới chạy đó, ở lại để hấn ta thù cũ hận mới tính một lần luôn hay sao. Đương nhiên chạy là cách tốt nhất rồi.

- Tui nói bà, tuyệt đối đừng làm chuyện xấu nào khác nhau. Chứ cái kiểu có tật giật mình như vậy, chắc chắn bị người ta phát hiện và đánh chết mà thôi . Anh bạn đó đâu có biết chuyện ở trong toilet là bà làm đầu mà bà lại sợ chứ. Vô tình phun nước trúng thì xin lỗi là xong chứ có gì đâu, giữa trường học như thế, chẳng lẽ bạn ấy đánh bà hay sao?

Nghe Như Nguyệt nghe Như Ngọc nói xong thì vỗ trán cái bốp, tự cảm nhận mình quá ngốc, sao lại hoảng sợ đến mức mất bình tĩnh như thế chứ.

- Giờ thì lớn chuyện rồi. Chuyện bình thường bị bà làm rùm beng như thế, nghĩ đến tên Hoàng bị đánh tã tời mà muốn khóc hận cho Tuấn thật – Như Ngọc chép miệng than thở – Thật là tội cho ông Tuấn, cái mặt đẹp trai của ông bị bà hủy hoại. Tui không biết, mấy đứa con gái thích ông hay được, có xé bà ra làm tương ăn hay không nữa.

Như Nguyệt nghe Như Ngọc than thở như thế, cô cũng rầu rĩ muốn chết , nhưng cô không phải rầu cho Tuấn, mà là rầu cho chính cô kia kìa. Toàn trường đã nhìn thấy màn kiss cực kì ...

- Haiz...Giờ làm sao đây ta.

- Tên đó nhất định sẽ tìm bà cho xem – Như Ngọc đe dọa một câu – Chuyện mất mặt như vậy, nếu là tui, tui cũng quyết băm bà ra trăm mảnh. Ông Tuấn nhất định sẽ chỉ ra kẻ chủ mưu là bà cho coi.

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa – Như Nguyệt xua tay lia lịa ngăn lời cảnh cáo đầy khùng bô của Như Ngọc. Thằng em trai này của cô, cái gì cũng có, chỉ có cái duy nhất là không có, chính là “nghĩa khí”. Sau đó, cô nhe răng cười nhìn Như Ngọc, bắt đầu cất tiếng nịnh nọt :

- Ngọc yêu dấu, bà làm ơn ra ngoài kia xem giúp tui coi, mọi chuyện đến đâu rồi có được không?

- Ra ngoài đó cho chết hay sao? Tui đâu có dại dột thế. Miễn đi – Như Ngọc phủ tay gạt bỏ lời cầu khẩn của cô ngay.

- Đừng như vậy mà, giúp giùm đi mà – Như Nguyệt lay tay Như Ngọc năn nỉ.
- Tui nấu cơm, bà phải rửa chén. Không được lười biếng – Như Ngọc bèn tỏ vẻ bất đắc dĩ, miễn cưỡng nhận lời đưa ra yêu cầu.

- Cái gì, có vụ đó nữa sao? – Như Nguyệt cao giọng kêu lên, không thể tin được bạn mình lại chọn thừa cơ mình lâm nguy mà đạp thêm ình một chân như thế.

- Sao? Không chịu à – Như Ngọc khoanh tay, ưỡng cao ngực hỏi lại.

Như Nguyệt nuốt nước bọt, đành cắn răng mím môi gật đầu đồng ý. Như Ngọc lúc này mới buông tay thông thả bước ra ngoài xem sự tình. Như Nguyệt nhìn theo Như Ngọc than thầm:

- Ai nói bả ngay thơ vậy trời, có mà thổ thành tình thì có.

Như Nguyệt đi qua đi lại trong toilet, chờ thật lâu mà chẳng thấy Như Ngọc trở lại, cô nghĩ đến nhiều tình huống tồi tệ xảy ra. Cuối cùng cô nhận thấy, chuyện mình gây ra, mình phải dũng cảm đối mặt, không thể để Như Ngọc với Tuấn lãnh thay cô được. Nghĩ đến đây, Như Nguyệt bước ra khỏi toilet.

- Thiệt là xui xẻo quá đi mất – Viễn Hình vừa bước đi vừa hậm hực càu nhàu.

- Nè, có phải ông mạng hỏa hay không? Hễ gặp thủy thì xui. Từ nay về sau, đề nghị bạn Viễn Hình đứng cách xa mình ba mét, đừng để mình bị họa lây – Đăng Khôi khề nhích người sang một bên, tỏ vẻ như muốn tránh xa Viễn Hình ra.

- Họa cái đầu cậu đó – Viễn Hình lườm thẳng bạn thân mắng – Coi như hôm nay xui xẻo vậy.

- Nhưng mà ình hỏi chút nhé – Đăng Khôi cười gian nghiêng người nhìn Viễn Hình hỏi – Cảm giác nụ hôn boy love thế nào.

Viễn Hình tức giận đến đỏ mặt, cậu quay sang đá Đăng Khôi một cái thật đau bào:

- Cậu chết được rồi đó.

Đăng Khôi phá ra cười lớn vội vàng né tránh cú đá của Viễn Hình.

- Được rồi, vô tình thôi mà, bỏ qua đi – Người này giờ vẫn im lặng đi bên cạnh hai người mới lên tiếng bảo.

- Anh à. Làm thủ túc xong là em về đó – Viễn Hình nhìn người bên cạnh mình rầu rĩ nói.

- Dù sao cũng đến rồi thì ở lại xem buổi đón tiếp tân sinh viên luôn đi.

- Nhưng mà...

- Được rồi, vào toilet soi gương, chải lại mái tóc là được. Dù thế nào thì em vẫn rất đẹp trai mà.

Được anh trai khen, Viễn Hình khoái trí ra mặt, cậu tỏ vẻ miễn cưỡng nói:

- Thôi được rồi, em sẽ ở lại một lát.

Như Nguyệt vừa bước ra khỏi toilet thì thấy từ xa có ba người đang đi đến gần toilet, cô hoảng hốt quay mặt lại, dùng tay cổ che chắn mặt, lúng túng bối rối kèm sợ hãi. Sợ là lúc này Viễn Hình đã nhận ra cô là người đã xô đẩy Tuấn về phía cậu để rồi có nụ hôn truyền kiếp kia.

Như Nguyệt nghe tiếng bước chân đến càng lúc càng gần, cô cứ nhích người, nhích người cuối cùng thấy bước chân đến quá gần, cô thấy không thể chạy được, cho nên quyết định chón vào trong toilet. Nhưng khi cô chạy vào, cô mới nhận ra mình đã chạy nhầm vào toilet nam.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 3.1

12. Chương 3.1

Như Nguyệt quay đầu định chạy ra, nhưng cô lại sợ chạy ra sẽ đụng bọn họ, cho nên lập tức dừng lại, nhìn thấy toilet không có ai, cô nhanh chóng trốn vào trong một phòng, tim đập mạnh không ngừng, cô nghe tiếng họ trò chuyện bên ngoài.

- Để mình gặp cái con nhỏ đã xô tên kia vào mình, mình nhất định sẽ quay cô ta như quay bánh xe – Giọng Viễn Hình đầy bức tức lọt vào tai Như Nguyệt, cô nuốt ực một cái, trong đầu niệm một câu :” Cầu trời cho anh ta không gặp được con”

- Cạch....

Tiếng nắm cửa xoay vang lên khiến Như Nguyệt giật thót cả người, tim đang đập mạnh tưởng chừng ngừng đập rồi rơi ra khỏi lồng ngực. Cô thật sự muốn gào lớn, mắng cái đầu ngu của mình, trong lúc vội vàng đã quên mất việc khóa cửa.

Dù là ai bước vào cô cũng chết chắc. Nếu may mắn không bị nhận ra mình là thủ phạm của vụ vừa xảy ra kia, thì cũng bị cho là biến thái.

Một người con trai đẩy cửa bước vào, người đó đứng ở trước cửa có chút hoảng hốt, có chút bối rối khi nhìn thấy Như Nguyệt. Như Nguyệt thấy môi người đó chuyển động chuẩn bị lên tiếng, cô vội vàng lấy tay bịt chặt miệng của người đó rồi kéo người đó vào bên trong, đóng sầm cửa lại. Ấn người đó vào vách tường, cô đưa tay làm dấu hiệu im lặng.

- Suyt...

Viễn Hình và Đăng Khôi vừa đi vừa trò chuyện với nhau:

- Lát làm thủ tục xong đi dạo một vòng không?

- Đương nhiên đi rồi . Gọi điện thoại rủ mọi người đi luôn đi .

- Anh, anh có đi chung luôn không – Viễn Hình với đầu hỏi.

Như Nguyệt tái mặt, tay cô giữ chặt miệng người đó hơn, ánh mắt không ngừng cầu xin. Anh ta nhìn Như Nguyệt, ánh mắt giống như đang cười cô, đưa tay chỉ chỉ bàn tay đang bịt chặt miệng mình của cô. Như Nguyệt hít thở sâu, cuối cùng từ từ buông tay ra khỏi người anh ta.

Anh ta lập tức đứng thẳng dậy, ánh mắt không cười nhìn cô, anh ta có đôi mắt sáng rất đẹp.

- Anh. Anh có đi chung không? – Viễn Hình không thấy trả lời, bèn lên tiếng hỏi lại.

- Không đi đâu, anh còn làm chút chuyện – Anh ta bèn lên tiếng đáp lời.

- Anh xong chưa. Anh bị táo bón à, hay bị trĩ thế – Viễn Hình lên tiếng bằng giọng bông đùa trêu chọc.

- Trĩ cái đầu cậu đó. Ra trước đi, lát anh ra sau – Như Nguyệt thấy anh chàng trước mặt bật cười, anh ta cười rất đẹp, vừa trả lời, vừa nhìn đồng hồ trên tay mình.

- Vậy tụi em ra ngoài trước đây – Đăng Khôi gật gù nói lớn.

- Anh à, nếu bị trĩ thì nên đi bệnh viện phẫu thuật đi – Viễn Hình định đi ra ngoài, vẫn ngoái đầu lại nói thêm một câu.

- Cậu có tin anh khâu cái miệng của cậu lại hay không – Anh ta tức giận đỏ cả mặt gầm lên với Viễn Hình, Như Nguyệt thì cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên, cô cảm thấy rất có lỗi với cái anh đứng trước mặt mình. Cô hại anh ta bị hiếp lầm.

Tiếng bước chân hai người kia đã đi khỏi toilet, anh ta bèn mở cửa nhìn kỹ bên ngoài, cảm thấy không có ai bèn bảo Như Nguyệt:

- Em ra ngoài được rồi đó.

- Em không phải là biến thái đâu – Như Nguyệt nhìn anh ta, đưa tay xua xua phân trần.

Anh ta cười nhẹ đầy vẻ cảm thông bảo:

- Anh biết rồi, anh đâu có bảo em là biến thái đâu.

Như Nguyệt thở phào , dù sao không bị xem là biến thái, cô đã mừng lắm rồi.

- Thật là gan tỵ nhỉ – Anh ta gãi gãi thái dương chép miệng thở dài nói.

- Sao ạ – Như Nguyệt vừa thấy an lòng thì giật thót ngẩng đầu lên nhìn anh ta chớp chớp mắt .

- Con gái đi nhầm vào toilet nam thì chẳng ai nghĩ gì, nhưng con trai đi nhầm vào toilet nữ, lập tức bị xem là biến thái ngay – Anh ta cười cười nheo mắt nói – Em nói xem, có bất công hay không?

- Em đâu có nghĩ như vậy đâu – Như Nguyệt hoàn toàn không hay biết anh ta là đang cố tình trêu cô, ngay thơ lên tiếng bảo – Có lần em đi vệ sinh ra, gặp ngay thầy giáo đứng ở bên ngoài soi gương để thắt caravat, thầy thấy em thì hỏi là :” Đây là toilet nữ sao? Thầy nhầm rồi”. Lúc đó mặc dù em biết thầy không đi nhầm, nhưng cũng không nghĩ thầy là biến thái , đang tìm cơ đâu, cho nên em nói với thầy :” Thầy cứ soi ở đây đi, bên toilet nam chắc là không có gương soi đâu” . Sau đó đi ra ngay. Đâu phải ai vào toilet khác giới đều làm chuyện bậy bạ đâu.

Anh ta gật đầu ra chiều hiểu rõ, rồi lại nghiêng đầu nhìn cô hỏi:

- Vậy em là vào nhầm toilet, hay vì kẹt quá đành phải qua bên này đi.

Như Nguyệt há hốc miệng khi nghe anh ta hỏi, cô chớp chớp mắt rồi nước ực nước bọt xuống cổ họng, lúng túng không biết trả lời thế nào. Xấu hổ đến đỏ cả mặt, cô lúng túng mất một lúc. Anh ta bật cười, dùng ngón tay búng mũi cô nói:

- Anh đùa thôi. Em ra ngoài được rồi.

- Á – Như Nguyệt kêu lên khi chợt nhớ ra, anh ấy vào trong đây là để...Cô vội vàng đẩy cửa lui thối đi ra – Em xin lỗi, em xin lỗi, em ra ngoài đây, anh cứ đi đi ạ. Em không phiền anh nữa đâu.

- Thật ra anh vào đây chỉ để lấy giấy thôi, chứ không như em nghĩ đâu – Anh ta cười, với tay lấy một đoạn giấy vệ sinh cuộn tròn lại, rồi chỉ vào áo mình bảo – Anh muốn chùi vết dơ này, nhưng mà chắc là bây giờ hơi khó, nó khô rồi.

Như Nguyệt đưa mắt nhìn xuống áo anh ta, quả nhiên có một vết màu đỏ dính trên vạt áo, ngay chỗ thắt lưng của anh ấy. Anh ta quay người đi đến bồn rửa tay. Cô thấy anh ta thấm một ít nước vào trong giấy vệ sinh, định dùng nó lau vết bẩn, bèn hô lên ngăn anh ta lại:

- Đừng làm như vậy.

Cô vội vàng chạy đến rồi lục lọi trong đồng hồ trong túi, lấy chai keo xịt một ít lên chỗ vết bẩn trên áo anh ta, sau đó lôi khăn tay thấm ướt nước, nhanh chóng lau chùi vài cái, vết bẩn lập tức hết sạch, chỉ còn vương lại vết nước mà thôi. Làm xong, cô vui vẻ ngẩng đầu kêu:

- Xong rồi, sạch bong kin kít luôn.

- Em giỏi thật.

- Có gì đâu, chỉ là chuyện vặt thôi – Như nguyệt nhướn miệng nói – Em là sinh viên mới, rất vui được quen biết đàn anh. Sau này nhờ đàn anh giúp đỡ cho em.

- Được. Chúng ta chắc chắn gặp nhau rất nhiều đấy – Anh ta gật đầu đáp rồi thúc giục cô – Em mau làm thủ tục đi, rồi cùng tham gia tiết mục văn nghệ chào đón tân sinh viên của trường.

- Vậy em đi nhé anh.

Cô tạm biệt anh ta rồi nhanh chóng chạy ra ngoài tìm hai đứa bạn. Loay hoay hoài không thấy, cô đành đi đến làm thủ tục, rồi gọi điện cho Như Ngọc. Như Ngọc bảo cô đã vào ngôi ở chỗ văn nghệ rồi, có giữ cho cô một chỗ. Như Nguyệt bèn chen lấn đi đến chỗ Như Ngọc.

- Sao bà có thể bỏ mặc tui mà chạy ra đây như thế chứ – Như nguyệt nhìn Như Ngọc trách

- Tui nhắn tin cho bà rồi mà – Như Ngọc đẩy cho cô một ly nước bảo.

Như Nguyệt lấy điện thoại ra xem, quả nhiên là có tin nhắn, cô thở ài một cái rồi ngồi xuống nghe Như Ngọc hí hửng bảo:

- Trường này đúng là có nhiều anh đẹp trai nha. Ngay cả thầy giáo cũng rất đẹp trai, bà nhìn đi.

Như Ngọc chỉ tay lên sân khấu đang ồn ào náo nhiệt, Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, ly nước trên tay cô rơi xuống cái bịch.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 3.2

13. Chương 3.2

Nước rơi xuống bắn tung té lên người Như Ngọc, cô tức giận nhìn Như Nguyệt quát:

- Nè, tui đắc tội gì với bà mà bà lại tạt nước tui thế hả. Bà tạt nước người ngoài thấy chưa đã tay à?

- Bà nói, bà nói người đứng trên sân khấu là thầy à – Như Nguyệt mặc kệ lời quát mắng của Như Ngọc, cô nắm tay Như Ngọc kích động lay lay.

Như Ngọc bị Như Nguyệt lay thật mạnh suýt chút cắn trúng lưỡi, bèn lấy tay chườm một phát lên trán Như Nguyệt. Sau đó vùng ra khỏi tay Như Ngọc mà mắng:

- Bà điên có cấp độ thôi nha. Quen bà bao lâu nay, không biết bà lại có tật mê trai cấp độ nặng thế. Vừa nhìn thấy trai đẹp liền kích động đến thế .

Như Nguyệt xoa xoa trán , cô lườm đứa bạn đang mĩa mai mình nói:

- Bà không nhớ mấy anh chị nói à. Làm sinh viên rất thoải mái, nhưng mà có một điều: Nếu gặp thầy cô giáo lớn tuổi, thì mới thoải mái, vì thầy cô quan niệm, sinh viên là những em đã lớn, và có ý thức, thầy cô sẽ không ép buộc sinh viên học mà để cho tinh thần tự giác. Nếu bạn tự giác, bạn sẽ ra trường, bạn không tự giác, bạn sẽ ở lại trường. Với một phần, thầy cô đã già, họ không còn nhiệt tình như trước nữa. Còn thầy cô giáo trẻ, họ mới ra trường, đầy nhiệt huyết trong người, sẽ kèm chặt học sinh của mình. Nhìn ông thầy kia đi, trẻ như thế, vậy thì... huhu, cuộc sống tự do của tui mình sẽ ra sao chứ.

Như Ngọc nghe Như Nguyệt nói như thế, cô cũng bưng mặt rầu rĩ:

- Cầu trời cho giáo viên dạy tui mình đều là những giáo viên già.

Hai người đang sầu sã, bỗng thấy xung quanh tĩnh lặng, mới nhìn lên trên sân khấu, thấy anh chàng thầy giáo trẻ lúc này đang ôm một cây đàn , ngón tay lướt dọc một lượt trên dây đàn tạo ra một âm thanh vang dội. Anh thầy giáo trẻ kia ngồi trên cái ghế , chỉnh sửa lại mi ột lát rồi trầm giọng nói:

- Các bạn đang bước vào một cuộc sống mới, tùy theo cảm nhận của từng người mà ở đây trở thành mái nhà mới, hay là địa ngục mới.

Anh ta dừng lại nhìn mọi người mỉm cười, sau đó tiếp tục mới:

- Cho dù, ở đây là gì đi chăng nữa. Tôi cũng hy vọng các bạn sẽ hòa mình với nơi này, dốc hết sức và khả năng của các bạn để chinh phục nó. Hy vọng đến một ngày được nhìn thấy các bạn thành công. Cho dù thế nào, ở đây, các bạn cũng sẽ có nhiều người bạn mới cùng vui cùng buồn với các bạn. Sau đây thầy xin hát tặng các bạn một ca khúc quen thuộc – ca khúc Cây đàn sinh viên.

Tất cả mọi người đồng loạt vỗ tay hoan hô vang dội. Sau đó tiếng đàn dạo lên, tất cả mọi người im lặng lắng nghe. Chỉ có tiếng đàn của anh chàng thầy giáo ở trên, không hề có thêm một âm thanh hỗ trợ nào. Giọng ca mạnh mẽ và trong trẻo cất lên:

Thời sinh viên có cây đàn ghi-ta

Đàn ngân lên chúng ta cùng hòa ca
Có anh bạn xa nhà, có cô bạn nhớ cha cất vang cùng lời ca.
Đời sinh viên quý cây đàn ghi-ta
Nhờ ghi-ta mới quen nàng mời ca
Buông tiếng đàn tang tình tang tính
Hát lên bài nhớ thương, thương mến tình đồng hương.
Đời sinh viên sống trong tình bạn thân
Khi anh thấy buồn tôi nâng phím đàn, tính tang tính tình tang
Cùng dắt nhau qua những ngày gian khó
Cùng dắt nhau qua quãng đời sinh viên.
Rồi mai đây bước danh lợi phồn hoa
Khi nghe tiếng đàn, ta nhớ năm nào
Thức suốt đêm dài những ngày thi đến
Giờ nhớ nhau nhớ nhau thật nhiều
Giờ nhớ nhau ta ôm đàn ghi-ta.

Như Nguyệt ngồi nhìn lên sân khấu, im lặng lắng nghe ánh mắt trở nên mơ màng, đột nhiên thở dài nói với Như Ngọc:

- Bà nói đúng rồi đó, tui mê trai cấp độ nặng rồi. Vừa gặp đã yêu rồi. Bà không nhìn thấy lúc này đâu, người ta cười mà tim tui đập thành thịch luôn, giờ lại còn hát hay thế này nữa. Nói xem, nói xem, đẹp trai, hát hay thế này, ai mà chịu nổi chứ.

- Khép cái miệng lại đi, nước miếng chảy tùm lum kìa – Như Ngọc phì cười nhìn Như Nguyệt bảo.

- Nào các bạn, hãy đứng lên cùng các thầy và các anh chị tạo bầu không khí sôi động cho năm học mới với bài hát “ Tình Thơ” – Thầy đẹp cây đàn rồi cầm micro đứng lên nói với mọi người.

Như Nguyệt hồi hã kéo Như Ngọc theo chân mọi người đứng lên, nhạc đệm bắt đầu, sân khấu trở nên đông nghẹt khi các thầy cô trẻ kéo lên, cùng các anh chị mặc áo đoàn cùng nhún nhảy lắc lư theo điệu nhạc.

Hàng ghế đá xanh tàng cây góc sân trường

Hành lang ấy xa dần xa bước chân người

Bạn thân hồi ta khắc ghi trong lòng

Những ước mơ hồng ngày tháng chờ mong

Dòng lưu bút chưa kịp ghi đã ướt nhòe

Nhàn hoa thắm chưa kịp trao tay một lần

Kỷ niệm đó trong chiều mưa tan trường

Hai đứa chung trường sao nghe vẫn vương

Bao yêu thương trong ta tìm về

Một thoáng trường xưa đã nghe thời gian trôi đưa

Nghe băng khuâng trong ta một thời

Tìm bước ngày xưa ướt mưa người còn đâu nữa

Ai thương ai quen ai giận hờn

Buồn cánh phượng rơi khi ta chờ người không tới

Cho hôm nay miên man bồi hồi

Nhặt lá vàng mơ khi xưa một mối tình thơ

Bầu không khí mở màn buổi chào đón sôi động hẳn lên. Các tân sinh viên cảm thấy phấn khích vô cùng, tiếp đó là một màn giao lưu đặt câu hỏi, Như Nguyệt nhìn anh thầy lúc này vừa làm MC và là người đại diện trả lời mấy câu hỏi, cách trả lời đầy thú vị. Như Nguyệt cảm thấy thích anh chàng thầy giáo này. Cô cảm thấy con đường tìm hiểu truyền thuyết tình yêu bất diệt ở trường này đang hiện ra.

Kết thúc buổi chào đón trong sự luyến tiếc của nhiều sinh viên. Như Nguyệt đứng lên bảo với Như Ngọc:

- Đi tìm Tuấn, bảo cậu ấy hỏi thăm xem thầy này là ai đi.

- Được rồi, chờ về nhà rồi tính, mệt chết đi được – Như Ngọc ngáp một cái uể oải rồi bước, không ngờ cô va vào một người ở phía trước. Như Nguyệt cũng không để ý, chỉ khẽ kéo Như Ngọc tránh sang một bên, nào ngờ người đó cũng tránh theo, cả hai tránh tiếp, lại bị chặn đường tiếp. Lúc này kẻ ngốc cũng biết là có người đang muốn gây sự với mình. Như Nguyệt lập tức ngẩng đầu lên định mắng, nhưng chưa kịp mắng thì đã nhận ra người đứng trước mặt mình là anh chàng nạn nhân bất hạnh kia. Như Nguyệt nuốt nước miếng cái ực, giả bộ không quen biết, kéo Như Ngọc tránh sang một bên nói:

- Mời bạn đi trước, cứ tự nhiên, cứ tự nhiên.

- Biết cách giả bộ quá ha – Viễn Hình nheo nheo mắt nhìn Như Nguyệt một cách gian xảo, hai tay lồng vào nhau bẻ khớp, giống như chuẩn bị đánh người.

- Giả bộ, haha, giả bộ gì chứ – Như Nguyệt nuốt khan rồi cổ cười lớn nói.

- Không biết mình giả bộ cái gì thì cứ hỏi cậu bạn kia đi – Viễn Hình hất đầu về sau mình, ở sau lưng Viễn Hình, là Tuấn đang nhăn nhó mặt mày, gương mặt baby bị bầm mất một bên, te tua thảm bại, được Đăng Khôi áp giải.

Như Nguyệt thấy tình hình thật sự không ổn, đang tìm kế chạy trốn thì nghe một tiếng gọi, một giọng nữ nhẹ nhàng:

- Viễn Hình.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 3.3

14. Chương 3.3

Viễn Hình đang nhìn Như Nguyệt bằng ánh mắt như bắt được trộm, nghe tiếng gọi từ xa bay đến, sắc mặt bỗng tái một cái rồi giãn ra nở một nụ cười vui vẻ quay lại nhìn người gọi mình.

- Hân Hân, đến rồi sao? Sao đến trễ vậy?

Như Nguyệt vốn đang chết lặng khi nghe đến cái tên “ Viễn Hình” , giờ thì lại nghe thêm một cái tên quen thuộc “ Hân Hân” nữa, trong lòng không ai nhéo mà nhói lên.

Cô cùng Như Ngọc từ hoảng sợ chuyển sang giật mình, khi chứng kiến nụ cười tươi rói, sáng rực rỡ của Viễn Hình. Phải nói là gương mặt của Viễn Hình sáng, lại cực đẹp trai, khi cười càng tăng thêm gấp n bội phần sức thu hút. Khiến Như Ngọc và Như Nguyệt đều ngẩng ngơ cả ra. Nhưng nói gì thì nói, việc tên này thay đổi 180 độ thật sự khiến người ta bất ngờ vô cùng, sau giây phút ngẩng ngơ, cả hai đồng loạt đưa mắt nhìn về cô bạn có giọng nói ngọt ngào nhẹ nhàng đang đi tới. Chỉ có một từ để hình dung: Thiên thần.

Làn da trắng mịn, tóc đen buông dài, chiếc áo sơ mi không tay màu hồng phấn cách điệu nhẹ nhàng, chân váy ngắn chấm bi để lộ đôi chân thon cùng đôi giày búp bê màu xanh lá đậm rất dễ thương. Một cô gái biết cách ăn mặc khiến nét đẹp của bản thân hoàn toàn hiện hết ra ngoài.

- Con gái thành phố đúng là đẹp thật nhĩ – Như Ngọc nhìn không chớp mắt vào cô gái có cái tên Hân Hân đó khẽ nói bên tai Như Nguyệt. Cô trong lòng có chút xúc động nhìn cô gái đang nhẹ nhàng bước đến đó, chỉ muốn chạy đến ôm chầm cô ấy mà thôi.

“ Hân Hân” – cô bạn nhỏ dễ thương.

“ Hân Hân – Nguyệt Nguyệt” , hai cái tên này là do cô giáo cấp 1 người Việt gốc Hoa của họ hay gọi. Trong đầu Như Nguyệt nhớ lại khoảng thời gian lúc cấp 1 của mình. Đó là khoảng thời gian vừa vui vẻ vừa bị thương nhất của cô. Khoảng thời gian cô bị gán cho cái tên “ Heo mập” . Ai cũng gọi cô là “Heo Mập”, ngoại trừ Hân Hân, Hân Hân luôn gọi cô là Nguyệt Nguyệt.

Như Nguyệt thấy Hân Hân đi đến rồi dừng trước mặt Viễn Hình nói:

- Uhm, hôm nay ba nói chở mình đến trường, thế mà giữa đường xe hư, phải đánh xe đến tiệm sửa. Rõ thật là xui xẻo mà. Vừa bắt đầu đã xui như thế rồi, không biết cả năm sẽ thế nào.

Nhìn vẻ mặt bí xị rầu rĩ của Hân Hân, Viễn Hình bèn cười bảo:

- Không có đâu. Chuyện xe hư là chuyện xảy ra thường ngày ấy mà. Sao có thể nói là chuyện xui được. Đi thôi, mình đưa bạn đi đăng ký nhập học, nhanh lên kéo hết giờ, lại phải đợi đến trưa.

- Đăng Khôi đâu?

- Mình đây – Đăng Khôi đã buông Tuấn ra và nhanh chóng đi tới trả lời.

- Thôi, mau chóng đi làm thủ tục đi thôi – Viễn Hình nhanh chóng giục.

Vừa nói vừa kéo tay Hân Hân đi rời đi, nhưng Hân Hân lại ngó đầu ra sau vai của Viễn Hình nhìn Như Ngọc và Như Ngọc, tò mò hỏi:

- Ai vậy? Người quen à?

Như Nguyệt đang định lên tiếng chào Hân Hân thì Viễn Hình đã lên tiếng.

- Không quen.

- Sao mình thấy bạn đứng nói chuyện với mấy bạn ấy mà – Hân Hân vẫn đưa mắt tò mò nhìn về phía Như Nguyệt và Như Ngọc.

- Hỏi đường – Như Nguyệt thấy Viễn Hình dùng vẻ mặt lạnh tanh tỏ vẻ không can hệ gì đến cô, cô vui mừng reo thầm trong bụng, phải nhân cơ hội này mà chạy thoát thân, liền thay cậu trả lời Hân Hân.

- Hỏi đường? – Hân Hân nghi hoặc nhìn hai người họ, cảm thấy hai người có gì lạ lắm.

- Đúng hỏi đường – Viễn Hình cũng nhanh trí đáp theo

- Hỏi đường gì?

Như Nguyệt thầm than trời trách đất, sao cô bạn nhỏ Hân Hân này lại có tính tò mò đến như thế chứ. Cô kìm nén tiếng kêu gào trong lòng mình, miễn cưỡng cười nói:

- Hỏi xong rồi.

Như Nguyệt lại nhân cơ hội có Hân Hân ở đây, có thần tiên sống giúp cô thoát tội, ngu gì mà không lợi dụng, cô cười giả lã nhìn Viễn Hình nói:

- Lúc nãy đã “lỡ làm phiền đến bạn”. Mong bạn bỏ qua cho.

Viễn Hình trợn mắt nhìn Như Nguyệt , Như Nguyệt chỉ hướng cậu cười cười, sau đó ánh mắt nhìn qua Hân Hân, giả bộ lên tiếng kể lể:

- Chuyện là

- Cùng là sinh viên, giúp đỡ nhau một tí thôi mà. Đã biết rõ đường chưa.

- Biết rồi biết rồi. Đi đến đó là mọi chuyện coi như kết thúc phải không?

- Uhm – Viễn Hình bắt đầu dĩ phải gặt gù.

- Cám ơn bạn nhiều lắm. Tụi mình phải đi trước đây

Như Nguyệt nói xong, lập tức kéo Như Ngọc chạy đi đến bên Tuấn vừa được Đăng Khôi thả ra, kéo cả Tuấn cùng bỏ chạy một mạch, không có lấy một lần quay đầu nhìn lại.

- Tụi mình đi thôi – Hân Hân bèn nói rồi nhanh chóng bước đi về phía trước.

Viễn Hình nhìn theo ba cái bóng chạy bán sống sống bán chết kia, trong lòng cũng có chút ngơai ngoai. Đăng Khôi cười hì hì nhìn Viễn Hình lắc đầu, bị Viễn Hình đâm một cái ngay vai, nhả mặt suýt xoa.

Về đến nhà, Như Ngọc và Tuấn mừng mừng tủi tủi, ai đời mới ngày đầu đến trường đã xảy ra chuyện rồi, ngày tháng sau này rõ ràng là khó sống. Cả hai đang định quay sang Như Nguyệt oán than, thì bất gặp vẻ mặt sầu thảm của Như Nguyệt thì có chút ngạc nhiên, rồi quay đầu nhìn nhau, chẳng lẽ chỉ mới xảy ra có tí việc mà cô lại bị dọa đến thế rồi sao.

Như Nguyệt không nói gì, cô lôi trong bóp ra tấm hình lúc nhỏ của mình, tấm hình này cô luôn mang theo trong người để luôn nhắc nhở bản thân mình, đừng trở thành “Heo Mập” nữa.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 3.4

15. Chương 3.4

- Nè, nhìn xem người trong hai bức hình này khác nhau hay giống nhau – Như Nguyệt lôi tấm hình chụp lúc lớn của mình và tấm hình lúc nhỏ đặt mạnh xuống bàn, hất mặt bảo Tuấn và Như Ngọc

Như Ngọc chồm người nhìn lên hai tấm trên bàn thật lâu, có chút khó hiểu hỏi lại:

- Sao giống nhau được. Tấm hình này là lúc bà còn nhỏ, tấm này là lúc lớn mà.

Như Nguyệt thở dài nói:

- Ý tui là, nhìn hai tấm hình này có nhìn ra là cùng một người không ý.

- Sao mà nhìn ra được. Hồi nhỏ bà béo như con heo, nhìn mắc cười muốn chết.

- Bốp...

Tuấn vừa mở miệng cười thì lập tức bị một cú đấm mạnh vào mặt, kêu lên đau đón lấy tay che mũi lại, nước mắt lưng tròng nhìn Như Nguyệt gào lên:

- Bà vừa phải thôi nha. Là chị em, tui mới nhường bà thôi nha. Có tin tui méc dì dưỡng hay không hả?

Hôm nay cậu vì cô bị mấy cú đấm oan mạng, tuy rằng có bán đứng cô, chỉ cô là thủ phạm, nhưng mà cậu nghĩ dù sao cô cũng là con gái, chắc sẽ không bị làm khó nhiều như cậu nên mới chỉ ra thôi. Chứ bằng không, cho dù có bị đánh chết, cậu cũng sẽ không bán đứng chị em của mình. Nhưng mà bị đánh thêm lần nữa, không khỏi bị tức giận.

Như Nguyệt không nói hai lời, cô lập tức lôi điện thoại ra gọi, điện thoại vừa thông, cô lập tức nói:

- Dì ơi, hôm nay Tuấn dẫn con đi...

Tuấn nghe Như Nguyệt nói thế bèn lao đến bịt miệng của cô lại, nếu như để mẹ biết cậu dẫn Như Nguyệt vào vũ trường chơi, thì chắc chắn cậu sẽ bị mẹ làm mất ăn mất ngủ. Sau này đừng hòng được cho tiền mà ăn chơi nữa.

Như Nguyệt bị bịt miệng, cô tức tối vùng vằng ra khỏi tay Tuấn, nghe điện thoại bên kia hỏi.

- Tuấn dẫn con đi đâu?

Như Nguyệt lườm gương mặt lo lắng của Tuấn , lòng khoai chị lăm, hất mặt trêu tức Tuấn một cái rồi nói:

- Dạ đi chơi vòng vòng mấy chỗ ăn uống của thành phố. Ngon ơi là ngon.

Tuấn nghe xong thì mừng thầm, biết mình bị Như Nguyệt chơi xỏ, khẽ đưa tay đập cô một cái. Như Nguyệt lườm Tuấn một cái cảnh cáo, Tuấn đành giơ tay đầu hàng.

Như Nguyệt bèn nói tiếp mà không biết lúc này dì Tình đã nói cái gì:

- Dì ơi, hôm nay để Tuấn ngủ lại ở nhà con nha dì. Hai đứa con gái, ngủ một mình cũng thấy hơi sợ.

- Ủ, cũng được. Bảo thằng Tuấn ngủ lại ít bữa đi. Khi nào hai đứa quen rồi nó về nhà cũng được. Mấy bữa nay dì bận , ít hôm nữa dì đưa mấy đứa đi ăn, giờ thì cần gì cứ bảo thằng Tuấn làm cho.

- Dạ, con cảm ơn dì – Như Nguyệt ngoan ngoãn đáp lời.

Tuấn trợn tròn mắt khi nghe Như Nguyệt bỗng lên tiếng bắt mình ngủ ở lại đây. Chưa kịp lên tiếng phản đối thì Như Nguyệt đã nhét tay cậu điện thoại của cô. Tuấn cau mày, miễn cưỡng đưa điện thoại lên tai , sau đó được nghe một đồng dẫn dò của Việt Tình. Mặt Tuấn nhăn nhó, rồi vò đầu bức tóc đầy khổ sở, nhưng khi nghe mẹ bảo chuyển tiền vào tài khoản thì hờn hờ ra mặt:

- Dạ, vậy mẹ chuyển khoản cho con. Con rút tiền dẫn Nguyệt và Ngọc đi ăn. Nhiều nhiều nha mẹ.

Như Nguyệt bèn ném cái gối đệm vào Tuấn, cái tên này lúc này còn nhăn nhó, giờ chuyển sang vui vẻ như thể rồi. Tuấn vội vàng nói mấy câu rồi cúp máy.

- Hứ, ai vừa mặt nhăn mày nhí thế – Như Nguyệt mở miệng giễu Tuấn.

- Ai biểu mấy người bắt tui ở lại hầu hạ mấy người làm chi.

- Ai thèm ông hầu hạ, đúng là lấy oán báo ơn, lòng tốt của người ta àm không biết. – Như Ngọc hiểu rõ như Nguyệt bèn thay cô lên tiếng trả lời.

- Cái gì mà lòng tốt chứ. Nhìn đi, đây là lòng tốt đó à – Tuấn không phục chỉ tay vào những vết thương trên mặt mình hậm hực bảo.

- Chính vì mặt của ông như thế, cho nên Nguyệt mới xin cho ông ở lại. Ông định đưa cái mặt thế về nhà à?

- Như Ngọc bèn lên tiếng nói tiếp.

Tuấn nghe nói thì mới chợt nhớ ra chuyện này, đập tay cái bộp nói:

- Ôi hen, xem chút nữa quên, cái mặt thế này mà về nhà thì có mà chết.

- Giờ thì biết lòng tốt của chị rồi chứ cưng – Như Nguyệt lúc này mới nhàn nhã lên tiếng.

- Là lỗi của ai vậy ta – Tuấn lườm lườm bảo.

Như Nguyệt không hơi đâu cãi nhau với Tuấn, cô xua tay chỉ vào hai tấm hình vẫn để trên mặt bàn, hỏi lại lần nữa:

- Nếu như nhìn tấm hình hồi nhỏ, rồi giờ nhìn tui, hai người có nhận ra hay không?

- Không nhận ra – Như Ngọc lắc đầu đáp. Hình Như Nguyệt lúc nhỏ tròn trịa mập mạp lại trắng trẻo dễ thương. Nhưng bây giờ thì khác hoàn toàn, cô đen hơn, xinh hơn, đặc biệt là ốm hơn, thật nhìn hai tấm hình, khó mà cho rằng một người.

- Nhận ra chết liền đó – Tuấn cũng nhìn nhìn nói.

- Không nhận ra chứ gì? Vậy thì rất tốt – Như Nguyệt gật đầu đầy mãn nguyện, ánh mắt trở nên gian tà, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười đắc ý, chưa bao giờ Như Nguyệt lại có vẻ mặt này, đột nhiên Tuấn và Như Ngọc cảm thấy rất ớn lạnh.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 3.5

16. Chương 3.5

Cô còn nhớ lúc 5 tuổi, vừa chuyển trường từ thôn lên thành phố, chẳng biết vô duyên vô cớ làm sao lại bị cái tên Viễn Hình kia ăn ghét bỏ. Lại xui xẻo thế nào, học cùng lớp với hần ta những năm cấp 1, đó là tháng năm đau buồn lẫn khổ sở nhất của Như Nguyệt.

Cảm xúc năm nào đột ngột dồn về khiến Như Nguyệt thất thần.

Vào năm cô học lớp 1, Như Nguyệt được ngồi chung bàn với một cô bạn rất dễ thương có hai lúm đồng tiền, rất là xinh tên là Diệp Hân. Cô giáo chủ nhiệm lớp 1 là một cô giáo trẻ người việt gốc hoa, thấy Như Nguyệt và Diệp Hân ngồi gần nhau, một đứa tròn trịa phúng phính đáng yêu, một đứa thì ốm ốm nhưng rất xinh, nhìn hai đứa cứ như số 10 tròn chính. Cô gọi hai đứa theo cách gọi của người hoa là Hân Hân và Nguyệt Nguyệt.

Hân Hân viết chữ khá chậm, nét chữ tròn tròn khá giống chữ Như Nguyệt, nên mỗi khi viết bài xong, cả hai thường lên trao đổi vở cho nhau, Như Nguyệt giúp Hân Hân viết hết bài tập viết, nếu không thì cô giáo sẽ không cho Hân Hân ra. Hân Hân cũng là một cô bé kén ăn, nhìn vóc dáng ốm yếu của Hân Hân thì biết. Có điều khi vào học, Hân Hân thường lên đưa hết mấy món ăn mình không thích cho Như Nguyệt, Như Nguyệt lại là cô bé dễ tính, nên rất vui vẻ ăn hết giúp cho Hân Hân. Hân Hân vì thế rất yêu mến Như Nguyệt, cả hai cô bé như hình với bóng. Lúc nào cũng đi chơi cùng nhau, có gì ngon cũng đều đem đến lớp chia cho nhau ăn.

Chính vì cô chơi thân với Nguyệt Nguyệt mà trở thành cái gai của cái tên đáng ghét Viễn Hình kia.

Chả là, Viễn Hình với Hân Hân nghe bảo là bạn thân với nhau, bố mẹ hai người cũng là bạn tốt của nhau. Viễn Hình cũng rất thích chơi với Hân Hân, hai lớp lại gần nhau, cho nên giờ ra chơi, Viễn Hình thường chạy qua tìm Hân Hân. Nhưng Hân Hân có Nguyệt Nguyệt là cô rồi, cho nên không thèm chơi với Viễn Hình. Đặc biệt, Hân Hân thích chơi trò chơi nhẹ nhàng của con gái hơn là mấy trò bắn bi xếp hình của con trai.

Viễn Hình bị mất một người bạn thân, thì tức giận vô cùng, nhưng chẳng thể làm gì Như Nguyệt được, vì lúc nào cũng có Hân Hân kề bên.

Còn nhớ có một lần, Viễn Hình thấy Như Nguyệt đi xuống căn tin một mình, cậu nhóc đã chặn đường và đẩy ngã Như Nguyệt, còn đe dọa nói:

- Này Heo Mập kia, đừng có mà bám Hân Hân nữa. Nếu không mình sẽ cho biết tay.

Như Nguyệt bị té đau, chỉ biết ngồi khóc. Chuyện này, Như Nguyệt không có mách cô, nhưng Hân Hân thấy cô bị trầy đầu gối nên hỏi:

- Nguyệt Nguyệt, chân bạn bị làm sao thế?

Như Nguyệt chẳng phải cố ý kể ra, chỉ đơn thuần nói bị Viễn Hình đẩy ngã, chẳng nói lời nào về lời đe dọa kia. Hân Hân cũng không có méc cô, nhưng khổ nhất là lại về nhà méc ba mẹ Viễn Hình.

Như Nguyệt hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ đến khi giờ ra chơi, đang chơi vui vẻ với Hân Hân thì thấy vẻ mặt hầm hầm của Viễn Hình chạy đến trừng mắt ném hai chữ: " Xin lỗi", sau đó quay lưng bỏ đi.

Như Nguyệt hoàn toàn ngơ ngác, còn Hân Hân thì nhún vai.

Viễn Hình từ đó không làm phiền Như Nguyệt nữa.

Bẵng đi mấy năm, Như Nguyệt tưởng có thể bình yên sống quãng đời học sinh bình yên của mình. Nào ngờ, số trời đã định, họ chính là oan gia của nhau. Đến năm lớp 6, năm cấp 2, Như Nguyệt lại học chung lớp với Viễn Hình.

Như Nguyệt vẫn tròn trịa mũn mũn như thế, nhìn vào là nhận ra cô chính là heo mập ngay. Còn Viễn Hình thì khác, từ một thằng nhóc gầy gao, trở thành một thằng nhóc gầy gao hơn. Cái chính là, Viễn Hình càng lớn càng đẹp trai, đặc biệt học rất giỏi. Nghe bảo là, Viễn Hình năm đó là được tuyển thẳng vào trường cấp 2, lại được chuyển thẳng vào lớp chuyên mà không phải vất vả thi cử. Trong khi đó, Như Nguyệt phải học bài thi vào lớp chuyên khá vất vả, dù là chuyện thi tốt nghiệp rất bình thường.

Như Nguyệt cũng chẳng còn nhớ đến cái cậu nhóc tên Viễn Hình chỉ vì một viên bi mà cô bị ghét, rồi sau đó chỉ vì Hân Hân mà cô bị đẩy ngã.

Lúc còn nhỏ, cho là những ganh tỵ trẻ con, có thể bỏ qua.

Nhưng lên lớp 6, suy nghĩ tuy chưa chín chắn, nhưng khác xa một trời một vực với suy nghĩ của một đứa trẻ con lớp 1.

Khi còn nhỏ, giận gì bảo giận, ghét thì bảo ghét, tất cả đều hiện ra trên nét mặt. Nhưng 11 tuổi, đã đủ khôn ngoan để che dấu hành động tội lỗi của mình để không bị mọi người khiển trách. Huống chi Viễn Hình lại là một cậu nhóc vừa thông minh, vừa ranh ma.

Như Nguyệt khê rùng mình nhớ lại những ngày tháng học chung cấp 2 với Viễn Hình, cũng may cô chỉ học chung với Viễn Hình một năm, nếu không cô sẽ thảm thương đến chừng nào.

Nhớ đến biệt danh “quần lót rùa” mình đã để lại cho Viễn Hình, Như Nguyệt không khỏi bật cười lớn khiến Tuấn và Như Ngọc co người ngồi sát vào nhau run cầm cập. Như Nguyệt dường như đã bị bệnh năng lâm rồi, vừa thấy trầm mặt buồn rầu đó, giờ lại cười như điên.

Chẳng ai biết kế hoạch trả thù Viễn Hình đang bắt đầu.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 4

17. Chương 4

Chương 4: Chưa từng gặp nhau.

Đến ngày tựu trường, Thiên Phong cũng mua xe cho con gái, Như Nguyệt và Như Ngọc cùng đeo nhau đến trường. Nhìn Như Nguyệt trong bộ dạng chẳng khác nào một bà lão, cặp kính cận, tóc cắt mái, mặc chiếc áo chẳng biết của thế kỷ nào. Như Ngọc nhìn Như Nguyệt không khỏi cách xa vài bước, nhăn mày, nhăn mặt biểu môi nói:

- Bộ bà sợ mọi người không biết bà là người dưới quê lên thành phố hay sao mà phải bày biện rõ thế ọi người biết vậy chứ hả?
- Gì mà nhà quê chứ? – Như Nguyệt cảm thấy cách ăn mặc của mình cũng ổn chứ không đến mức như Như Ngọc nói.
- Còn không phải là nhà quê thì cũng giống một con mới trốn trại tâm thần mới ra – Như Ngọc chỉ chỉ tóc, mắt kính và bộ quần áo trên người Như Nguyệt.
- Cái này người ta gọi là ngụy trang đó – Như Nguyệt phản bác lại ngay lời Như Ngọc – Mắt kính này là mắt kính Nobita, không phải mắt kính cận đâu nha, nó hiện đang là mode đó. Tóc mái ngố, hiện giờ cũng là mode đó.
- Khi không khi không bà ngụy trang để làm gì chứ? – Như Ngọc nhú mày nhìn Như Nguyệt lấy làm khó hiểu
- Ngụy trang để dụ địch ý mà – Như Nguyệt đáp, rồi khoái chí cười – Nhìn đi, đến bà còn không nhận ra tui thì còn ai nhận ra nữa chứ. Không uống công tui chạy lăng xăng mua này mua nọ.
- Thôi được rồi, bà muốn dụ địch gì đó thì cứ dụ đi, tóc và kính tui không có ý kiến, nhưng mà tui lạy bà, làm ơn chỉ hôm nay thôi, sau này tui không muốn thấy bộ quần áo thuộc hàng cổ trưng bày trong bảo tàng này nữa đâu.
- Gì mà bảo tàng, bà biết cái áo này tui mua bao nhiêu hay không? – Như Nguyệt cáu giận tranh luận khi Như Ngọc chê cái áo mình vất vả đi mua giữa đêm tối .
- Bao nhiêu? – Như Ngọc tròn mắt nhìn Như Nguyệt tò mò hỏi.

Như Nguyệt đang hùng hổ, nghe hỏi thì thẳng lưng hắng giọng một cái rồi nói:

- Tui thấy người ta treo bảng bán 1 áo 30 ngàn, thế là tấp vô mua hẳn 10 cái áo, tổng cộng là 300 ngàn đó, trả giá mỗi miếng mới bớt được 30 ngàn kèm thêm khuyến mãi cái áo này đó.

Như Ngọc khóc không ra nước mắt nhìn Như Nguyệt, quyết định mặc kệ cô.

Gần đến lớp học, Như Ngọc nói khẽ với Như Nguyệt:

- Chừng nào bà chưa bỏ hàng trưng bày cổ này thì đừng nói bà là bạn tui nha.

Nói xong, Như Ngọc te rẹt đi vào lớp, bỏ lại Như Nguyệt với cái bĩu môi.

Vừa vào lớp, Như Nguyệt thấy Như Ngọc đã chọn ình một góc bàn mà bên cạnh đã có người ngồi, ý tứ rất rõ ràng, quyết không chung bàn với Như Nguyệt. Như Nguyệt tức giận lườm lườm mắt nhìn Như Ngọc mắng thầm đứa bạn xấu xa này, sau đó đảo mắt nhanh tìm chỗ ngồi ình. Mà cả lớp rất đông, gần như là ngồi chật cứng hết, chẳng có mấy chỗ trống. Có một chỗ trống bên phải là bàn của một anh bạn đầu cổ tóc tai bờm xờm, đeo cặp mắt kính cận trông chẳng khác dân cái bang bao nhiêu, chắc vì lí do đó mà chẳng ai thêm ngồi cùng bàn.

Bàn bên trái trống, chỉ có một cô bạn ăn bận trông khá xinh, cô bạn đang cầm cái gương soi nên Như Nguyệt chưa thấy rõ mặt, nhưng so đi so lại, ngồi gần cô bạn này vẫn tốt hơn là ngồi gần anh bạn kia. Nghĩ là làm liền, Như Nguyệt nhanh chóng phi như bay đến bên bàn cô bạn kia rồi tự nhiên ngồi xuống chẳng đợi mời mọc.

- Đây...

Cô bạn kia thấy có người ngồi gần mình thì dường như khó chịu, cụp chiếc gương trên tay mình lại quay sang Như Nguyệt kêu.

- Bạn ngồi chỗ khác đi – Cô bạn đó nói tiếp giọng khó chịu vô cùng.

Như Nguyệt vừa ngồi xuống, đang loay hoay lục trong túi mình ra cái thời khóa biểu xem tiết đầu tiên là môn gì thì nghe giọng nói có chút chói tai này, nghĩ ngay trong bụng:” Hèn chi chẳng có ai ngồi cùng. Hóa ra là có người giở giọng tiểu thư. Giở giọng với ai, chứ giở giọng với mình thì chỉ có chết”

Như Nguyệt liền quay sang nói một hơi một tràng xối xả, quyết định trở thành đầu gấu một lần, cô ghét nhất là loại người coi trời bằng vung, coi mình là nhất như thế này:

- Bàn này của bạn à, ghế này của bạn à, lớp học này của bạn à, trường này cũng của bạn à, toàn thế giới này cũng là của bạn à. Nói à biết nhé, ghế này tôi đã ngồi, bàn này tôi đã chạm tay, lớp này tôi đã quyết định học, trường này tôi cũng đã đóng tiền rồi. Tôi thích ngồi ở đây, sẽ ngồi ở đây đến hết năm học đó. Bạn không thích thì cứ dọn đi chỗ khác.

Như Nguyệt quát lớn khiến cả lớp đều nhìn hai người, nhưng Như Nguyệt chẳng chút sợ hãi, cô hất mặt khoanh tay định trừng mắt với cô bạn đó. Nhưng ngay sau đó cô nhận ra cô bạn có dáng vẻ yêu kiều đó chính là Hân Hân.

- Hân Hân...

Cô bạn đó chớp chớp mắt nhìn Như Nguyệt, Như Nguyệt liền tay bắt mặt mừng nói:

- Mình là Nguyệt Nguyệt nè.

- Nguyệt Nguyệt...- Diệp Hân ngỡ ngàng nhìn cô bạn trước mặt, ánh mắt trở nên phức tạp, bởi vì Nguyệt Nguyệt trong tâm trí của cô tròn trịa, trắng trẻo dễ thương chứ không ngố, ăn mặc như bà lão còn đen như thế nữa.

Nguyệt Nguyệt biết Diệp hân chưa nhận ra mình, liền đưa hai tay dưới cằm làm động tác tạo dáng chụp hình, khiến Diệp hân nhận ra đó chính là cô.

- Nguyệt Nguyệt...

- Hân Hân...

Cả hai người tay bắt mặt mừng ôm chầm lấy nhau vui mừng.

Như Nguyệt vui mừng hò reo trong bụng, kế hoạch trả thù của cô vốn dĩ là có Diệp Hân, nào ngờ ông trời lại tạo cơ hội cho cô nhanh chóng đến thế, khiến cô và Hân Hân nhanh chóng gặp nhau. Xem ra ông trời cũng tán đồng kế hoạch trả thù của cô.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 4.1

18. Chương 4.1

Thật ra, Như Nguyệt cũng không nghĩ mình và Diệp Hân sẽ mau chóng thân quen lại với nhau nhanh như vậy. Bởi vì có câu nói :” Thời gian dễ dàng thay đổi một con người” . Bản thân cô cũng thay đổi khá nhiều, cô cũng không thể đảm bảo Diệp Hân vẫn mãi là cô bạn dễ thương ngày nào mà mình quen. Huống hồ, xét toàn diện một cô tiểu thư thành phố như Diệp Hân, chắc chắn sẽ kiêu kỳ lên mặt đối với mọi người, nhất là với người có bộ dạng què mùa như cô.

Cho nên cô cũng lên kế hoạch sẽ tìm Diệp Hân rồi làm thân, sau đó lợi dụng Diệp Hân làm con cò để mà đập tên chết bầm Viễn Hình kia.

Thế nhưng, Diệp Hân hiện tại vẫn là cô bạn mà Như Nguyệt đã quen biết, tính tình vẫn dễ thương và vui vẻ như thế.

- Nguyệt Nguyệt, bạn thay đổi nhiều quá. Xinh hơn trước nhiều lắm – Diệp Hân quan sát Như Nguyệt vui mừng ra mặt trước sự thay đổi của bạn mình, rồi nhìn cái áo Như Nguyệt mặc trên người thì reo lên như người nhất được vàng – Đây, cái áo này Nguyệt mua ở đâu vậy, chỉ mình mua với được không, nhìn đẹp quá đi mất.

Như Nguyệt bỗng sắc nước miếng của chính mình, ho sặc sụa không ngừng đến mức chảy cả nước mắt, phải một lúc lâu cô mới trấn tĩnh trong đôi mắt lo lắng của Diệp Hân.

- Nguyệt không sao chứ?

- Mình không sao – Như Nguyệt khua tay ý bảo mình không sao.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói thật là dù chưa ăn thịt heo, nhưng cũng thấy heo chạy, cô tuy không hứng thú với thời trang, nhưng mà cô cũng hiểu thế nào là thời trang. Cô cũng biết cái áo cô mặc trên người mà Như Ngọc nói là thuộc hàng trưng bày là vẫn còn nể mặt cô nhiều lắm, chứ cái áo này phải nói là quá kì quái.

- Bạn thích cái áo này thiệt hả – Như Nguyệt nhìn Diệp Hân, cố nuốt nước bọt của mình xuống hỏi kỹ lại.

Diệp Hân không ngần ngại gật đầu, ánh mắt toát ra sự thích thú cực kì chân thật đến mức khiến Diệp Hân choáng váng. Cô nhìn Diệp Hân một cái rồi thở dài bảo:

- Rồi hiểu luôn.

Có một số người họ xem sự kì quặc là một sự đặc biệt, có lẽ với người như Diệp Hân, mọi phong cách thời trang đều trở nên nhàm chán rồi, vì vậy mới cảm thấy thích thú vì mới lạ như chiếc áo cô mặc thế này.

- Chiếc áo này mình mới mặc lần đầu thôi, nếu Hân không ngại, ngày mai mình giặt sạch rồi đem tặng cho Hân.

- Thật sao? – Diệp Hân tròn mắt hơn hờ nhìn Như Nguyệt bằng ánh mắt yêu mến cực độ.

Như Nguyệt thấy vậy thì quyết định hy sinh luôn 300 ngàn được giảm giá 30 ngàn kèm chiếc áo tặng không này tặng hết cho Diệp Hân nếu cô ấy muốn.

- Thật ra mình cũng không nỡ đâu, chiếc áo này vất vả lắm mình mới có được – Trong bụng thầm nghĩ là :” Nói gậy cả lưỡi mới được tặng không “ tiếp tục bày tỏ tấm lòng của mình bằng cách một dùng đại bác nổ

banh trời – Chiếc áo này mình nghe nói là thiết kế riêng rất độc đáo, chỉ dành cho những người có cá tính đặc biệt, không phải cứ có tiền là mua được đâu. Mình đã phải thể hiện hết cá tính của mình một cách rất đặc biệt để có được chiếc áo này đó....

Như Nguyệt cứ luyên huyên ca ngợi chiếc áo trong sự ngưỡng mộ của Diệp Hân, và ánh mắt tò mò ngạc nhiên của mấy người bạn trong lớp, ai cũng kinh ngạc nhìn chiếc áo trên người của Như Nguyệt. Nãy giờ có nhiều người cười thầm chiếc áo của Như Nguyệt, nhưng bây giờ lại thấy một cô gái sang trọng như Diệp Hân khen ngợi cái áo như thế thì cũng bắt đầu đánh giá lại cái áo và mất thẩm mỹ của mình.

Chi có Như Ngọc ngồi cách đó hai bàn, cô trợn mắt nghe Như Nguyệt quăng bom mà thấy chóng cả mặt. Nếu không vì cô và Như Nguyệt là bạn thân bao nhiêu năm nay, cô chắc chắn đứng lên đá một phát cho Như Nguyệt chết tươi luôn, không thể chịu nổi với đứa bạn này. Cái áo rõ ràng là bị người ta xem như hàng bỏ đi tặng không mà lại được biến thành cái áo vô giá thế này.

Sự khó chịu trong lòng tăng lên, không biết chút vào đâu, cô bèn quay sang câu ban kể bên bảo:

- Nay, câu có biết trong một cuộc thi dựng cảm quốc tế, nước nào giành được giải hay không?

Cậu bạn bị hỏi bất chợt như thế thì ngớ người nhìn Như Ngọc, cô cũng chẳng buồn chờ câu trả lời của cậu bạn đã tư biện tư diễn luôn:

- Mở màn, người Nhật khẳng định mình dũng cảm nhất vì võ sĩ đạo có thể mổ bụng mà không rên la một tiếng nào cả, mọi người trong khán phòng đều trầm trồ và cho đúng là người Nhật dũng cảm nhất. Tiếp theo, người Hà Lan nói rằng mình là dũng cảm nhất thế giới vì duy nhất trên thế giới có mỗi người Hà Lan sống dưới mực nước biển đến hơn 10m. Toàn thể khán giả đều nhảy dựng lên vì lo sợ và đồng ý người Hà Lan dũng cảm nhất. Màn trình diễn của người Mỹ thì vô cùng ấn tượng khi Tổng thống Bush đứng ra tuyên bố là đổ nước nào đánh nhau với nước Mỹ. Tất cả hội trường đều im lặng, không ai dám đáp lời. Lúc đó, bà Rice tuyên bố người Mỹ xứng đáng là dũng cảm nhất. Qua ba màn trình diễn ấn tượng của ba nước trên, ai cũng tò mò xem người Việt Nam chứng minh lòng dũng cảm của mình như thế nào. Bỗng nhiên mọi người nhìn thấy mấy anh cối trần, gày gò đang hì hục bê một quả bom của Mỹ lên sân khấu. Sau đó, mấy anh chàng lấy cưa sắt ra cưa quả bom. Cả hội trường đều đồng loạt đứng lên công nhận người Việt Nam là dũng cảm nhất.

- Đã thấy chưa, người Việt Nam chúng ta là dũng cảm nhất, là chuyên dùng bom dùng bom đó, nói gì làm gì cũng dùng bom hết đó . hể chút là dùng bom, hể chút là quăng bom...

Thấy ánh mắt đầy gặm gù của Như Ngọc, câu ban bên canh chi biết gât gât đầu mà thôi.

Như Ngọc nói một hơi đã đời rồi mới nhìn kỹ câu ban trước mắt rồi nói:

- Nhìn bạn hơi quen quen.

Đọc tiếp Heo mập cân thi và quần lót rùa – Chương 4.2

19. Chương 4.2

Giờ ra về, Viễn Hình ra một tiệm nước ở trước cổng trường gọi một chai trà ngồi chờ đợi, cậu ngồi nghịch nghịch chiếc điện thoại của mình, tâm trạng có chút chán nản. Cuối cùng người cậu chờ cũng xuất hiện, Viễn Hình vừa nhồm lên thì ngồi xuống, có chút thất vọng nhìn Đặng Khôi hỏi:

- Hân Hân đâu? Sao ban ấy không ra.

- Hân Hân tự có chân, sao lại hỏi mình – Đẳng Khôi hứ một cái rồi nói – Mình đâu phải người hầu theo chân cô ấy đâu. Mình chỉ là học chung lớp với Hân thôi.

Viễn Hình nghe vậy thì lườm Đặng Khôi một cái khiến Đặng Khôi xầm mặt, câu ngồi xuống ghế nói nhỏ:

- Đồ trọng sắc khinh ban.

Viễn Hình nghe vậy thì đá vào chân ghế Đăng Khôi đang ngồi rồi nói:

- Diệp Hân không phải là bạn của cậu à? Chẳng phải đã nói hôm nay chúng ta đi ăn mừng ngày đầu tiên nhập học hay sao? Giờ chẳng lẽ chỉ có hai thằng đàn ông đi với nhau hay sao? Người ta nhìn hai đứa mình sẽ nói cái gì cậu biết hay không hả?

- Hay chúng ta cùng thử cái cảm giác đó ra sao đi. – Đăng Khôi cười nham hiểm chớp chớp mắt nhìn Viễn Hình nói – Đang thịnh hành câu : hay là mình cứ bắt chất yêu nhau đi lắm đó.

- Cậu đi chết đi – Viễn Hình đá vào chân Đăng Khôi một cái thật đau – Còn không mau nói, Hân có ra không?

- Không có – Đăng Khôi bị đá đau thì nhăn mặt trả lời.

- Tại sao? Không phải đã hẹn rồi hay sao? – Viễn Hình ngạc nhiên hỏi lại, trước giờ Diệp Hân ít khi thất hứa với cậu lắm.

- Hân bạn ấy vừa gặp lại bạn cũ , vui mừng quá nên đi theo bạn ấy rồi – Đăng Khôi khoái trí khi Viễn Hình bị cho leo cây hờn hờ mặt mày nói.

Viễn Hình thấy gương mặt của Đăng Khôi, chỉ muốn đánh vào vẻ mặt thấy người thất vọng lấy làm vui kia một trận. Nhưng cậu đành bỏ qua mà mở điện thoại ra bấm số gọi cho Diệp Hân. Diệp Hân nhanh chóng bốc máy:

- Viễn Hình.

Cái tên này lọt vào tai của Như Nguyệt, cô đồng tai thật cao nghe ngóng giọng của Viễn Hình ở đầu bên kia.

- Tụi mình hẹn lại buổi chiều đi nha, giờ mình bận chút chuyện rồi – Diệp Hân áy náy trả lời Viễn Hình – Mình xin lỗi.

- Hân Hân à, tụi mình mau đi thôi – Như Nguyệt cố ý dùng giọng nín kéo nói lớn với Diệp Hân.

Như Nguyệt chẳng cho Diệp Hân nói thêm lời nào nữa, nhanh chóng kéo Diệp Hân đi ra ngoài. Cô khoái trí cười thầm trong bụng trong khi Viễn Hình hít một hơi kim cơn bực tức lại trong lòng.

Đến chiều, Viễn Hình lại gọi điện thêm lần nữa cho Diệp Hân, chỉ là muốn rủ Diệp Hân đi ăn. Gọi rất nhiều lần mới thấy Diệp Hân bốc máy, thế mà chỉ vừa mở miệng đã nghe Diệp Hân nói:

- Xin lỗi nha, mình vẫn chưa về nhà. Cuộc hẹn chiều nay dời lại đi. Dù sao chúng ta vẫn còn nhiều dịp mà.

- Hân Hân à, mau đến đây xem nè, cái này đẹp lắm – Giọng Như Nguyệt gọi thật to, cố ý để người bên kia điện thoại nghe.

- Vậy nhé. Mình cúp đây – Diệp Hân nói thêm một câu với Viễn Hình rồi tắt máy khiến Viễn Hình mím môi tức giận, lại cái giọng kia nữa.

Viễn Hình thật tò mò, không biết Diệp Hân gặp lại người bạn thế nào mà cô ấy có thể quán từ trưa đến chiều tối không chán như thế chứ.

Giọng nói đó rõ hơi kéo dài nên cậu cũng không biết rõ là con trai hay con gái nữa. Trong lòng Viễn Hình thấy bức bối quá, Diệp Hân xưa nay có thân với bạn nữ nào đâu, nếu người đó là con trai thì...Trong lòng thấy máu sôi lên ùng ục, Viễn Hình lấy điện thoại bỏ vào túi rồi trừng mắt nhìn Đăng Khôi lớn tiếng hỏi:

- Bạn hôm nay gặp của Hân là con trai hay con gái.

- Con trai – Đăng Khôi im lặng giây lát rồi lập tức trả lời.

- Con trai – Viễn Hình ghiền răng trèo trẹo lặp lại lời của Hoàng Tuấn.

Đăng Khôi nhìn vẻ mặt của Viễn Hình mà mím môi cười thầm, sắp có kịch vui để xem rồi. Muốn xem kịch thì phải để lữ chấy lớn xem mới đã. Cho nên Hoàng Tuấn nhìn Viễn Hình chậm rãi nói thêm:

- Hình như là cái anh chàng mà hồi đầu nhập học bị cậu đánh đó.

- Cái gì? Là cái thằng đó à – Viễn Hình phần nộ kêu lên, cậu thật hận khi lần đó không đánh cho tên đó thâm mấy cái.

- Hình như cậu ta học ở khoa....- Đặng Khôi giả vờ ngẫm nghĩ .

- Học chung lớp với mình – Viễn Hình hậm hực nói ra từng từ.

Đặng Khôi ồ lên một tiếng, cậu chỉ thuận miệng nói chơi, không ngờ lại kéo cái anh chàng kia xuống nước nhanh như thế. Xem ra số phận của anh chàng kia cực kỳ đen rồi, đã định trước là số sao chổi rồi, không thể trách cậu được.

Nhưng mà, vở kịch này cậu không muốn nó kết thúc nhanh như thế cho nên bèn lên tiếng:

- Viễn Hình à, chỉ mới là gặp lại thôi mà. Cậu bình tĩnh đi nào. Mà cậu cũng đừng nói là mình kể với cậu nhé, nếu không Hân sẽ giận mình đấy. Cậu biết tính Hân mà.

Viễn Hình im lặng không nói gì hết. Cậu cũng không phải dạng người nông nổi thích đi gây sự. Chỉ tò mò muốn biết cái tên này là tên như thế nào mà Diệp Hân lại quen biết còn đi chơi chung đến tối thế này.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 4.3

20. Chương 4.3

Sáng sớm thức dậy, Như Nguyệt cảm thấy thật thoải mái vô cùng, hôm nay lại một ngày nữa bắt đầu. Cũng là một ngày cô trả lại cho cái tên Quần Lót Rùa kia một mối hận. Nghĩ đến, Như Nguyệt bỗng ghiền rằng chèo chèo đây tức giận nhớ lại.

Lúc đó Như Nguyệt bị bắt nhặt banh cho tụi con trai đá, bởi do cô oằn tù tì thua cho nên đành ngậm ngùi đi nhặt banh. Một trái banh bị đá ra khá xa, Như Nguyệt phải vất vả chạy đi lượm banh, đến khi cầm banh trở về thì giọng Viễn Hình đã vang lên nói với cô.

- Ê heo mập, mệt không?

Như Nguyệt vừa thở vừa gật đầu. Bọn này chẳng biết là do đá quá dở hay cố tình đá ra ngoài nữa, bắt cô chạy lấy banh hục cả hơi.

- Vậy đi. Cho bạn cơ hội đá banh chịu không?

Đi lượm banh thôi cũng đã mệt chết được rồi, bắt Như Nguyệt chạy đá banh còn mệt hơn gấp mấy lần, cho nên Như Nguyệt thà rằng đi nhặt banh còn hơn là đá banh, cho nên Như Nguyệt bèn lắc đầu.

- Chỉ đá một trái thôi, rồi nghỉ luôn, không cần nhặt banh nữa, thế nào? – Viễn Hình liền hất mặt nhìn Như Nguyệt nói.

- Thật hả? – Như Nguyệt cảm thấy vui mừng vì có thể thoát khỏi cảnh đi nhặt banh này. Nhưng Như Nguyệt cũng e ngại, cho nên nhìn Viễn Hình hỏi – Vậy ai nhặt banh.

- Ai cũng được, thiếu gì người nhặt banh. Bây giờ muốn sao, đá hay tiếp tục nhặt banh đây.

Như Nguyệt lưỡng lự một lát rồi quyết tâm gật đầu.

- Đá.

Viễn Hình thấy Như Nguyệt đã chấp nhận thì mỉm cười gian xảo chỉ tay vào tấm bảng dựng thẳng ở phía bên kia.

- Giờ nha, bạn cầm banh đặt ở chỗ có cái vòng tròn đó, sau đó đá banh vào tấm biển kia, chỉ cần đá trúng thì bạn được tự do.

- Thật hả – Như Nguyệt tròn mắt nhìn khoảng cách từ cái vòng tròn đến tấm bảng ước định.

- Sao hả, sợ đá không trúng à. Vậy thì đến sát một chút đi – Viễn Hình sợ Như Nguyệt không chấp nhận bèn đề nghị ưu ái cho Như Nguyệt.

Đã nói đến như thế thì Như Nguyệt đâu thể không đá, cô bé cầm trái banh đến bên cái vòng tròn, hít hít thật sâu một cái, rồi lùi ra xa, cong chân lấy đà lao đến sút một phát. Trái banh không phụ lòng Như Nguyệt, nó banh cái vèo lao thật nhanh đến tấm bảng dựng ở phía trước.

- Bình...

Âm thanh vang dội vang lên khi bởi sự va chạm của trái banh với tấm biển sắt. Trái banh bị đánh bật ra, quay ngược về phía Như Nguyệt. Như Nguyệt không kịp tránh nên lãnh trọn quả banh bay ngược vào mặt.

Cái bảng bị đá trúng ngã nhào về hướng ngược lại, đổ ập xuống và đổ ập lên đầu ông thầy giáo thể dục. Ông thầy tức giận đứng bật dậy gào lên :

- Thầy đã bảo không được đá banh nữa mà, ai còn đá trái banh này nữa hả.

Tất cả mọi người đều im lặng, người thì đảo mắt nhìn xem thủ phạm là ai, người thì lén lút nhìn Như Nguyệt, còn Viễn Hình và bè lũ của cậu thì thẳng tay chỉ vào Như Nguyệt mà phán:

- Là bạn Nguyệt ạ.

Như Nguyệt đang xây xẩm khi bị trái banh đập vào mặt, còn chưa kịp hiểu đầu của tai nheo gò thì thấy bị chỉ thẳng mặt gọi thẳng tên, và tiếp theo sau đó là tiếng gầm của thầy thể dục:

- Như Nguyệt, thầy đã bảo ngồi giải lao ít phút rồi bắt đầu tập thể dục mà, tại sao em không nghe lời hả. Tại sao em dám đá trái banh đó, cũng may người ở sau tấm bảng là tôi, nếu người ở sau là một bạn khác. Em có biết bây giờ sẽ thế nào hay không?

Bị thầy quát một trận, lại bị banh đập vào đầu, Như Nguyệt chỉ biết òa lên khóc mà thôi.

Tuy khóc như thế, nhưng Như Nguyệt vẫn bị thầy phạt chạy thêm một vòng so với các bạn. Vốn là người chậm chạp, thân hình cũng tròn lẳn hơn so với các bạn, hơn nữa vừa nãy bị bắt chạy đi nhặt banh cho tụi con trai, cho nên bị phạt thêm một vòng đối với Như Nguyệt là một cực hình. Vừa chạy vừa thở dốc lại một bụng ầm ục không thể nói ra, khiến Như Nguyệt vừa chạy vừa khóc, bộ dạng cực kỳ thảm.

Đến khi được nghỉ ngơi thì cặp giò cũng muốn rục rã, cổ họng khô rát khát nước vô cùng.

- Khát nước không?

Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên thấy Viễn Hình thì oán giận vô cùng. Nhưng Viễn Hình lại cười cười rất tươi, tỏ vẻ vô tội chìa tay về phía Như Nguyệt, trên tay là một ly chai nước ướp lạnh đã được mở sẵn, còn nhân tiện cầm luôn cái ống hút vào.

- Xin lỗi nha, hại bạn bị phạt như thế. Minh mua nước cho Nguyệt uống nè.

Đang khát, hơn nữa tính Như Nguyệt không kiên dai, nghe Viễn Hình nói thế thì cầm lấy chai nước lên uống ngay, nhưng hồi ôi...nước trong chai vừa mặn vừa cay, Như Nguyệt chưa kịp phun ra thì đã nghe Viễn Hình với đám bạn trai của cậu cười lớn.

- Cần nước nữa không? Tụi này còn nhiều lắm nè – Viễn Hình cầm trên tay một trái bóng nước nhỏ nhỏ, thấy lên thấy xuống rồi quăng vào người Như Nguyệt.

- Á làm gì vậy – Trái bóng nước bay vào người Như Nguyệt liền vỡ tung khiến nước quăng tung tóe, Như Nguyệt hoảng hốt đứng bật dậy la lên.

Mấy đứa còn lại cũng rủ nhau thấy bóng vào Như Nguyệt rồi cùng phá ra cười nhạo.

- Heo mập nước, heo mập dầm dãi, dãi dầm...

- Tui méc thầy cho coi.

Đáng tiếc thầy đã không còn ở đó nữa, cho nên cả đám Viễn Hình mới dám lộng hành như thế. Như Nguyệt chỉ biết vừa khóc vừa rống né những trái bóng nước kia mà thôi, nhưng người cô bé cũng đã ướt như chuột

lột. Như Nguyệt nhút nhát chỉ biết khóc, đến cuối cùng cũng chẳng dám méc thầy cô tí nào. Mấy bạn nữ thấy Như Nguyệt bị trêu chỉ dám đứng bên ngoài lo lắng chứ chẳng ai dám chạy vào can ngăn cả.

Từ đó Viễn Hình là cơn ác mộng của Như Nguyệt, hề thấy Viễn Hình là Như Nguyệt lại run lên sợ hãi.

Nghĩ đến đây thôi, tay Như Nguyệt đã siết chặt, Như Nguyệt ghiền rằng tự nói:

- Viễn Hình hãy chờ đi, tui bây giờ đã không còn là Như Nguyệt nhút nhát khờ khạo ngày xưa nữa. Những gì tên khốn nhà ông làm với tui, tui sẽ trả lại gấp đôi.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 4.4

21. Chương 4.4

Khi Như Nguyệt thay đồ để đến trường, cô ăn bận rất bình thường, áo thun đơn giản, quần jean bình thường, trông cô giống như sinh viên đi học bình thường khác. Thế nhưng cô vẫn đeo mắt kính giả cận trên mặt mình, dù biết mình thay đổi, thế nhưng Như Nguyệt vẫn sợ viễn Hình nhận ra mình, cho nên cứ che dấu được thì cô vẫn làm.

Như Ngọc nhìn Như Nguyệt thì ngạc nhiên cười cười trêu hỏi:

- Hôm nay muốn trở lại thành người bình thường à? Quần áo dị hợm của Nguyệt đâu hết rồi.
- Mình vốn là người bình thường mà, chỉ có Ngọc mới là bất thường thôi – Như Nguyệt biết Như Ngọc nói móc mình nên đáp trả ngay, nhưng sau đó lại nói thờ dài nói – Còn bộ nào nữa đâu mà mặc.
- Cái bạn Hân gì đó lấy hết luôn rồi à? – Như Ngọc ngạc nhiên nhìn Như Nguyệt hỏi, gương mặt Như Ngọc bày tỏ một sự shock nhẹ.

Như Nguyệt gật gật đầu.

- Không chứa một cái nào luôn à? – Dường như không tin cho lắm nên Như Ngọc hỏi thêm một câu để khẳng định thêm.

Như Nguyệt không nói mà chỉ gật gật đầu xác nhận.

- Trời đất ơi, chẳng lẽ óc thẩm mỹ của bạn ấy còn thua Nguyệt nữa hay sao? – Như Ngọc kinh hãi kêu lên.
- Nói gì vậy chứ? Người Ngọc không có óc thẩm mỹ thì có, mấy bộ đồ đó thiệt là không có tệ mà – Như Nguyệt liền nói ngay lập tức – Mình không tin là óc thẩm mỹ của mình và Hân Hân cộng lại có thể kém đến mức như bạn nghĩ. Đi học thôi.

Như Ngọc cũng không muốn bàn tán thêm về óc thẩm mỹ của Như Nguyệt nữa, cô lấy túi xách chuẩn bị đi học. Thấy Như Nguyệt xách trên tay một cái túi đựng bong bóng nước, Như Ngọc tò mò kéo kéo hỏi:

- Xách đi làm gì vậy.
- Trả thù đó mà – Như Nguyệt đáp với vẻ mặt quyết tâm cao độ.
- Nam mô a di đà phật. Mình phải tránh xa chiến trận mới được – Như Ngọc chấp tay bày tỏ ý niệm – Chúng ta tạm thời xem như chưa từng quen biết nhau.
- Nói vậy là sao? – Như Nguyệt lờm lờm Như Ngọc.
- Đang tự thương bản thân chứ sao. Hoàng Tuấn bị bầm dập thê thảm như vậy rồi, mình cũng không muốn nói gót thêm Hoàng Tuấn đâu.

Như Nguyệt đang định nhờ Như Ngọc, nhưng nghe vậy thì mím môi thờ dài nói:

- Thôi quên đi.

Dù sao cô trả thù cái tên khốn đó cũng không nhất thiết phải nhiều người cùng làm.

Hoàng Tuấn vừa bước vào trường thì nhận được điện thoại của Như Nguyệt, cậu vội vàng tắt máy. Cậu nhìn điện thoại tự mình lẩm bẩm nói:

- Sáng sớm đã gọi điện thoại rồi, chắc chắn chẳng có gì tốt lành hết. Tắt điện thoại cho bà tức chết luôn.

Đang đắc ý, Hoàng Tuấn bỏ điện thoại lại vào trong túi, thì một bàn tay vỗ nhẹ vai cậu. Hoàng Tuấn quay lại nhìn thì thấy Diệp Hân ở phía sau cười tươi với mình.

- Hi!

- Hi! – Hoàng Tuấn theo phản xạ chào lại Diệp Hân, nhưng cũng đang thắc mắc cô bạn xinh đẹp này là ai. Không phải là mình mới vào học đã có người để ý rồi hay sao? Dù sao thì cậu cũng được xem như một hot boy, Hoàng Tuấn không khỏi đắc ý.

- Chỗ bị đánh ngày hôm qua còn đau không? – Diệp Hân nhìn Hoàng Tuấn vẫn bộ dạng tươi cười hỏi.

Nét mặt đắc ý của Hoàng Tuấn bỗng xịu xuống, chuyện cậu bị đánh chắc đã trở thành chuyện cười cho toàn trường rồi, cho nên cô bạn này mới đến hỏi như thế. Còn làm cậu tưởng mình được hot girl để ý nữa chứ.

Hoàng Tuấn chán nản uể oải, nhưng dù sao cũng không muốn mất mặt, cho nên cậu ưỡn người tỏ vẻ không hề hấn gì đáp:

- Ừ, hết đau rồi. Chuyện nhỏ thôi mà.

- Vậy thì tốt quá. Thấy bạn không có gì thì mình yên tâm rồi, mình đi đây tạm biệt – Diệp Hân quẫy tay chào Hoàng Tuấn rồi định bước đi.

Nhưng Hoàng Tuấn lại lên tiếng có chút bực dọc hỏi:

- Mà bạn là ai vậy. Chúng ta có quen nhau không? Tự nhiên đến hỏi mình vậy rồi thôi à.

- À phải, mình tên là Diệp Hân. Mình là bạn của Như Nguyệt, hôm qua bạn ấy có kể chuyện bạn bị đánh ình nghe. Cũng có đưa hình của bạn ình xem, nên mình mới nhận ra bạn mà đến hỏi thăm thôi.

- Hóa ra vậy. Mình còn tưởng bạn đến đây...- Hoàng Tuấn vỡ lẽ ra, có chút xấu hổ nói.

- Tưởng mình đến trêu bạn à. Không có đâu, bạn không đánh lại Viễn Hinh cũng là chuyện bình thường mà. Mình còn thấy nhiều người to khỏe hơn bạn còn bị Viễn Hinh đánh một trận bầm dập rất thê thảm nha. Viễn Hinh hơi nóng tính, hề chút đánh người thật là quá đáng, nhưng bạn ấy cũng không xấu lắm đâu.

- Bạn quen với cái tên đó à – Hoàng Tuấn nghi ngờ nhìn Diệp Hân.

- Tụi mình là bạn – Diệp Hân gật đầu xác nhận.

- Sao một cô bạn hiểu chuyện như bạn lại là bạn của tên đó chứ nhỉ – Hoàng Tuấn nhìn nhìn Diệp Hân nghi ngại nói.

- Giống bạn thôi, người như bạn sao lại là em của Như Nguyệt nhỉ – Diệp Hân cười vui vẻ đáp trả lời của Hoàng Tuấn.

Hoàng Tuấn bắt gặp ánh cười, hai người bỗng trò chuyện vui vẻ hơn.

Như Nguyệt cáu tiết vì Hoàng Tuấn dám ngắt điện thoại của mình, quyết đi tìm Hoàng Tuấn để trị tội thì lại thấy Diệp Hân đang cùng Hoàng Tuấn trò chuyện thì vội vàng núp sang một bên nhìn trộm. Cô cười khoái trí khi thấy kế hoạch của mình đang từng bước tiến hành thuận lợi.

Ngày hôm qua, ngồi nói chuyện đông dài cả buổi với Diệp Hân, cô giả vờ than thở thương cho Hoàng Tuấn bị Viễn Hinh đánh. Tất nhiên khi thở than như vậy, cô đã phóng đại sự việc lên đến trăm lần, diễn tả vết thương của Hoàng Tuấn đầy thê thảm. Mục đích là khiến cho Diệp Hân có sự đồng cảm với Hoàng Tuấn, sau đó cô sẽ ra tay kết hợp hai người này lại với nhau, và cho cái tên Viễn Hinh kia ra rìa.

Thế nhưng điều khiến cô không ngờ là Hoàng Tuấn và Diệp Hân lại nhanh chóng nói chuyện với nhau như vậy.

- Mau đến đi, mau đến đi – Như Nguyệt ghiến răng ghiến lợi khấn cầu.

Lời khấn cầu vừa xong thì cô thấy bóng dáng Viễn Hình từ xa đi đến, cô khoái chí che miệng cười.

Chỉ cần Viễn Hình dám đến đánh Hoàng Tuấn nữa thì càng chứng thực lời nói của cô về Viễn Hình, hình ảnh của Viễn Hình sẽ xấu đi trong lòng Diệp Hân. Kế hoạch trả thù của cô quả thật có chút thô bỉ, nhưng mà làm người không độc thì không phải người.

Đáng tiếc Viễn Hình lại không hề đến đánh Hoàng Tuấn như Như Nguyệt nghĩ.

Chứng kiến cảnh chia tay của Diệp Hân với Hoàng Tuấn, Như Nguyệt thầm kêu trời tiếc rẻ. Thấy Viễn Hình đang đi đến bên Diệp Hân, cô vội vàng lấy điện thoại gọi ngay cho Diệp Hân, giục cô ấy đến gặp mình. Quả nhiên Diệp Hân rất nghe lời, tắt điện thoại liền đi vào trong tìm cô, Viễn Hình chưa kịp đến đã bị bỏ rơi, nhìn vẻ mặt bức bối của Viễn Hình, như Nguyệt cũng cảm thấy thoải mái trong lòng vô cùng.

Viễn Hình đang ngồi học thì nhận được tin nhắn của Diệp Hân:” Ra về, chờ mình ở bậc thang ở sảnh sau của dãy B nhé, tội mình cùng đi ăn”

Viễn Hình nhận được tin nhắn thì khẽ cười, chỉ nhắn vồn vện lại :” OK”

Như Nguyệt cầm điện thoại của Diệp Hân nhìn lại tin nhắn của Viễn Hình khẽ nhếch môi cười, cô nắm chặt cái bịch bong bóng nước trong tay của mình.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 5

22. Chương 5

Chương 5 : Đụng mặt.

Viễn Hình và Đăng Khôi đứng chờ Diệp Hân ở sân sau của dãy B. Còn Như Nguyệt thì lén chạy từ cầu thang lên trên lầu trên, tay nắm chặt mấy trái bong bóng chứa nước mà cô nâng niu vô cùng. Định bụng sẽ chọi từ trên xuống, làm một cơn mưa bóng bóng nước trút xuống người viễn Hình.

Nhưng điều cô không ngờ là sự xuất hiện của một nhân vật – Đăng Khôi. Tuy cũng không ấn tượng lắm, nhưng cậu ta ngồi cùng với Như Ngọc, nên cô cũng không thể nào không nhận ra cậu ta được.

Không ngờ kế hoạch vạch ra hoàn hảo, lại thất bại ngay phút trót, không thể ném mấy trái bóng nước có chứa màu này trả thù Viễn Hình được, nếu lỡ Đăng Khôi nhìn thấy cô, cô sẽ chết không toàn thân mất. Nhưng đã làm đến nước này chẳng lẽ bỏ ngang, đang quay đi suy tính, Như Nguyệt thấy biển hiệu WC ở trước mặt, đầu lập tức lóe lên. Không ném bóng vào người Viễn Hình được thì ít nhất cô cũng có thể khiến hắn ta ướt như chuột lột giống cô ngày xưa vậy, hơn nữa, còn là con chuột màu hồng.

Nghĩ là làm, cô nhanh chóng phóng vào trong toilet tìm kiếm kiểm, phát hiện ngay cái xô nước bà lau công giùm để lau sàn nha. Cô liền lập tức lôi nó ra, nhanh chóng chế nước trong bong bóng vào cái xô. Cô khoái chí mỉm cười khi nhìn thấy cái màu hồng sồng sồng sáng trong cái xô, rồi nhanh chóng xách xô đi ra.

Cô đương nhiên phải làm nhanh chóng trước khi Diệp Hân đến đây, quả thật Diệp Hân có hẹn với Viễn Hình, nhưng là vì cô nói dối bảo là đi bên đó gần hơn, Diệp Hân tin lời cô nên đồng ý. Như Ngọc đang giúp cô giữ chân Diệp Hân, cô phải nhanh chóng biến cái tên viễn Hình kia thành chuột lột, để hắn ta không thể đi cùng với Diệp Hân, cô sẽ thừa dịp đẩy Hoàng Tuấn đi cùng.

Viễn Hình đang đưa tay nhìn đồng hồ xem giờ, vẫn chưa thấy Diệp Hân đến. Cậu liền lấy điện thoại gọi cho cô.

- Mình đang đến đây – Diệp Hân bắt điện thoại rồi liền đáp.

Viễn Hình tắt điện thoại, vui vẻ bước xuống bậc tam cấp ngồi chờ Diệp Hân. Đăng Khôi cũng bước đến định ngồi cùng thì bất ngờ một xô nước đổ ập lên đầu của Viễn Hình.

Cậu giật mình đứng bật dậy, nhưng khi cậu và Đăng Khôi ngẩng đầu thì chỉ thấy một cái xô đang được kéo vào mà thôi.

- Này, mau lộ mặt ngay – Viễn Hình tức giận ngẩng đầu quát to, cậu muốn xem cái tên nào to gan đến mức dám đổ xô nước lên đầu cậu.

Nhưng mặc Viễn Hình gáo thét, Như Nguyệt đầu có ngu mà lộ mặt ra chứ. Cô cũng thương tiếc thân xác mình mà. Cô núp người xuống, bức tường cao che mắt cô khỏi tầm mắt của Viễn Hình, cô nhanh chóng thụt lùi rồi đứng nhòm dậy đầy đắc chí.

Thế nhưng khi cô đang hớn hở quay người lại thì chết sững, cô lần đầu tiên cảm nhận được tư thế đứng chết bất duyệt của nhân vật Từ hải trong truyện Kiều. Miệng Như Nguyệt há hốc không kịp khép, cái xô trên tay rớt xuống tạo ra âm thanh trần động.

- Sao vậy, bộ tôi đáng sợ lắm à. Em làm như thấy ma vậy. Tôi không nghĩ mình xấu đến mức đó.

Giọng Thiên Phong nhẹ nhàng, kèm nụ cười thật tươi trên nét mặt, quả thật khiến người ta càng nhìn càng thấy thích. Như Nguyệt nhanh chóng lấy lại hồn vía của mình, cô đứng thật là làm chuyện xấu nên sợ ma đến đòi mạng.

- Dạ đầu có, em thấy thầy đẹp trai mà – Như Nguyệt nở nụ cười nịnh nọt đồng thời cũng thật lòng khen Thiên Phong.

Thiên Phong khẽ cười, cậu không nghĩ Như Nguyệt lại nói thẳng với mình như vậy. Đám con gái cứ tỏ ra thẹn thùng này nọ trước mặt cậu, chẳng dám nói thẳng thế này.

Liếc nhìn cái xô dưới đất, Thiên Phong bèn hỏi:

- Em vừa làm gì vậy?

- Em em...- Như Nguyệt trong lòng đánh lô tô, lấp bắp nói – Em tưới cây.

- Tưới cây? Bộ ở dưới có chậu cây sao? Thầy nhớ là...

- Có mà có mà...hình như mới mua thì phải – Như Nguyệt vội vàng trả lời.

- Vậy để thầy xem xem, trường mình vừa mua chậu cây gì – Thiên Phong vẻ ngẫm nghĩ bèn định bước đến bên nhìn xuống dưới.

- Không cần đâu thầy ơi – Như Nguyệt vội vàng cản trước mặt Thiên Phong – Ui da, đau bụng quá.

- Em sao vậy? – Thiên Phong giật mình lo lắng nhìn Như Nguyệt.

- Em thấy đau bụng quá, cho nên không thể xách nước xuống tưới cho cây, đành tưới thẳng từ trên xuống. Em tưới xong rồi, em đau bụng quá, thầy làm ơn giúp em đem cất cái xô này vào toilet nha. Em cảm ơn thầy.

Nói xong, Như Nguyệt nhét cái xô vào tay Thiên Phong, sau đó chuồn đi theo hướng khác trước khi Viễn Hình chạy đến bắt được cô.

Thiên Phong nhìn cái xô trong tay mình, ngơ ngác nhìn theo Như Nguyệt đã quẹo sang ở dãy lớp khác. Đang định đi cất cái xô thì thấy Viễn Hình người ướn như chuột lột, à quên chuột hồng, mặt đỏ không biết là do nước hồng hay tức giận chạy đến.

Viễn Hình thấy trên tay của Thiên Phong là cái xô thì trợn tròn mắt kêu lên:

- Anh vừa làm gì?

Thiên Phong nhìn cái xô vẫn còn chút nước hồng, lại nhìn bộ dạng thê thảm của Viễn Hình thì khẽ mỉm cười đáp:

- Tưới cây đó mà.

Sau đó nhét cái xô vào tay Viễn Hình, rồi vỗ vai cậu thân tình nói:

- Giúp anh dẹp cái xô.

Sau đó huyết sáo đầy vui tươi bỏ đi.

Viễn Hình nhìn cái xô trên tay mình, có tức giận cũng không thể biểu hiện được.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 5.1

23. Chương 5.1

Như Nguyệt bỏ chạy một mạch, rồi đứng dựa tường ôm lấy ngực thở hổn hển, tim đập thật nhanh. Mãi thật lâu mới lấy lại được nhịp thở, cô nuốt nước bọt cái ực, nghĩ tới số phận của cái anh thầy kia. Dù sao anh ta cũng là thầy, nhưng mà nếu đúng như Hoàng Tuấn nói, trường này là của nhà cái tên khốn kia lập. Vậy thì chỉ sợ rằng hẳn ta chính là ông trời con rồi.

Có thể là ông thầy sẽ không bị đánh, nhưng có thể bị thôi việc. Là giáo viên mới mà bị cho thôi việc như vậy thì không biết sau này sẽ thế nào, tương lai chắc là đen tối lắm.

Nghĩ vậy, Như Nguyệt bỗng thấy lương tâm cắn rứt. Nhưng cô cũng không dám ra liền ngay lập tức, chờ một lát sau, không thấy động tĩnh gì nữa, cô mới thử xem trộm, nếu thật sự anh thầy kia bị đánh thì cô sẽ tốt bụng đưa đến phòng y tế vậy. Dù sao người ta cũng là vì cô mà bị đòn.

Cô lén lút thò đầu qua vách nhìn trộm xem diễn biến tiếp theo của việc mình bỏ chạy ra sao. Thì bất ngờ đập đầu vào một vòng ngực rắn chắc vừa quẹo tới.

Điều đầu tiên cô cảm nhận là mùi nước hoa nhẹ. Tuy cô không rành về nước hoa cho lắm, nhưng cô có thể khẳng định đây không phải nước hoa của phái nữ, hơn nữa vòm ngực này rộng lớn. Cho nên Như Nguyệt chắc chắn mình va phải một người con trai.

Cô bị bật ra sau, ngã phịch xuống đất. Mông chạm sàn như trái mít rụng đầy đau đớn.

- Ui da – Như Nguyệt meo máo kêu lên.

- Không sao chứ – Giọng lo lắng nhẹ nhàng vang lên, giọng rất trong

- Bạn thử té như thế đi xem có đau không thì biết – Như Nguyệt ề ề ầm người rên lên khê trách.

- Xin lỗi, mình đi hơi vội. Mình đỡ bạn đứng lên. – Giọng người đó đầy áy náy, đưa tay đỡ Như Nguyệt đứng dậy.

Như Nguyệt thấy người ta xin lỗi, cũng đã lịch sự giúp cô đứng lên, cho nên cô cũng chẳng hẹp hòi gì. Cô ngẩng đầu lên định cười trừ bỏ qua:

- Được rồi, cũng chẳng bị thương gì. Bỏ qua đi.

Cô chợt nhận ra trước mặt cô là cái tên khốn Viễn Hình, trên người ướt nhẹp một màu hồng. Cô há hốc miệng không kịp khép lại, tay run run. Không ngờ số cô xui vậy, chạm ngay mặt của tên này, còn bị hắn làm té ngã. Ôi mẹ ơi, số cô với cái tên này đúng là oan gia mà, hễ gặp nhau là người khốn khổ luôn là cô.

- Phiền thiệt.

Viễn Hình thấy Như Nguyệt không sao, thấy thái độ của cô như thế nên quay người bỏ đi. Chuyện con gái nhìn cậu kiểu này cậu quá quen rồi, cậu không muốn dính líu vào đám con gái phiền phức. Bây giờ cậu chỉ muốn ra lấy xe rồi thay áo ngay lập tức mà thôi.

“Phiền thiệt” một lời nói đánh thức tâm trí bay lơ lửng của Như Nguyệt trở về. Cô tức giận hít một ngụm thật sâu, trừng mắt nhìn theo Viễn Hình đang rời đi.

- Nè đứng lại đó.

Viễn Hình hơi khựng người lại nhưng cậu nhanh chóng bước tiếp đi, không hề có ý định dừng bước trước lời gọi của Như Nguyệt.

- Nè, nè cái tên kia...- Như Nguyệt tức giận gọi với theo.

Nhưng Viễn Hình vẫn cứ cất bước rời đi.

Như Nguyệt tức giận, cô cung chặt hai tay của mình, ghiến răng ghiến lợi nhả ra từng tiếng một:

- Đây...cái ...tên ...quần...lót ... rùa kia.

Mặt Viễn Hình nhất thời đen thui, chân dừng lại, cả người cứng ngắt, nhanh chóng quay phắt một trăm tám mươi độ về phía sau, đối diện với người vừa nói ra cái tên cấm kỵ trong cuộc đời mình.

Như Nguyệt cảm thấy rét lạnh, không hiểu tại sao lại nhất thời kích động để mà nói ra cái tên này. Nhìn xem vẻ mặt đờ đẫn sát khí của cái tên Quần Lót Rùa kia cũng đủ hiểu là số của cô thật thảm thương rồi. Tốt nhất là ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Thế nhưng...

Chân Như Nguyệt lại không chịu nghe lời cô mà chạy đi.

Viễn Hình chỉ mấy bước đã đứng trước mặt cô, cậu cao hơn cô cả một cái đầu.

- Chúng ta đã từng quen nhau – Giọng Viễn Hình giống như lời của chúa từ trên cao phán xuống khiến Như Nguyệt bủn rủn cả tay chân.

Cô vội vàng cúi mặt nhìn xuống sau đó lắc đầu lia lịa:

- Không quen.

- Ngẩng mặt lên – Viễn Hình trầm giọng ra lệnh.

Như Nguyệt cảm thấy nguy hiểm cận kề, những ngày sống dở chết dở lúc nhỏ hiện ra trong trí óc cô, cô vội lùi bước mấy bước. Mặt cúi xuống nhìn đôi giày dưới chân của Viễn Hình. Cô thấy chân cậu nhúc nhích bước về phía cô.

- A! Diệt Hân – Như Nguyệt bỗng ngẩng đầu lên nhìn phía sau Viễn Hình mà gọi.

Viễn Hình giật mình nhìn ra phía sau của mình, Như Nguyệt thừa dịp này, đá một phát vào chân Viễn Hình, khiến cậu ngã phịch xuống đất. Như Nguyệt tiếp tục tiến lên đá thêm hai phát nữa vào Viễn Hình, xem như đòi lại nợ cũ một lần. Sau đó nhanh chóng co giò bỏ chạy lần nữa.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 5.2

24. Chương 5.2

Trong một căn phòng vip sang trọng, Viễn Hình với vẻ mặt tối sầm tức tối, nắm chặt chai bia trong tay mình, ghiến răng ghiến lợi hận đến mức muốn giết người vô cùng.

- Là sinh viên trường mình hả. – Đặng Khôi cố nhịn cười sau khi nghe Viễn Hình kể lại câu chuyện đụng độ rồi bị đá mấy cước kia, cố gắng lắm mới lên tiếng hỏi được.

- Ủ. – Viễn Hình tức giận hừ mũi đáp.

- Có nhìn thấy mặt hay không? – Đặng Khôi trầm mặt hỏi, trong lòng không khỏi thương cảm cho cái kẻ to gan xấu số kia, chọc ai không chọc, lại chọc nhầm cái tên Viễn Hình này. Tuy rằng Viễn Hình không đánh con gái, nhưng mà là chưa có ai cả gan dám chọc giận cậu ta cả. Nhưng Đặng Khôi chưa bao giờ thấy Viễn Hình tức giận như lần này cả, xem ra lần này dù là con gái cũng khó tránh thoát.

- Không để ý kỹ lắm, chỉ biết đó là một con cận thị mà thôi – Viễn Hình đập mạnh chai bia xuống mặt bàn bằng kính tạo ra âm thanh vang dội, cũng may đây là loại kính dày khá chắc chắn mới không bị bể, còn cái chai đã huy hoàng có một vết nứt.

Viễn Hình hận bản thân mình đã không để kỹ cái con nhóc đó, để bây giờ muốn tìm con nhóc đó cũng không biết đường mà tìm. Nhìn tới nhìn lui, có khá nhiều cô nàng đeo mắt kính, đến bộ đồ cậu còn không nhớ là mặc gì nữa là. Vốn từ xưa đến nay, ngoài Diệp Hân ra thì cậu không để mắt đến tụi con gái. À mà không, vẫn còn một người mà cậu xem là con gái chứ. Nói chính xác hơn là cậu xem nhỏ đó là con heo nái, chứ không phải là một con heo giống.

Đang Khôi thầm thở ra nhẹ nhàng mừng cho đứa con gái cả gan kia không bị Viễn Hình nhận ra nếu không thì...Nhưng mà con gái cận thị...không lẽ là...Đằng Khôi bật cười, nếu như cô bạn đó với người cậu nghĩ là một thì thật là thú vị chết đi được. Lần này thì Viễn Hình à, cậu gặp khắc tinh rồi.

- Cậu cười gì vậy? – Viễn Hình lườm thẳng bạn thân một cái.

- Cười vì cô nàng cận thị kia. Chắc chắn là cận thị nặng lắm, nếu không thì gặp một anh chàng như cậu mà không bị thu hút thì thật là lạ – Đằng Khôi vội vàng lấp liếm .

- Tốt nhất là nhỏ đó đừng để mình gặp lại lần nữa. Nếu không thì...

Viễn Hình bỏ dở câu nói khiến Hoàng Tuấn thấy ớn lạnh.

Ở một nơi khác, Như Nguyệt khoái chí vừa uống nước vừa kể chuyện chơi khâm cái tên Quần Lót Rùa với Như Ngọc và Hoàng Tuấn nghe.

- Có biết không. Chú Bảo đã dạy là, khi bị kẻ thù đánh, thì ít nhất phải đánh lại nó một cái. Nếu như sức mạnh của mình không bằng kẻ thù, thì phải dùng trí. Nếu kẻ thù thất thế, rơi vào tay mình, tất nhiên phải đá cho nó thêm mấy cái xem như cả vốn lẫn lời. Lời chú Bảo nói thật là đúng mà, đánh cái tên đó xong thì cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng.

- Bà ở đó mà cười đi. Cũng may mà không bị nhận ra đó, nếu mà bà bị nhận ra thì ngày mai đến trường xem bà còn cười được nữa hay không nhé. Nhìn đi nè – Hoàng Tuấn lườm Như Nguyệt một cái rồi chỉ vào những vết bầm trên mặt mình vẫn chưa lặn hết, hậu quả của mấy cú đấm của Viễn Hình.

- Yên tâm đi, chị mày đâu có ngu mà dễ dàng cho tên đó nhận ra chứ – Như Nguyệt hút nốt ly sinh tố bơ của mình đắc chí cười.

- Thỏa dạ chưa. Đã trả được thù rồi đúng không – Như Ngọc cũng phá ra cười khi nghe Như Nguyệt kể chuyện chơi Viễn Hình, dù sao cô cũng là bạn Như Nguyệt, cũng bức xúc khi nghe bạn từng bị cái tên kia ức hiếp.

- Thù đâu chỉ có bao nhiêu đây – Như Nguyệt đặt mạnh cái ly sinh tố trống trơn lên mặt bàn cái cạch, ánh mắt nheo nheo lại nghĩ đến năm xưa bị Viễn Hình hành hạ thế thảm thế nào.

Nhớ năm đó, Viễn Hình bắt gián bỏ vào cặp của cô giờ ra chơi, báo hại cô khi mở cặp ra lấy sách vở chuẩn bị tiết học mới bị lũ gián bò ra , nhảy lên khắp người, báo hại cô khóc thét lên. Còn có lần tên khốn này lấy cần câu buộc chiếc giày của cô vào, sau đó đứng trên cầu thang xem cô là cá mà câu, hại cô đuổi theo để lấy chiếc giày lại giữa trời trưa nắng, mồ hôi nhễ nhại thảm thương vô cùng.

Bắt cô chạy lên chạy xuống cầu thang cả chục lần, còn giả vờ tốt bụng bảo là chỉ muốn giúp cô giảm cân mà thôi. Báo hại nhất là hần ta dám dùng keo khiến cuốn sổ liên lạc của cô bị dính lại không tài nào mở ra được, thế là khi nộp sổ liên lạc cho cô giáo, khiến cô giáo giận dữ đến mức bắt Như Nguyệt quỳ cả tiết học.

Nói chung là năm tháng đó, Như Nguyệt khóc cạn nước mắt. Nhưng lại không dám về méc ba mẹ, bởi vì Viễn Hình đã đe dọa, nếu cô dám về méc ba mẹ, hôm sau lên sẽ đánh đòn cô thế thảm. Như Nguyệt rất sợ đau, mỗi chuyện bị Viễn Hình chọc phá, cô đã sống dở chết dở rồi, nếu còn bị đánh nữa thì...

Ánh mắt Như Nguyệt tối sầm lại khi nhớ đến quá khứ, cô tức giận nắm chặt cổ áo của Hoàng Tuấn đang ngồi kế bên, ghiền răng ghiền lợi nói:

- Tao phải trả thù, tao phải trả thù.

- Giết người. Giết người – Hoàng Tuấn bị Như Nguyệt siết chặt cổ áo đến nghẹt thở thều thào nói mấy câu, vùng quẫy thoát ra.

Như Nguyệt buông tay Hoàng Tuấn ra, cô lạnh lùng buông một câu:

- Tính tiền đi.
 - Gì kỳ vậy. Chẳng phải chị mời à – Hoàng tuần trừng mắt nhìn Như Nguyệt hỏi.
 - Đi kiểm tra giới tính xem thằng này có phải là đàn ông không dùng tui đi – Như Nguyệt quay sang như Ngọc thản nhiên nói.
 - Kiểm tra rồi, bác sĩ nói bạn ấy vẫn là đàn ông trước khi – Như Ngọc nhanh nhẩu đáp rồi, rồi ngáp ngừng mới nói tiếp – ...trước khi bị thiến.
- Như Nguyệt và Như Ngọc phá ra cười , Hoàng Tuần bực dọc đứng dậy thanh toán tiền, nếu không phải đã quá quen với việc bị bà chị này chọc tức thì có lẽ sẽ phát điên lên mất.
- Đi thôi. Phải đi mua đồ để còn tiếp tục trả thù cái tên đó chứ – Như Nguyệt kéo Như Ngọc đứng dậy với ánh mắt đã nghĩ ra được trò chơi mới.
- Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 5.3

25. Chương 5.3

Sáng sớm tiếng lách cách không ngừng vang lên kèm theo tiếng than thở của Như Ngọc cùng với tiếng hách xì liên tục của Như Nguyệt.

- Còn lột đến chừng nào chứ?
 - Thêm một chút nữa đi, đem nhiều một chút, nếu ném không trúng thì còn có mà ném lại – Trước lời than của Như Ngọc, Như Nguyệt bèn khuyên nhủ – Bà chỉ lột vỏ thôi, tui mới là khổ nè, bầm hết mớ tỏi này muốn nhũn mũi luôn. Không thấy tui hắt xì liên tục à. Hay bà muốn đổi công việc với tui.
- Như Ngọc nghe vậy liền bĩu môi lườm Như Nguyệt một cái , rồi lại cặm cụi lột vỏ tỏi, tay làm miệng vẫn hậm hực nói:
- Biết vậy mua tỏi lớn, mua toàn tép tỏi nhỏ, lột gần chết luôn.
 - Là ai khẳng khẳng bảo mua tỏi nhỏ vậy chứ hả ?
 - Tui đâu có biết bà mua để làm mấy cái chuyện thất đức này chứ.
 - Gì mà chuyện thất đức.
 - Còn không phải à. Chẳng phải bà làm cái này là để dìm hàng trai đẹp à?
 - Con mắt bà để đâu mà thấy cái tên quần lót rùa đó là trai đẹp vậy hả – Như Nguyệt phản bác ngay lời của Như Ngọc, cô làm ra bộ dạng mắc ói khi cho rằng Viễn Hình đẹp trai – Cái tên đó mà đẹp à, ỉnh xin đi. Ăn mày tắm rửa xong còn đẹp trai hơn tên này gấp mười lần đó.
 - Có bà mới đi rửa mắt đó – Như Ngọc hừ mũi nói – Tiêu chuẩn trai đẹp của tui rất cao, nhìn người vô cùng chuẩn, tui nói đẹp thì chắc chắn phải là rất đẹp.
 - Mặc kệ trai đẹp của bà, trong mắt của tui, chỉ có ba tui là đẹp trai nhất, cả cái tên cũng rất đẹp. Thiên Phong – cái tên nghe là thấy đẹp rồi, người còn đẹp gấp bội.
 - Tui cầu cho bà gặp thằng cha nào tên Thiên Phong nhưng mặt mũi thì xấu đau xấu đớn .
- Như Nguyệt bị Như Ngọc châm chọc thì cũng lên tiếng châm chọc lại:
- Tui cầu cho bà bị mất nụ hôn đầu bởi một tên xấu đau xấu đớn mà bà vừa tưởng tượng ra.
 - Đẹp cái miệng thú vị của bà đi. Cái tốt không linh, cái xấu linh thì sao hả. Tui không muốn bị mất nụ hôn đầu như thế đâu – Như Nguyệt liền vung dao dí dí Như Nguyệt cảnh cáo.

Như Nguyệt phì cười rồi bảo:

- Vậy bà nhanh nhanh lột giúp tui đồng tử kia đi. Nếu không tui tiếp tục trù bà nữa cho xem.
- Đồ độc ác, bà nỡ đối xử với bạn bè như vậy hả ? – Như Ngọc tức giận gào lên.
- Ai biểu bà trọng sắc khinh bạn chứ – Như Nguyệt cũng hùng hổ không kém, chuẩn bị tinh thần cho cuộc giao đấu sắp bùng nổ.

Trận khẩu chiến vừa bùng lên lập tức dập tắt khi Hoàng Tuấn lên tiếng:

- Bộ xuất hiện ma cà rồng hay sao mà mùi tử nồng nặc vậy hả?

Hoàng Tuấn mới lên tiếng thì lập tức bị Như Nguyệt và Như Ngọc cùng kéo tay đến để cùng...lột tử. Dù cãi nhau thế nào thì công việc vẫn phải hoàn thành.

Khi cả ba cùng nhau ra khỏi nhà thì ...

- Thật là kinh khủng. – Hoàng Tuấn và Như Ngọc cùng bịt mũi tránh xa Như Nguyệt.
- Đâu đến mức khó gãi thế chứ – Như Nguyệt cười hì hì , vỗ vỗ tay vào cái túi của mình đầy dắc ý – Hơi nồng tí thôi mà.
- Kinh dị quá , Hoàng Tuấn, ông cho tui quá giang đi. Tui không thể đi chung với bà này được – Như Ngọc nín áo Hoàng Tuấn bảo.
- Lẹ đi, sắp ná thở rồi – Hoàng Tuấn gật đầu lên xe rồ ga.

Như Nguyệt bĩu môi dẫn xe ra, nhưng chợt nhớ ra mình quên một thứ.

- Á...

Nói rồi cô chạy thật nhanh đi vào bên trong. Sau đó nhanh chóng lôi ra vật mà mình cất giữ mang theo từ dưới quê lên. CỘ vung quấy trước mặt Như Ngọc và Hoàng Tuấn đầy vẻ dắc ý.

Suốt cả buổi học, Như Nguyệt suy nghĩ mãi cách dụ Viễn Hình ra phía sau dãy B, nơi đó là dãy phòng vi tính, nhưng lịch học hiện tại thì chẳng có lớp nào cả. Nói trắng ra đó là nơi rất vắng vẻ, rất thích hợp để làm chuyện xấu. Không thể dùng cách ngày hôm qua nữa, cho nên Như Nguyệt quyết định dùng điện thoại hẹn Viễn Hình ra sau gặp mặt.

Nghĩ là làm, giờ ra chơi, Như Nguyệt liền chạy đi mua một cái sim điện thoại.

Viễn Hình đang ngồi trên lớp lướt nhìn điện thoại của từng đứa bạn được cậu ra lệnh đi tìm cái con nhỏ cận thị ngày hôm qua dám đá cậu. Từng gương mặt những đứa con gái đeo mắt kính được quay và truyền, hiện rõ mặt trên điện thoại của Viễn Hình. Viễn Hình nhìn đến chóng cả mặt, nhưng vẫn chưa tìm ra đứa con gái ngày hôm qua.

- Chết tiệt thật. Sao mấy con vịt gười của trường này đều mang kính vậy chứ – Viễn Hình bực bội tắt màn hình điện thoại không muốn nhìn ngắm mấy cô nàng cận thị kia nữa.
- Hôm qua cậu bảo không nhìn kỹ mà, giờ có xem cũng chưa chắc nhận ra. Cứ bảo bọn họ chụp hình lại hết đi. Từ từ nhìn kỹ lại tốt hơn đó – Đăng Khôi thấy Viễn Hình như vậy thì cười nói.
- Cứ vậy đi, bảo họ chụp hình lại hết đi – Viễn Hình đá mạnh cái cạnh bàn đứng dậy định bỏ đi vào lớp học thì chuông điện thoại của cậu reo lên.
- Đây điện thoại của cậu kia – Hoàng Tuấn khẽ nhắc nhở khi Viễn Hình bỏ đi mà không cầm điện thoại theo.
- Mình chẳng muốn nhìn đám con gái đó nữa đâu. Nhìn thêm nữa thì mình sẽ ói mất. – Viễn Hình giơ tay lên đầu xoa trán đầy chán nản đáp.
- Nghe thêm lần nữa đi, dù sao chụp hình lại cậu cũng phải coi mà – Đăng Khôi cầm điện thoại đưa cho Viễn Hình.

Viễn Hình miễn cưỡng nhắc máy lên.

- Này Quần lót rùa – Giọng nói bên kia vang lên lạnh lạnh khi Viễn Hình nhắc máy.
- Con cận thị – Viễn Hình đầu tiên là kính ngạc, rồi sau đó tức giận gào lên .
- Nghe này tên khốn , có muốn gặp chị đây hay không?
- Đang ở đâu?
- Ra về, sân sau dãy b.

Như Nguyệt đáp ngắn gọn, rồi nhanh chóng tắt máy, tháo thẻ sim ra hí hửng chạy đi.

Viễn Hình a lô mấy tiếng mà bên kia không lên tiếng thì trừng mắt nhìn điện thoại của mình. Hai tay cậu siết chặt lại tức giận, ghiến răng trèo trẹo.

- Con cận thị kia, chờ đến khi gặp mặt đi.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 5.4

26. Chương 5.4

Chẳng kịp chờ cho thầy ra khỏi lớp, Viễn Hình đã vội vàng bước ra khỏi lớp học đi ngay đến sân sau dãy B, cậu nhất định sẽ khiến con nhỏ cận thị dám ăn gan báo kia một trận nên người mới thỏa được cơn giận của mình.

Viễn Hình sốt sắng đi đến nơi hẹn, nhưng Như Nguyệt thì chẳng lấy gì gọi là vội vàng cả. Cô ngồi trò chuyện đủ thứ với Như Ngọc và Diệp Hân, trong lòng thoải mái, thậm chí tính toán xem cái tên Viễn Hình kia nghĩ gì khi bị bắt chờ lâu như thế.

Đặng Khôi thấy Như Nguyệt vẫn còn đang nói chuyện, không có vẻ gì là vội đi cả thì nhú mày, chẳng lẽ cậu đã đoán sai người rồi hay sao? Cậu giả vờ thu dọn thật chậm rãi, ánh mắt liếc khê quan sát Như Nguyệt. Quả nhiên lát sau, cậu thấy Như Nguyệt liếc nhìn giờ trên đồng hồ. Mối khê nhếch lên, Đặng Khôi thích thú nghĩ đến vẻ mặt Viễn Hình đang chờ đợi, xem ra đúng là Viễn Hình chọc nhầm ổ kiến rồi.

Nhưng mà cậu cũng muốn xem kịch vui, lí nào lại làm chậm trễ vở kịch sắp diễn ra chứ, Đặng Khôi liền đứng lên , tuy miệng là nói với Diệp Hân, nhưng mắt khê liếc Như Nguyệt.

- Hân, trễ rồi, về nhà sớm đi. Nếu không chiều lại đến trễ nữa , Viễn Hình vốn ghét chờ đợi mà, cậu ấy không nhẫn nại mà bỏ về thì thật là mất công đó.

Diệp Hân nghe vậy thì cũng gật đầu, dù lúc nào Viễn hình cũng chờ cô mà không có một câu phàn nàn nào, cũng chưa lần nào bỏ về, nhưng với người khác thì đúng như lời Đặng Khôi nói.

- Mình về đây. Mai gặp lại hai bạn nhé.

Như Nguyệt và như Ngọc cũng đứng dậy nói:

- Tụi mình cũng ra về đây, mai gặp lại.

Như Nguyệt và Như Ngọc ra cửa, thấy Diệp hân đi xa rồi, Như Nguyệt mới hất đầu ra hiệu cho Như Ngọc. Như Ngọc nhún vai phì cười lắc đầu rồi bỏ đi. Còn Như Nguyệt thì đi hướng ngược lại, cô tiến thẳng đến toilet nơi cô giấu đồ nghề vất vả tạo ra của mình .

Đây là hai cục tối bầm được gói cẩn thận bằng giấy kiếng bọc thức ăn, được nhiên bạn đã vinh dự ngâm qua chút hương vị như rượu, một hỗn hợp rất chi là nồng nặc khó ngửi.

- Sao càng ngày nó càng nồng dữ vậy – Như Nguyệt cầm hai cái cục tối ngâm rượu trên tay mà muốn ngất xỉu – tên khốn này, bà để cho nhà người biết thể nào là người lập dị nhá.

Nói rồi thì phá ra cười, nhanh chóng theo đường cầu thang đi lên lầu .

Cầm giàn ná trên tay, Như Nguyệt không đứng ở trên nhìn xuống mà đứng ở một góc nghiêng , gương ná lên sau đó...

- Bộp....

Cái cục tử tắm rượu rơi xuống đất tèm bẹp thảm thương, nhưng cũng văng tung tóe dính vào ống quần của Viễn Hình.

Viễn Hình quay đầu nhìn ra sau xem ai là kẻ vừa bắn cái thứ có mùi khủng khiếp này thì ...

- Bộp...

Phát thứ hai hoàn toàn nhắm chính xác vào đỉnh đầu cậu, tửu bầm trộn rượu trượt ra khỏi bọc ni lông thức ăn chảy xuống mặt và quần áo của viễn Hình. Một cái mùi nồng đến nhức đầu xộc vào mũi viễn Hình, cậu hắt xì liên tục.

Như Nguyệt trông bộ dạng rất bi thảm của Viễn Hình mà thụp đầu che miệng cười đến chảy nước mắt.

- Cái này là gì?

Một giọng nói vang lên cắt ngang nụ cười của Như Nguyệt, cô giật thót mình ngẩng đầu nhìn lên.

Lại là cái tên thầy chết tiệt kia nữa. Hắn ta như là âm hồn ám cô vậy, hễ cô làm chuyện xấu thì đều thấy hắn xuất hiện. Như Nguyệt đứng bật dậy cố gắng rặn cười nói:

- Em chào thầy.

Thấy ánh mắt Thiên Phong hướng về vật trên tay mình, Như Nguyệt liền cười bảo:

- Dạ, đây là cái giàn ná.

Như Nguyệt thấy Thiên Phong nhìn xuống bên dưới, nơi Viễn Hình đang ra sức rũ mấy mảnh tửu bầm ra khỏi tóc và quần áo của mình. Như Nguyệt xanh mặt, cô vội chắn ngang tầm mắt cười một cách nham nhở nói:

- Em đang bắn chim, nhưng hơi lạc đạn một chút ạ.

- Cái này bắn ra sao? – Thiên Phong cầm cây giàn ná trên tay Như Nguyệt nhìn ngắm.

- Thầy muốn học thì em nhất định sẽ dạy thầy, nhưng mà bây giờ đã trễ rồi, em phải về nhà kéo bị la mất.

– Như Nguyệt nhanh chóng đánh bài chuẩn – Cái giàn ná này em tặng thầy, thầy tập bắn trước đi nha.

- Số điện thoại của em – Thiên Phong mỉm cười nhìn Như Nguyệt giữ cô lại trước khi cô đào thoát.

Như Nguyệt thấy Viễn Hình đã chân bước lên cầu thang truy tìm thủ phạm , cô không thể cù cưa với thiên Phong được, đành bất đắc dĩ đọc số điện thoại của mình cho thiên Phong, sau đó vắt giò lên cổ mà chạy.

Thiên phong nhìn theo dáng chạy trốn của Như Nguyệt thì phì cười, sau đó ung dung quảy cây ná trong tay mình đi xuống cầu thang để gặp Viễn Hình.

- Anh...- Viễn Hình lần nữa nhìn Thiên Phong đầy kinh ngạc, cậu nhận ra thứ trên tay Thiên phong.

- Là đạn lạc – Thiên Phong vỗ vai Viễn Hình cười bảo, sau đó bước qua Viễn Hình tiếp tục đi, nhưng quay đầu lại đầy nghiêm giọng nói – Trong trường cấm sinh viên uống rượu. Trừ một điểm.

- cái gì. Đây là...- Viễn Hình muốn giải thích nhưng Thiên Phong đã bỏ đi, không thềm nghe.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 5.5

27. Chương 5.5

Sáng sớm, Hoàng Tuấn vừa được Như Ngọc vừa cười cười vừa mở cửa có chút kỳ lạ. Hoàng Tuấn neho mắt nghi ngờ hỏi ngay lập tức:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Vào trong nhà xem đi rồi biết – Như Ngọc hất đầu vào bên trong đáp.

Hoàng Tuấn đi vào bên trong thì thấy một cô gái mặc áo đầm, tóc thả xuống đầy suông mượt.

- Hôm nay bà bị ốm ở đâu hả chị – Hoàng Tuấn nhìn Như Nguyệt từ trên xuống dưới bằng cặp mắt to tròn, miệng há hốc như vừa nhìn thấy ma.

- Nhìn gì? Chưa thấy con gái xinh đẹp à? Hay chưa thấy con gái mặc váy – Như Nguyệt hất tóc ra sau vai hất mặt nhìn Hoàng Tuấn đối đáp.

- Sao không kinh ngạc được chứ. Tại vì chưa thấy đứa con trai nào mặc đầm nên ngạc nhiên quá đó mà – Như Ngọc phá ra cười lớn bảo, sau đó đi vòng quanh Như Nguyệt gật gù nói – Đã bảo mà, bà mặc cái đầm này chắc chắn rất đẹp mà. Nhưng mà sao cứ phải đeo cái mắt kính này vậy chứ.

- Bà thì biết gì chứ. Lỡ tên đó nhận ra tui thì sao?

- Bà thử mở ra xem xem, cái tên đó mà nhận ra bà, tui đi bằng đầu không đi bằng chân nữa – Như Ngọc hừ mũi đáp.

- Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn mà thôi. Dù sao đeo cái kính này tui thấy tự tin lên mấy phần. Mau đi thôi – Như Nguyệt nhìn đồng hồ rồi thúc giục, cô quay người đeo túi xách của mình cùng Hoàng Tuấn và Như Ngọc chuẩn bị đến trường.

Như Ngọc bước đến gần Như Nguyệt càng khiến Hoàng Tuấn giật mình kinh ngạc hơn khi nhìn kỹ. Như Ngọc có đôi lúc bận váy, cậu đã từng thấy, hơn nữa, tính Như Ngọc cũng đầm thắm hơn, chẳng như tính bà chị Nguyệt nhà cậu. Hôm nay bà chị mặc váy, lại là cái váy giống y chang như của Như Ngọc.

Hai người nếu quay sau lưng thì giống y chang nhau, dù gì thì vóc dáng hai người chẳng khác nhau là mấy.

- Lần này lại chơi trò gì vậy? – Hoàng Tuấn vốn thông minh hiểu ra bà chị của mình hy sinh như thế là vì mục đích trả thù cao cả của mình.

- Trò gì hả? Hồi sau sẽ rõ. Haha...- Như Nguyệt nháy mắt với Như Ngọc rồi thích chí cười vang.

Đặng Khôi và Viễn Hình ngồi trong một quán phở. Đặng Khôi ăn gần hết bát phở của mình, nhưng viễn Hình vẫn chưa động đũa.

- Nè, làm gì mà không ăn đi, nguội là hết ngon – Đặng Khôi lấy đũa gõ gõ lên bát phở của Viễn Hình bảo. Đây là tiệm phở nổi tiếng, Viễn Hình rất thích ăn phở ở tiệm này, và thường ăn ngay khi còn nóng.

- Đang suy nghĩ – Viễn Hình chắc lưỡi đáp.

- Nghĩ chuyện gì?

- Chuyện con nhỏ cận thị – Viễn Hình rầu rĩ đáp.

- Chưa suy nghĩ ra à? – Đặng khôi gác lại đôi đũa, ánh mắt nhìn Viễn Hình đầy hứng thú. Quen với Viễn Hình bao nhiêu năm như vậy, cậu ngang ngược thế nào đã hiểu rõ, nhưng sự ngang ngược của Viễn Hình cũng chẳng qua như một thằng nhóc mới lớn mà thôi. Nhưng không vì vậy mà cậu là một tên ngốc. Nói về nhỏ cận thị mà không thấy tức giận, nghĩa là đang có gì đó.

- Cậu nói xem, đã hai lần rồi. Hai lần xui xẻo kia chắc chắn là do con nhỏ cận thị làm, nhưng mà vì sao cả hai lần đều thấy anh Phong đứng ra nhận như vậy chứ – Viễn Hình cứ suy nghĩ mãi, nhưng cậu lại không muốn hỏi thẳng Thiên Phong. Việc này khiến cậu đau đầu chết đi được. Sao Thiên Phong không chọn ngành kinh tế hay gì đó, mà lại chọn ngành giáo viên này chứ. Còn mẹ cậu nữa, chỉ nghĩ đến mẹ thôi, Viễn Hình càng thấy đau đầu hơn.

- Đừng để mẹ biết được chuyện con ở trường gây sự đánh nhau, nếu không mẹ sẽ lập tức mua vé máy bay tống con qua mỹ ngay. Để con tự sinh tự diệt. – Lời mẹ hiểu Đồng vẫn vắng vắng bên tai cậu.

Bảo cậu đi du lịch thì không thành vấn đề, bảo cậu qua đó ở, cậu chắc chắn mình sẽ buồn chết mất. Nhưng ai bảo ba cậu lại yêu mẹ cậu nhiều đến thế, chỉ cần mẹ nói ra lời thì dù sai hay đúng , ba đều nói câu:

- Mẹ con nói không sai.

Cậu và anh Thiên Phong thân nhau như vậy, anh ấy cũng hiểu cậu không thích đi mỹ. Cho nên sẽ mất nhắm mắt nở bỏ qua cho cậu, nhưng nếu như...

- Nghĩa là cậu đang nghi ngờ việc nhỏ cận thị với anh Thiên Phong có gì với nhau à?

- Đúng vậy đó. – Viễn Hình gật đầu xác nhận, thì điện thoại cậu lại reo.

Viễn Hình vừa nhận máy đầu dây bên kia liền nói ngayL

- này Quần lót rùa, hôm qua tắm bao nhiêu lần vậy hả? Khử được mùi chưa? Nếu chưa thì hẹn ra về vẫn đây sau Khu B , đến đi tôi sẽ chỉ cho cậu biết cách tẩy mùi .

Điện thoại nhanh chóng tắt máy, mặt Viễn Hình xám xịt ngay lập tức.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 5.6

28. Chương 5.6

Đặng Khôi vừa bước vào lớp có chút bất ngờ khi nhìn thấy Như Nguyệt, cậu chứng kiến cách ăn mặc có phần quái gở của cô, rồi ăn bận bình thường như bao người, nhưng nhìn dáng vẻ cùng mấy trò nghịch phá cô dành cho viễn Hình, cậu nghĩ rằng, cô gái này có cá tính mạnh, trong tâm trí cậu, những cô gái có cá tính này thường không thích việc mặc váy rườm rà.

Nhưng có một điều cậu phải công nhận là Như Nguyệt mặc váy trong rất nữ tính và rất xinh.

Học chung cũng bao ngày rồi, cho nên Đặng khôi và như Ngọc cũng nói chuyện đôi chút, hôm nay cậu quyết định khia thác Như Ngọc một chút.

- Woa, nếu không nhìn kỹ, tưởng hai người là chị em song sinh không đấy chứ.

Như Ngọc nghe Đặng Khôi nói thì ngẩng đầu e dè nhìn Đặng khôi. Trong đáy lòng cô có chút hồi hộp, cô quên mất một chuyện : Đặng Khôi là bạn với viễn Hình.

Nếu như chuyện hôm nay xảy ra, Đặng Khôi nhất định sẽ nói cho Viễn Hình biết. Vậy thì cô với Như Nguyệt tiêu thật rồi. Như Ngọc thầm mắng mình ngốc, sao lại quên đi cái tên này như thế. Nói chung là khi nói nôm na vài câu, cô nghĩ chỉ cần thận trọng thì Đặng Khôi chẳng thể nào biết được Như Nguyệt là con nhỏ cận thị mà Viễn Hình tìm. Hôm nay hai người nếu dám phá Viễn Hình, chắc chắn sẽ bị lộ.

- Sao vậy? – Đặng Khôi thấy Như Ngọc ngây người nhìn mình thì ngồi xuống , rất tự nhiên đưa tay búng lên trán cô một cái hỏi.

Như Ngọc đưa tay sờ trán nhìn Đặng khôi, mặt có chút đỏ đỏ ngượng ngùng trả lời:

- Ai cũng nói hai đứa mình là chị em song sinh cả.

- Quê bạn ở đâu? – Đặng Khôi nhích lại gần Như Ngọc một chút hỏi.

Như Ngọc cảm thấy một chút căng thẳng, lòng đánh lô tô không ngừng, trả lời né tránh:

- Thì ở trên mặt trời dưới mặt đất.

- Trước nhà có một cánh cửa, trong nhà có cột, còn có một bộ bàn ghế nữa....

- Sao bạn biết? – Như Ngọc có chút hoảng hốt ngẩng đầu nhìn Đăng khôi hỏi.

Đăng Khôi phá ra cười nhìn cô trêu chọc:

- Thế nhà ai không có cửa, không có cột, không có bàn ghế chứ.

Như Ngọc há hốc miệng nhìn Đăng khôi, cô trong lúc chột dạ lo lắng thì đã oanh liệt bị người ta trêu chọc rồi. Cô tỏ vẻ mặt giận, chúi đầu vào quyển sách của mình, không muốn để ý Đăng khôi nữa.

Đăng Khôi cười cười, cậu cảm thấy, mấy cô gái quê này có chút dễ thương và thú vị. Hai cô gái này hôm nay tự nhiên ăn mặc như thế này, công thêm cú điện thoại ban sáng của Viễn Hình, thì cậu có thể chắc 100% là sắp có kịch vui để xem.

Đăng Khôi cũng không nói gì thêm nữa, cậu cảm giác Như Ngọc có chút lo lắng khi nhìn thấy cậu.

Quả nhiên Đăng Khôi nhìn thấy Như Ngọc nhắn tin nhắn qua điện thoại, lát sau thấy Như Nguyệt cầm điện thoại xem tin nhắn rồi quay đầu nhìn về phía cậu.

Đăng Khôi khẽ thở ra một hơi, xem ra thân phận của cậu đã bại lộ rồi. Kịch vui có lẽ sẽ không diễn ra. Nhưng mà cậu muốn xem tung kịch này, dù sao người ta cũng mất công chuẩn bị rồi. Cho nên Đăng Khôi quyết định lật bài ngửa với Như Nguyệt và Như Ngọc luôn.

- Viễn Hình...

Đăng Khôi chỉ mới lắp lững cái tên Viễn Hình, thì Như Ngọc và Như Nguyệt đều đồng loạt giật mình quay đầu nhìn Đăng Khôi rồi ngó dáo dít ra ngoài cửa.

Ngoài cửa lớp ngoài bóng của một người bạn cùng lớp bước vào thì không còn ai nữa. Như Nguyệt và Như Ngọc đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tự nhiên Đăng Khôi lại gọi ra cái tên này làm gì.

- Viễn Hình, cậu ấy có một nhược điểm....- Đăng Khôi cười tủm tỉm khi thấy thái độ có tật giật mình của Như Nguyệt và Như Ngọc.

Lần này Như Nguyệt nghe ra là Đăng Khôi cố tình nói cho cô nghe thì phải, cho nên cô quay đầu nhìn Đăng Khôi dò hỏi. Cho dù Đăng Khôi chỉ tùy tiện nói ra điều này, nhưng đã là nhược điểm của cái tên Quần Lót Rùa kia, thì dù là gì cô cũng muốn biết hết.

- Muốn biết không?

Đăng Khôi khoanh tay dựa người vào cái bàn phía sau, mày hơn nhướn lên nhìn Như Ngọc và Như Nguyệt đầy thú vị hỏi.

Như Nguyệt tất nhiên là muốn, nhưng đâu có ai khi không lại bán đứng bạn bè mình cho kẻ địch bao giờ. Rõ ràng cái tên Đăng Khôi này có ý đồ khác mà

- Điều kiện là gì?

- Rất thông minh – Đăng Khôi cười cười khen ngợi Như Nguyệt.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 6

29. Chương 6

Chương 6 : Ai hơn ai

Viễn Hình đứng trên lầu một khu B quan sát xung quanh, cậu dựa một góc tường khéo môi cười đắc ý. Lần này cậu đâu có ngu ngốc mà ở lầu dưới để làm mục tiêu cho con nhỏ cận thị đó chứ. Không cần tai nghe mắt thấy cậu cũng khẳng định là con nhỏ cận thị đã chơi xấu sau lưng cậu .

Với khoảng cách và tầm bắn, Viễn Hình chắc chắn nhỏ cận thị chỉ có thể đứng ở lầu 1 này mà thôi. Cậu phục sẵn ở đây, còn yêu cầu một người bạn có tướng giống cậu đội nón đứng ở một khoảng cách xa khu bậc thang này, chỉ cần nhỏ thấy dáng cậu từ xa như vậy là được, cậu sợ đứng quá gần, nhỏ cận thị phát hiện không phải cậu lại bỏ đi thì cậu ở đây đứng cũng như không?

Viễn Hình tin chắc là con nhỏ cận thị kia sẽ tìm mọi cách đánh lên cậu bạn kia của cậu, còn cậu ở đây cứ làm ngư ông đắc lợi, chờ bắt được nhỏ cận thị là xong.

Viễn Hình cực kỳ yên trí với kế hoạch của mình, đặc ý đảo mắt nhìn ngó, nhưng mà hôm nay không như mấy hôm trước, lớp học tin giờ ủa ra, nhiều người như vậy khiến cậu không biết ai là nhỏ bốn mắt đó.

Viễn Hình nén cơn bực mình chờ cho dòng người tản đi hết, nhìn cậu bạn đứng dưới trời nắng bắt đầu mất kiên nhẫn. Viễn Hình nhìn đồng hồ, đã quá trưa rồi, lớp mới lát nữa sẽ đến, nhỏ cận thị liệu có cho cậu leo cây hay không? Mọi lần không có lớp tin học nên nhỏ mặc sức giở trò, hôm nay lớp tin học, có thể nhỏ cận thị đã bỏ ý định ra về rồi.

Viễn Hình cho tay vào túi bấm nút gọi cho nhỏ cận thị, nhưng nhỏ này rõ ràng là dùng sim rác, cậu gọi mãi mà không được. Viễn Hình ghiền răng ghiền lợi cho cậu bạn nói:

- Hủy đi.

Viễn Hình chỉ nói đơn giản rồi gấp điện thoại lại, lòng cay cú vì bị cho leo cây. Cậu thấy người bạn bỏ đi thì cùng xoay người định đi xuống lầu ra về.

Nào ngờ điện thoại của cậu lại rung lên.

- Nay Quần lót rùa. Đang ở đâu thế hả?

- Chỗ hẹn – Viễn Hình nghe cái giọng ở bên đầu dây bên kia thì vừa phấn khởi vừa tức giận, đáp lộn lộn.

- Nay! Đã nói là chỗ hẹn mà. Chị đây đứng này giờ mà vẫn không thấy cái tên quần lót rùa cưng ở đâu cả – Giọng ở đầu bên kia vang lên từng tiếng như tiếng chuông chùa từng chút từng xiêng vào óc của Viễn Hình đầy đình tai nhức óc.

Mặt Viễn Hình từ trắng chuyển xanh rồi lại từ xanh chuyển sang đỏ, cậu hít một hơi đầy tức giận: cả cuộc đời, cậu ghét nhất ai gọi mình là Quần Lót Rùa, đó là nỗi nhục nhất trong cuộc đời cậu, lại còn cái từ “cưng” kia nữa chứ. Viễn Hình ghiền răng ghiền lợi nguyên rửa con nhỏ cận thị kia đừng để cậu bắt được nếu không thì không đơn giản chỉ là bị cậu phá phách chơi đùa vài lần đâu. Cậu nhất định sẽ lột da róc xương ăn gan uống máu cái con nhỏ đáng ghét này.

- Tại sao tôi không nhìn thấy? – Viễn Hình gằn từng chữ qua điện thoại.

- Em trai, em đang đứng ở lầu một à, vậy thì bước ra hành lang và nhìn xuống dưới đi.

Viễn Hình bước tới phía trước và nghiêng người nhìn xuống dưới. Đập vào mắt cậu là một cái đít chai màu đen hình vuông cùng một nụ cười thật tươi.

Con nhỏ cận thị đang ngang nhiên nhìn cậu vẫy tay chào, sau đó dùng ngón tay ngoắc ngoắc, miệng vẫn nụ cười thật tươi nói với cậu qua điện thoại:

- Xuống đây đi em cưng.

- Có giỏi thì đứng im ở đó – Viễn Hình gằm lên trong điện thoại rồi xoay người phóng như bay xuống bên dưới.

Như Nguyệt nghe tiếng đập máy lông trời lở đất của Viễn Hình thì khoái trí cười vang tắt máy chun mũi nói:

- Có đồ ngu mới đứng im ở đây.

Nói xong cô xoay người, nhún vai chạy đi.

Viễn Hình học tốc chạy xuống đến nơi thì lại thấy một khoảng trống không người. Đang dáo dạt nhìn quay thì nghe từ bên trên lầu một tiếng gọi vọng xuống.

- Bé cưng, chị ở đây nè.

Người ở trên đang dùng hai tay che hờ gương mặt rồi mở hờ kêu lên:

- Cúc cu. Trên đây nè...

Viễn Hình có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy nhỏ cận thị đứng trên lầu một. Dù biết rằng trường học luôn có hai cửa cầu thang, nhưng cậu không tin nhỏ cận thị này lại có thể chạy nhanh hơn cậu.

Viễn Hình ghiền rằng chạy vội lên trên lầu một.

Nhưng khi lên đến nơi vẫn chẳng có ai, Viễn Hình thở hồng hộc, ôm lấy phần hông nhìn xuống bên dưới.

Quả nhiên là nhỏ cận thị vẫn với cặp đít chai và nụ cười đáng ghét đang ở dưới nhìn cậu.

Như Nguyệt hất hất mái tóc dài buông xõa của mình một cách kiêu kì, hách dịch, rồi đưa tay hoắc hoắc Viễn Hình. Viễn Hình trừng mắt đầy tức giận xoay người thật nhanh lao xuống bên dưới.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cậu hết lên rồi xuống nhưng chẳng thể nào bắt được nhỏ cận thị. Viễn Hình thở hồng hộc, bụng dạ quặn thắt, đau vô cùng nhìn xuống bên dưới.

- Đây em trai, chị đang mặc váy đó, đàn ông con trai gì mà chạy còn thua đàn bà mặc váy nữa. Tốt nhất là về sắm một chiếc váy bận vào, dù có chạy thua cũng không bị người ta cười đâu – Như Nguyệt túm váy xòe xòe trên tức Viễn Hình.

Viễn Hình người nhể nhại mồ hôi, nói không ra hơi, chỉ gắng sức chỉ tay vào Như Nguyệt nói nhỏ:

- Con cận thị kia, mày giỏi lắm.

Ở một góc bên kia lầu 1, Thiên Phong đang khoanh tay lắc đầu nhìn Như Nguyệt trên chóc Viễn Hình cười nói thầm: “Thằng nhóc này thật là...sao lại thiếu sáng suốt như vậy chứ. Anh có nên giúp em trả thù hay không đây? Hay là giúp người ta đối phó với em.

Ở một góc bên kia dưới chân Thiên Phong, Đặng Khôi đang dùng điện thoại quay lại hình ảnh Viễn Hình chạy lên chạy xuống, miệng chắc lưỡi đầy tiếc rẻ: biết vậy mình đem theo máy quay phim.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 6.1

30. Chương 6.1

Như Nguyệt và Như Ngọc nhanh chóng rời khỏi hiện trường phạm tội, cả hai đập tay đắc ý cười lớn.

- Nhìn cái mặt của tên đó, thiệt là khiến người ta cười không khép miệng mà. – Như Nguyệt không khỏi ôm bụng cười khi nghĩ đến bộ dạng bị trên tức của Viễn hình.

- Haha, anh chàng vừa chạy lên là mình lập tức núp vào ào lớp học ngay, đương nhiên khi anh chàng lên thì làm gì thấy bóng ai ở trên đó. – Như Ngọc gật đầu nói thêm vào – Nói gì thì nói, lần này xem chút tội mình thất bại rồi, nếu không phải bà tinh mắt nhìn thấy cái tên Quần Lót Rùa kia phục kích trên lầu một thì tội mình bị hấn ta túm đầu rồi.

- Cũng là may mắn thôi mà. Xui rủi sao đang đi lên lầu thì gặp cái ông thầy hắc ám kia. Tui còn tưởng là bị xui nữa chứ đang trốn ổng thì bị ổng phát hiện – Như Nguyệt thở dài một hơi kể lại đầu đuôi sự việc cho Như Ngọc nghe.

Lúc đầu, cô chọn vị trí ở trên, còn Như Ngọc thì núp ở trong toilet gần phòng vi tính, thấy Viễn Hình đến thì nhá máy cùng nhảy ra cùng hợp sức trên Viễn Hình. Nào ngờ cô đang ung dung đi lên lầu chờ tên Viễn Hình kia, tên kia vẫn chưa thấy đến mà người đến lại là ông thầy sao chổi kia. Cho nên Như Nguyệt vội vàng quay lưng lại trốn thật nhanh để không giáp mặt với thầy. Cô rõ ràng nghe bước chân đi qua chỗ mình đứng rồi, đang thở phào nhẹ nhõm, thì chuông điện thoại reo lên, cứ tưởng là của Như Ngọc, nào ngờ là

một số điện thoại lạ hoắc. Như Nguyệt bấm nút nghe thì một giọng nói trong trẻo rõ ràng rành mạch vang lên ba chữ :” Này, giàn nà”

Đang suy nghĩ đến câu này thì trước mặt đã xuất hiện một bàn tay chìa một ngón tay ra xoay xoay cái giàn nà rõ ràng là của cô quay quay đến chóng cả mặt.

Như Nguyệt âm thầm kêu khổ, đành quay đầu lại nhìn ông thầy sao chổi kia, miệng cố gắng cố gắng rặn ra một nụ cười thật tươi nói:

- Em chào thầy.

Thiên Phong nhìn nụ cười miễn cưỡng trên môi của Như Nguyệt thì không khỏi buồn cười, cái cô nhóc này, theo anh biết thì là sinh viên dãy A, giờ ra về cứ đến dãy B này đứng tìm cậu em trai của mình giờ trò gì đó thật là thú vị. Trong lòng Thiên Phong đột nhiên thấy tò mò về Như Nguyệt.

- Thầy nhớ em nói sẽ dạy thầy bắn cái này.

Điện thoại bỗng vang lên , là điện thoại của Như Ngọc báo Viễn Hình đã đến rồi, đang đứng ở phía ngoài , chứ không đứng ở bậc cầu thang, theo suy đoán của Như Ngọc là anh chàng sợ bị bắn lén nên đứng xa.

Như Nguyệt mắng thầm trong đầu, sao lại đến đúng lúc như thế, không thể bỏ lỡ cơ hội hôm nay, nhưng hiện tại thì...Như Nguyệt đành tắt điện thoại nhìn thiên Phong, cậu vẫn đang nhìn cô không rời.

- Cái này dễ bắn mà thầy, chỉ để bắn chơi thôi mà – Như Nguyệt muốn nhanh chóng đuổi ông thầy đi bèn trả lời – Cứ tùy tiện mà bắn.

- Thầy cũng muốn tùy tiện mà bắn lắm, nhưng mà không tài nào bắn được chính xác như em, bắn một phát là ...- Thiên Phong cố tình kéo dài giọng nói của mình, ánh mắt nheo nheo lại nhìn Như Nguyệt.

Như Nguyệt làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp nên vội vàng muốn bịt miệng nhân chứng lại ngay, cho nên cô cười giả lả nói:

- Luyện tập cái này không khó, nhưng mà cần sự kiên nhẫn cao. Đầu tiên thầy phải tập bắn cho thật xa, giương tay thật mạnh. Khi nào thầy bắn đủ xa thì em sẽ dạy thầy cách nhắm bắn chính xác nhất.

- Vậy sao – Thiên Phong gật gù giả vờ suy nghĩ.

Như Nguyệt đang ngắc đầu định nói tiếp mấy câu đuổi Thiên Phong đi thì thấy từ đằng xa một bóng dáng ngạo mạn mạnh mẽ tiến về phía họ. Như Nguyệt xanh cả mặt, lúc này cô rõ ràng nghe Như Ngọc nói Viễn Hình đang ở dưới mà, vì sao mới nói có mấy câu chỉ vài giây mà đã thấy tên khốn này ở đâu rồi. tên này có phép thần thông à.

Nhưng bây giờ dù là thế nào thì cô cũng không thể để Viễn Hình nhìn thấy mình được. Cho nên cô vội níu áo của Thiên Phong kéo anh ra phía lan can dãy trước của khu B cười nói:

- Thôi, để em chỉ thầy bắn luôn vậy.

Cô nhìn Viễn Hình cứ tiến thẳng ở hành lang dãy sau của khu B mà đi rồi đứng đợi ở ngay đường ngăn cách khu giữa dãy B, khoanh tay nhịp chân đây về đấy. Trong đầu Như Nguyệt bỗng xuất hiện linh cảm không hay. Tên này ở đây vì sao không thấy Như Ngọc nhắn tin hay gọi điện nói gì hết. Cô vờ dạy Thiên Phong, vừa đưa mắt lén nhìn Viễn Hình mà không để cậu biết, vất óc suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra.

- Bắn vậy được chưa – Giọng thiên Phong vang lên cắt đứt suy nghĩ của Như Nguyệt.

Như Nguyệt vội vàng vỗ tay cười nói:

- Thầy đúng là thầy. Em cảm thấy những ai đã làm thầy đặc biệt đều có IQ cao, chỉ vừa dạy thôi thì thầy đã làm tốt đến vậy rồi. Đúng là học một hiểu mười. Thầy bắn rất tốt không cần em chỉ dạy đâu, chỉ cần thường xuyên luyện tập nữa là thạo ngay. Cũng trễ rồi, em về trước đây ạ.

Thiên Phong này giờ giả vờ nghe theo lời dạy của Như Nguyệt, âm thầm quan sát nét mặt và thái độ của cô đây thích thú. Xem chừng là cô bé này đang có âm mưu bất thành nào đó, cậu cũng muốn xem cô bé này làm gì. Thật ra lúc này cậu cũng thấy Viễn Hình đang đi tới.

- Thầy cũng phải vào văn phòng khoa đây. Tạm biệt em nha .

Thiên Phong nói rồi rảo bước đi thật nhanh, Như Nguyệt mừng hơn bất được vàng, nhanh chóng lui ở đầu bên kia dãy học mà quan sát bên dưới. Cô nhìn thấy một tên đáng cao ráo đáng khá giống Viễn Hình đứng ở đằng xa thì hiểu ra kế hoạch của Viễn Hình là định tóm cá bằng lưới câu này.

- Haha. Đáng tiếc lần này tên Quần Lót Rùa đã tính toán sai lầm rồi, chẳng những không câu được cá còn bị cá ăn sạch bách mồi. – Như Nguyệt khoái trí cười vang nói.

Hai người đang đi thì bị một bóng người chặn ngang, nhìn kỹ mới biết hóa ra là Đăng Khôi.

- tâm trạng không tệ nha – Đăng Khôi nheo nheo mắt nhìn Như Nguyệt cười tươi nói.

Như Nguyệt nhún vai thừa nhận.

- Được rồi, chúng ta đi uống nước thôi, mình mời – Đăng Khôi liền tươi cười nói tiếp.

- Xin lỗi, mình không thích cùng bạn đi uống nước – Như Nguyệt gạt phắt Đăng Khôi qua một bên đi tiếp và nói.

- Nè, bạn định nuốt lời sao? – Đăng Khôi tiếp tục đứng chặn đường như Nguyệt nói.

- Nè, con mắt nào của bạn thấy mình nuốt lời chứ – Như Nguyệt trừng mắt nhìn Đăng Khôi kêu lên .

- Rõ ràng chúng ta giao dịch với nhau, mình nói cho bạn biết một lá bùa phòng thân có thể trị được Viễn Hình, nhưng đổi lại bạn nói mình biết lí do bạn chơi khâm Viễn Hình là gì kia mà – Đăng Khôi trầm giọng nhìn Như nguyệt và Như Ngọc bằng ánh mắt kiên định rằng nếu hôm nay cô không nói, cậu sẽ không để cho hai người họ qua.

- Đúng là chúng ta có giao dịch với nhau. Nhưng là giao dịch khi mình dùng lá chắn bạn mà bạn nói thôi. Khi nào mình dùng lá chắn đó thì lúc đó mới chính thức dùng giao dịch – Như Nguyệt không tin Đăng Khôi tốt bụng đến mức giúp cô để hại bạn thân của cậu ta đâu, chắc chắn cậu ta có ý đồ không tốt, cho nên trước khi cô biết được ý đồ của Đăng Khôi, cô không ngu dại nói ra đâu. Nhưng cô cũng biết Đăng Khôi không phải dạng người dễ bỏ qua cho nên cô vỗ vai nói – Yên tâm đi, trước sau gì mình cũng sẽ nói cho bạn biết lí do mà thôi. Dù sao thì mình cũng sợ bạn tiết lộ mọi chuyện với viễn Hình mà. Yên tâm chờ đợi ít hôm nữa đi. Vậy nhé...

Như Nguyệt nói xong thì kéo tay Như Ngọc ra lấy xe rồi cùng nhau chạy đi.

Đăng Khôi nhìn theo bóng như Nguyệt thì nhếch môi cười, ánh mắt lóe lên sự khoái trí:

- Đợi đến khi bạn dùng lá chắn à, được thôi, mình sẽ khiến bạn nhanh chóng tìm lá chắn cho bản thân.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 6.2

31. Chương 6.2

Viễn Hình cùng Đăng Khôi cùng đến sân chơi tennis, từng trái bóng bị Viễn Hình đánh bật vào tường rồi dội ra một cách dữ dội và mạnh mẽ đến mức Đăng Khôi chẳng thể nào chạm vợt vào một trái bóng nào. Cậu gác vợt trên vai đứng lùi lại phía sau, dựa lưng vào bức tường kính phía sau khe đưa mắt nhìn về phía Viễn Hình cười nhạt. Hôm nay tâm trạng của Viễn Hình đúng là cực kì xấu.

Không xấu mới là lạ, chưa bao giờ cậu nhìn thấy Viễn Hình bị thê thảm đến như vậy. Cứ nghĩ đại học cũng tẻ nhạt, nhưng giờ thì Đăng Khôi lại thấy đại học thật thú vị.

Viễn Hình dùng hết sức đánh bật mấy trái bóng tennis vào tường đến mức mồ hôi đầm đìa, cánh tay gần như tê dại, cả người gần như mất hết sức lực, cuối cùng bị đón hụt, bị trái bóng bật ra đánh trúng vào người. Thế là Viễn Hình ngã vật xuống đất, nơi bị bóng chạm vào đau điếng.

Cậu điên tiết quăng mạnh cây vợt trong tay mình vào vách tường, ngồi thở dốc.

Đăng Khôi đi đến gần với chai nước suối mát lạnh chĩa trước mặt Viễn Hình. Viễn Hình không nói không rằng giành lấy chai nước mở nắp sau đó uống cạn một hơi, bóp nát cái chai rỗng văng mạnh.

- Này, sao lại quăng rác như vậy hả – Đăng Khôi cười cười ngồi xuống bên cạnh khế trách.

- Có tin mình xem cậu là rác rồi quăng đi luôn không – Viễn Hình lườm lườm Đăng Khôi nói.

- Này này, đừng có mà giận cá chém thớt nhé. Mình đâu có lỗi với cậu, nếu có tức giận thì cứ tìm cái con nhỏ cận thị kia mà trút giận. – Đăng Khôi cũng bắt chước Viễn Hình tu một hơi cạn chai nước, nhưng cậu còn chưa uống hết đã bị Viễn Hình cướp chai nước trong tay mình, khiến nước đổ lên mặt vào mũi, vào mắt có chút khó chịu.

Đăng Khôi tức giận quay sang Viễn hình định mắng thì nghe thấy Viễn Hình trút số nước còn lại lên mặt, nước quăng tung tóe trên mặt mũi đầu tóc và ướt một mảng áo của viễn Hình, may mà chỗ nước ấy còn ít. Viễn Hình nhìn cái chai rỗng một cái rồi tiếp tục quăng mạnh nó về phía bức tường.

- Này, bộ cậu thích con nhỏ cận thị đó à? – Đăng Khôi hích cùi trỏ vào tay Viễn Hình, cố tình hỏi.

- Cậu muốn chết à – Viễn Hình nghiêng đầu trừng mắt nhìn Đăng Khôi, ánh mắt như muốn bóp chết Đăng Khôi khi nói ra một điều đáng sợ nào đó.

- Thật không thích nhỏ cận thị đó à – Đăng Khôi vẫn điềm nhiên hỏi tiếp, chẳng thêm để ý đến sự đe dọa của Viễn Hình.

- Biến.

- haha, mình cứ tưởng cậu bị bệnh thích ngược đãi nên bị con nhỏ cận thị đó hành hết lần này đến lần khác mà chỉ biết tức giận mà chẳng thấy cậu làm gì hết, biến thành một con người khác hoàn toàn. Nếu là Viễn Hình trước đây, thì dù là không đánh con gái, cũng sẽ khiến nhỏ đó khóc một trận nhớ đời. Chứ đâu như bây giờ, bị gái nó phá chỉ biết trút giận lên mấy trái bóng kia – Rõ ràng biết vì sao Viễn Hình không thể ra tay, thế nhưng Đăng Khôi vẫn cố tình vờ như không biết nói khích để châm ngòi vào suy nghĩ của Viễn Hình.

- Cậu cũng biết mẹ mình đã cảnh cáo mình không được làm loạn rồi mà – Viễn Hình trầm mặt nhớ lại lời cảnh cáo của mẹ hiểu Đồng nói với mình, cậu cảm thấy thật là nhục đầu .

- Mình cứ nghĩ mẹ cậu chỉ nói vậy thôi chứ – Đăng Khôi có chút không tin được – Mẹ thật sự sẽ tống cậu đi ỹ à. Ba cậu không nói gì sao?

- Cậu mong ba mình sẽ nói gì? – Viễn Hình thở dài đáp.

Đăng Khôi nuốt nước miếng cái ực im lặng, cậu chưa từng thấy người đàn ông nào yêu vợ như ba của Viễn Hình. Thế nhưng nếu Viễn Hình cứ nín nhịn như vậy, tâm trạng không tốt, làm bạn tốt như cậu cũng thấy không vui. Hơn nữa, niềm vui đại học của cậu không thể dập tắt nhanh như thế được, và sự tò mò của cậu đối với quan hệ giữa Như Nguyệt cùng Viễn Hình chỉ có tăng chứ không giảm. Cho nên cậu phải thúc vào thôi.

- Cậu dồn tâm trí vào việc thi đại học xong rồi thì quăng mất trí thông kinh rồi à. Đâu phải cứ trả thù là phải dùng nắm đấm hay phương thức đáng sợ nào đó đâu. Đôi khi phải khiến đối phương cam tâm chấp nhận làm theo lời mình nói, cũng là một hình phạt đáng sợ đó chứ. Còn dùng cách nào thì người thông minh như cậu chắc không cần mình phải động não giúp đâu đúng không – Đăng Khôi vỗ vai Viễn Hình rồi đứng dậy, nụ cười trên môi càng đậm hơn bao giờ hết.

Viễn Hình nghe Đăng Khôi nói, một lời như thức tỉnh người trong mộng, từ hồi nhỏ Heo Mập rời đi thì cậu đã thôi không sử dụng chiêu trò này rồi. Xem ra lâu quá không dùng nên lụi nghè rồi.

Cậu nhếch môi cười khinh bạc, ánh mắt bỗng trở nên nham hiểm:

- Nhỏ cận thị chờ xem anh đây trả thù.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 6.3

32. Chương 6.3

Bây giờ thì Như Nguyệt hiểu thế nào là trước khi giông bão kéo đến, thường thì song yên bề lặng. Chính vì quá yên lặng khiến cô đặc ý mà sa chân vào bể khổ trần gian thế này.

- Xong chưa.

Giọng nói chói tai đến mức Như Nguyệt tình nguyện nhét than vào lỗ tai của mình để không phải nghe âm thanh này nữa. Thế nhưng nhìn lại mấy mảnh than rực rỡ bên dưới, cô nuốt nước bọt cái ực, cảm thấy rằng không thể nóng vội nhất thời mà chịu tàn phế cả đời. Cho nên cô chỉ ẩm thăm nguyên rửa tổ tiên mấy chục đời của cái tên Quần Lót Rùa này không có đức, cho nên mới sinh ra thằng con cháu thế này.

Cô đưa mắt lườm về phía Viễn Hình một cái thật sắc bén mà âm thầm thương xót cho số phận của mình. Cô thì đứng dưới trời nắng cháy mỡ thế này, kế bên là một khay than hồng lớn, để làm osin nướng thức ăn cho tên khốn này và bạn bè của hắn. Trong khi hắn ta cùng bạn bè nhàn nhã ngồi trên ghế dưới bóng cây mát rượi trò chuyện với nhau.

Thế có trời đất, cô đã dụ khị Như Ngọc thì cùng trường với mình chỉ để Như Ngọc nấu cơm ình ăn. Như Ngọc được chân truyền của mẹ mình, cho nên cô bạn nấu ăn rất ngon, Như Nguyệt không phải động đến bếp núc dao nĩa lấy một giờ, vậy mà lại đến đây hầu hạ tên này và bạn của hắn ta. Đã vậy, hắn ta còn tàn nhẫn không cho cô đứng nướng dưới bóng mát với lí do hết sức khiến người ta muốn giết người :” Khói sẽ làm hư cây. Cô đền nổi không?”

Đền – tất nhiên là không đền nổi rồi, nếu đền nổi thì cô đâu có ở đây làm cu ly cho hắn ta đâu cơ chứ.

Cô đã hạ mình nướng thịt cho hắn, vậy mà hắn còn làm khó làm dễ cô, khi thì chưa chín, khi thì khét quá....

- Nè, cô điếc rồi à? Không nghe tôi nói hả?

Vẫn là cái giọng nói chuyện như ông nội người ta của cái tên Quần Lót Rùa, Như nguyệt quay lại định chửi một tiếng cho hả tức thì thấy trên tay hắn ta là cái điện thoại có bằng chứng phạm tội của cô trong đó. Như Nguyệt hít một hơi kìm chế cục tức đang như núi lửa phun trào của mình xuống. Cô bê đĩa thịt mình vất vả nướng được, phải đánh đổi bằng một làn da nhầy nhụa mồ hôi hăm hăm đi đến.

- Cách.

“ Ăn đi, ăn ắc ghen chết hết đi” – Như nguyệt vừa quay lưng bỏ đi vừa âm thầm nguyên rửa.

- Nè!

- Chuyện gì?

- Nhìn cô chưng vế mặt như người chết thế thì ai còn muốn ăn nữa hả? – Viễn Hình khoanh tay trước ngực đầy ngạo nghễ nheo mắt nhìn như Nguyệt, chiếc điện thoại xịn được cậu xem như đồ chơi xoay tới xoay lui trước mặt Như Nguyệt.

“ Nhịn, nhịn, nhịn....” Như Nguyệt kêu gào trong đầu mình từ này hàng chục lần, đánh cũng không đánh lại một mình tên này huống hồ hắn ta có rất nhiều bạn ở đây, chắc chắn cô không thể cướp điện thoại và xóa bằng chứng phạm tội được. mà cũng không thể hung hỏ đắc tội với tên khốn này cho nên cách tốt nhất là nên nhịn.

Như Nguyệt cố hết sức rặng ra một nụ cười rồi nói:

- Như thế này được chưa?

- Tôi không biết cô đang khóc hay đang cười nữa, khó coi muốn chết. – Viễn Hình nghiêm mặt chau mày lắc đầu đáp. Cậu quyết làm khó dễ cô đến cùng để trả thù mấy ngày bị cô hành hạ.

Như Nguyệt đưa hai tay xoa xoa mặt đầy mồ hôi của mình bằng bàn tay đã khô rát vì độ nóng của lò than. Làn nữa cô rặng ra một nụ cười.

- Mắc ói quá – Viễn Hình vẫn lắc đầu .

Như Nguyệt đành nở ra một nụ cười khác, cố cười thật tươi để cho tên khốn này vừa lòng. Từ nụ cười “hihi”, “hô hô”, “haha”, “hà hà”, “hô hô”, “hí hí”, đến nụ cười khả ố nhất là “khà khà” vẫn bị tên này lắc đầu và chế giễu.

- Thật là ăn không vô khi thấy vẻ mặt này của cô đó. Nhìn lại mặt mình trong gương đi, bảo đảm cô mở dịch vụ nhát ma rất đông khách đó. Nhà nào có con nít không nghe lời, mướn cô một lần bảo đảm con họ từ nay về sau ngoan ngoãn ngay.

Đặng Khôi cùng mấy người bạn ngồi im lặng xem trò vui không nhịn được cười nữa mà cười phá ra nắc nẻ, khiến mặt Như Nguyệt như xám lại, cô chỉ muốn đất nứt ra để mà chui xuống thôi. Cô hậm hực nhìn Viễn Hình hỏi:

- Vậy chứ ông muốn tui cười thế nào mới chịu đây.

- Lại đây – Viễn Hình nhếch môi nở một nụ cười gian trá, ngón tay ngoắc ngoắc gọi Như Nguyệt đến gần mình.

Như Nguyệt liếc nhìn Viễn Hình một cái rồi mới bước đến gần. Cô vừa bước đến thì Viễn Hình đã giơ hai tay véo hai má cô ra hai bên thật lớn khiến miệng cô bành rộng ra, ánh mắt Viễn hình nhìn vẻ mặt cô lúc này cười thích thú nói:

- Phải cười như thế này nè.

Bị véo đau, Như Nguyệt vùng vẫy khổ sở nhưng không thể thoát được bàn tay cứng như cày của Viễn Hình. Cô tức giận đang muốn giơ chân đạp cho tên này một cái thì Đặng Khôi bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Được rồi, tha cho bạn ấy đi. Để bạn ấy tiếp tục nướng thịt cho tụi mình ăn. Không thịt lại khét bây giờ, lãng phí lắm.

Viễn Hình nghe vậy thì gật đầu thả tay buông má như nguyệt ra nói:

- Cũng đúng, lãng phí thức ăn là một cái tội.

Như Nguyệt đưa hai tay xoa xoa má mình, cái tên khốn này véo đau đến mức nước mắt cô chút xíu nữa là chảy xuống rồi. Cô đưa mắt nhìn Đặng Khôi một cái cảm ơn, thế nhưng Đặng Khôi lại ra dấu rằng cô nợ cậu một món nợ. Như Nguyệt bậm môi tức tối quay đi, sao cô lại quên chuyện hần là bạn của tên khốn Quần Lót Rùa kia chứ. Chỉ có cảm thú mới chơi với nhau mà thôi.

Như Nguyệt vừa lăm bằm nguyên rửa hai cái tên này, à không một lũ cảm thú này, vừa nướng tiếp số thịt được giao. Cô chẳng buồn để ý đến sự cười nhạo sau lưng của bọn cảm thú kia nữa, chỉ mong mau chóng nướng xong chỗ thịt này để về nhà mà thôi.

- Bùm...

Âm thanh vang lên ở sau lưng khiến Như Nguyệt giật cả mình. Cô giật mình quay lưng lại nhìn về phía sau.

Một quang cảnh khiến cô sững người, mắt chữ O, miệng chữ A, đĩa thịt cô cực khổ nướng này giờ trên tay rơi xuống đất.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 6.4

33. Chương 6.4

Trước mặt cô là một mảng xuân xanh. Mấy tên con trai vừa nãy quần áo đầy đủ nhàn nhã ngồi ghé cười trêu cô, giờ đây chỉ còn đúng một mảnh tam giác, để lộ ra cơ thể trần trụi với làn da trắng trước mặt cô. Mấy tên con trai thấy Như Nguyệt nhìn về phái họ thì huyết sáo, nháy mắt....trêu chọc thấy rõ. Có tên còn ngắc tay giọng cười cợt nói với cô:

- Tắm chung không? Như Nguyệt bĩu môi lườm mắt với hắn ta một cái rồi quay lưng lại thì đập vào một bờ vai trần vạm vỡ. Cô ngẩng đầu nhìn lên thì gặp ngay gương mặt kình kiêu với nụ cười nhếch môi đáng ghét.

- Ui da – Cú đập khá mạnh khiến Như Nguyệt kêu lên rồi nhanh chóng cách xa Viễn Hình ra vài bước.

Nhờ khoảng cách mà Như Nguyệt ngắm Viễn Hình từ đầu đến đuôi được rõ hơn. Thân hình cao ráo, săn chắc, có cơ bắp, da trắng, đặc biệt là chiếc quần tam giác màu đỏ xanh bên dưới càng làm nổi bật thân hình của Viễn Hình. Dù Như Nguyệt rất ghét Viễn Hình, nhưng cô phải thừa nhận là cậu có thân hình rất chuẩn.

Mặc dù cô ở dưới quê, quanh năm suốt tháng thấy con trai cời trần làm ruộng, thế nhưng chưa bao giờ cô nhìn tận mặt cái cảnh chỉ còn một mảnh tam giác như thế trên người cả. Thật là gây nhức nhối ắt quá.

- Này, ngắm đủ chưa? – Giọng Viễn Hình chế giễu hỏi – Gọi cô đến đây đúng là làm lợi cho đôi mắt của cô quá đúng không? Như Nguyệt nghe giọng mỉa mai thì hoàn hồn trở lại, cô cong môi lên đáp trả:

- Cái gì mà lợi ắt. Đôi mắt tôi vốn dĩ 10/10, nhưng bây giờ tôi phải đi kiểm tra mắt lại mới được, đúng là hại mắt quá.

- Xi...được lợi mà còn làm bộ

- Viễn Hình nhếch môi quả quyết không tin những lời Như Nguyệt nói.

Điều cười cùn thân hình lồ lộ trước mặt của Viễn Hình thật đúng là quá mới gọi sắc nữ mà, lần đầu tiên Như Nguyệt thấy may mắn khi mình không phải là một sắc nữ. Nếu là Như Ngọc ở đây thì chắc chắn cô ấy sẽ hét lên sau đó ngất xỉu một cách rất mất mặt. Nhưng nói gì thì nói, Như Nguyệt hơi cảm thấy đầu óc mình rối loạn, tim cũng đập nhanh hơn.

- Buồn nôn quá. Xin lỗi nha, tôi đây là người nhà quê, ngày nào cũng chứng kiến mấy anh nông dân cời trần. Nói thiệt nha, họ cơ bắp cuồn cuộn, làn da bánh mật trong cực kỳ gợi cảm và đầy sức hút. Còn mấy người ... – Như Nguyệt cố diễn tả cường điệu về những anh chàng tá điền ở dưới quê cô, sau đó nhìn trừng trừng Viễn Hình từ trên xuống dưới rồi bĩu môi nói tiếp – ...có một tí cơ bắp là cứ tưởng mình ngon, người thì trắng như cục bột, nhìn là thấy gớm, muốn ói chết được. Vậy mà không biết ngưng cứ bô bô đi khoe lên cho thiên hạ dòm dạng chê cười.

Viễn Hình xưa nay rất tự tin vào thân hình của mình, mỗi khi đi bơi ở bể bơi công cộng thì không có gái nào không bị cậu thu hút, vậy mà Như Nguyệt chẳng những không bị thu hút còn không tiếc lời chê bai. Mặt Viễn Hình xám xịt, ánh mắt tức tối nhìn Như Nguyệt mắng:

- Cô thiệt là đồ không biết thương thức. Đúng là đồ nhà quê mà...Mau nướng thịt nhanh đi rồi dọn dẹp đồng đồ cô làm rơi này đi.

Nói xong cậu quảy bước bỏ đi đến bên các bạn đang làm động tác khởi động chuẩn bị xuống hồ. Như Nguyệt khoát tay khi chọc tức Viễn Hình, cô huyết sáo quay người lấy một cái đĩa khác tiếp tục công việc nướng thịt của mình.

Nhưng đột nhiên cô thấy một giọt máu đỏ rơi trên nền trắng của chiếc đĩa. Như Nguyệt cảm thấy ngạc nhiên, cô nhớ mình đâu có cầm xiên thịt sống nào đâu mà có máu rơi xuống thế nhỉ. Như Nguyệt nhìn lại tay của mình, rõ ràng là xiên thịt chín. Vậy giọt máu này từ đâu mà ra. Chắc là không phải máu mà là phẩm màu gì đó bị mấy tên khốn kia làm văng đến đây. Một giọt máu nữa rơi xuống chiếc đĩa. Như Nguyệt sững người nhìn lại vì trông giống máu quá. Cô bắt đầu cảm thấy không ổn, mà sự không ổn này bắt đầu từ chính cô. Một giọt máu nữa rơi xuống. Như Nguyệt đưa tay quệt mũi của mình thì cảm thấy ướt ướt. Cô nhìn kỹ thì thấy trên tay mình là dấu máu. Đột nhiên Như Nguyệt thấy choáng vô cùng. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ chảy máu cam. Lần này vì sao lại bị chảy máu cam chứ? Như Nguyệt hoảng loạn lắc đầu. Cô tin chắc là vì cô đứng dưới trời nóng nướng đồ ăn cho nên mới chảy máu cam. Hay là vì cú va đập của mũi vào vòm ngực của Viễn hình nên bị chảy máu cam. Chứ tuyệt đối không phải vì cô nhìn thấy từ trên xuống dưới của Viễn Hình mà chảy máu cam, cô không phải là một sắc nữ. Đầu óc cứ thế mà trở nên choáng váng khiến Như Nguyệt lảo đảo vài bước. Sau đó là cảm giác rơi tự do.

- Ừm....

Như Nguyệt thấy người mình ướt nhẹp, được nước bao trọn cơ thể.

Trong đầu cô chợt nghĩ : Vì sao người ta rơi xuống nước trong tiếng “ Bùm” huy hoàng, còn cô rơi xuống nước trong tiếng “ ùm” thâm trầm như vậy chứ.

Điều quan trọng là cô thấy mình không còn sức để bơi.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 6.5

34. Chương 6.5

Như Nguyệt cảm thấy cả người đang từ từ chìm xuống bên dưới, nước dường như đang trào vào mang tai cô, thế nhưng cô vẫn loáng thoáng nghe được giọng nói của Viễn Hình với mấy người bạn.

- Nè, không xuống cứu bạn ấy à.

- Chờ chút đi, đợi con nhỏ cận thị này uống nước đủ no rồi thì hãy cứu lên. Cho đáng đời cái tội dám chơi mình – Viễn Hình đứng trên cao, khoanh tay đầy ngạo ngễ nhìn Như Nguyệt đang chìm trong hồ.

- Này, Viễn Hình, cậu không thấy lạ hay sao. Bạn ấy không hề vùng quẫy hay kêu cứu gì hết , chẳng lẽ là có khả năng lặn hay sao? Nhưng lâu như vậy ...– Đẳng Khôi khều tay Viễn Hình đưa ra nghi vấn của mình.

Sắc mặt Viễn Hình bỗng tái lại, cậu nhìn Như Nguyệt chìm dưới hồ qua làn nước, đúng là từ lúc té xuống chẳng có lấy một biểu hiện nào. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi hay sao?

Viễn Hình hoảng hốt vội vàng lao đến bên hồ bơi...

- Bùm.....

Có ai đó đã nhanh chân nhảy xuống nước trước cậu.

Như Nguyệt mơ mơ màng màng cảm thấy ai đó đang lay mình, sau đó nghe thấy giọng mắng đầy giận dữ :

- Các cậu có thể đứng trơ mắt ra nhìn thế sao. Lỡ xảy ra chuyện thật thì sao hả. Còn không quay mặt đi hết, các cậu là đồ háo sắc à, định nhìn đến khi nào hả.

Trong lúc đầu óc quay cuồng nửa tỉnh nửa mê, cô thấy giọng nói này có chút quen quen nhưng cô không thể nhận ra đó là giọng của ai hết. Điều Như Nguyệt chú ý nhất là câu nói sau của anh ta, như thế là ý gì?

Như Nguyệt còn chưa hiểu rõ thì đã thấy cơ thể mình bị nhấc lên, cô nằm gọn trong vòng tay rắn chắc của ai đó, được người đó bế đi. Lát sau thấy mình được đặt lên một chiếc đệm êm ái, người được phủ lên một cái chăn.

Giọng của người đã cứu cô lại vang lên:

- Mau cho người giúp việc đến thay quần áo cho cô ấy đi, không thể để cô ấy mặc đồ ướt như vậy, hơn nữa áo cô ấy thấm nước trong suốt như vậy...

Lời anh ta nói tới đây thì dừng lại, đầy vẻ bối rối. Như Nguyệt vừa nghe xong thì bên tai như có tiếng sấm nổ cái đùng. Đột nhiên cô muốn đứng dậy chửi mấy cái tên khốn đó một trận cho hả lòng hả dạ. Hóa ra cô bị người ta nhìn thấy hết rồi. Cô thật sự muốn chết đi cho rồi, sự trong sạch gìn giữ mười mấy năm của cô. Cô rầu rĩ mắng mình vì sao hôm nay lại mặc chiếc áo này cơ chứ.

- Còn không mau đi – Giọng nói quen thuộc vang lên.

- Để em đi gọi – Đẳng Khôi liền lên tiếng nói, rồi quay người đi ra ngoài.

Sau khi bình tĩnh lại, như Nguyệt nhận ra giọng nói này là của ông thầy trẻ sao chổi mà cô hay gặp khi chơi khâm Viễn Hình. Nhưng mà vì sao ông thầy này lại ở đây.

- Anh à...- Viễn Hình lên tiếng gọi.

- Em đừng giải thích gì hết. Anh tưởng em chỉ nghịch ngợm ham chơi một chút thôi. Lại thấy cô chú quảng em có hơi chặt cho nên em làm gì anh cũng có thể thông cảm cho em. Nhưng đến nước này rồi, anh không thể nào thông cảm cho em được nữa. Sao em có thể thấy chết mà không cứu như thế.

- Không phải em thấy chết mà không cứu đâu – Viễn Hình rầu rĩ giải thích, Như Nguyệt chỉ mới vừa rót xuống nước, cô chắc chắn chỉ vừa mới uống vài ngụm nước mà thôi, không thể nào chết nhanh như vậy.

- Giờ em có nói gì cũng vô ích – Thiên Phong thở dài nói – Chờ bạn ấy tỉnh dậy rồi hãy tính. Đừng để chuyện này đến tay cô chú, nếu không thì...

- Anh à, chuyện này chỉ cần anh không nói ra, sẽ không ai dám nói ra đâu – Viễn Hình vẫn khẳng khái nói.

Thiên Phong liền lườm cậu một cái, Viễn Hình thở dài.

“Đồ khốn, không ai nói ra sao. Chị đây không nói, nhưng sẽ không để đồ khốn nhà người yên đâu” – Như Nguyệt nhắm mắt nghĩ thầm trong lòng.

Hai người có mối quan hệ anh em sao? Hóa ra con cờ lợi dụng trả thù Viễn hình của Đặng Khôi có thật. Được thôi, vậy thì cô phải lợi dụng điều này mới được.

Như nguyệt giả vờ ho vài tiếng báo cho người trong phòng biết mình đã tỉnh.

Thiên Phong và Viễn hình quay đầu nhìn cô vui mừng:

- Em tỉnh rồi sao – Thiên phong dịu dàng nhìn Như Nguyệt hỏi.

Như Nguyệt liếc mắt nhìn Thiên Phong và Viễn Hình sau đó lập tức bưng tay lên mặt khóc thật to.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 6.6

35. Chương 6.6

Hai người đàn ông thấy như nguyệt hai tay che mặt khóc thì đưa mắt nhìn nhau. Thiên Phong đi đến lay Như Nguyệt gọi:

- Nè, em không sao chứ?

Như Nguyệt bị lay thì xoay mặt đưa lưng về Thiên Phong, cố ý dịu ắt đỏ lên, còn dùng nước bọt thay cho nước mắt tạo ra công cụ đặc lực hồng bày trò cho dễ. Thiên Phong lườm Viễn Hình một cái, hất đầu ra hiệu cho Viễn Hình nói, Viễn Hình miễn cưỡng bước lại gọi:

- Nè...

Như Nguyệt chẳng hề nhúc nhích, chỉ có mấy tiếng thút thút vang lên mà thôi. Viễn Hình trước giờ ghét thấy con gái khóc, cảm thấy rất phiền phức, huống hồ cậu không tin con nhỏ cận thị lấu cá này lại khóc một cách yếu đuối như thế nên cao giọng nói:

- Nhỏ cận thị kia, cô nín chưa hả. Chỉ là uống vài ngụm nước thôi mà, có chết đâu mà khóc dữ vậy hả.

“Đồ khốn, làm người ta xem chết đuối mà còn mở miệng nói bằng cái giọng như thế nữa, đồ ác nhân thất đức, cầu cho kiếp sau ông không được đầu thai thành người mà thành con heo” – Như Nguyệt tức giận rủa thầm trong lòng. Nhưng cô chợt cảm thấy có chút gì lạ lạ, nhưng là lạ ở đâu, cô nhất thời không nhận ra.

Như Nguyệt ghiền răng ghiền lợi giả vờ bật khóc to, cả vai cũng run lên, cô cảm thấy mình dường như có khiếu làm diễn viên thì phải.

- Giàn ná...em không sao chứ. Mọi chuyện qua rồi, đã ổn rồi, em đừng sợ nữa – Thiên Phong thấy Như Nguyệt khóc nức nở như vậy thì dỗ ngọt cô – Em đừng khóc nữa có gì ầm ứ cứ nói ra.

Như Nguyệt vẫn vùng ra khỏi tay Thiên Phong, nhanh tay chấm thêm mấy phần nước bọt lên mặt. Tiếng khóc âm ứ cũng to hơn, cô không tin lần này cái đồ khốn Quần Lót Rùa này không chết trong tay cô.

Viễn Hình bực bội thật sự, cậu đến kéo tay Như Nguyệt xoay cô lại, Như Nguyệt ngẩng đầu mím môi nhìn Viễn Hình đầy âm ứ, ánh mắt cô khiến Viễn Hình sững lại. Viễn Hình vốn nghĩ như Nguyệt giở trò, nhưng thấy nước mắt đọng trên mặt cô, lại thấy hai mắt đỏ hoe của cô thì tin cô thật sự bị sợ hãi mà khóc, trong lòng thấy lúng túng không biết phải làm gì?

- Viễn Hình...- Thiên Phong thấy thái độ thô lỗ của Viễn Hình thì quát lên cảnh cáo cậu không được hành động tùy tiện nữa.

- Thầy ơi, thầy đừng la bạn ấy, kéo bạn ấy lại trút giận lên em thì khổ – Như Nguyệt nín tay Thiên Phong khẽ nói, cô trưng ra ánh mắt tội nghiệp trước mặt Thiên Phong, nhưng xoay mặt đi một chút lại hướng ánh mắt khiêu khích về phía Viễn Hình, cô là đang muốn chọc cho tên khốn này tức hộc máu chết đi, để xem hấn dám ra tay đánh cô trước mặt anh trai hấn hay không?

Viễn Hình sau vài giây chết sững thì tức giận trước ánh mắt khiêu khích cùng lời nói giậu đổ bìm leo của Như Nguyệt.

- Anh đừng nghe lời nhỏ Cận thị này nói, nhỏ không sao đâu, nhỏ này giỏi nhất là giả vờ....Anh nhìn xem kìa...

Viễn Hình vừa nói xong thì há hốc miệng ra, không thể nói tiếp khi nhìn Như Nguyệt.

Như Nguyệt thấy Viễn Hình thay đổi nét mặt từ tức giận sang sững sốt thì cảm thấy lạ, lại thấy Thiên Phong đứng bật dậy lao đến hộp giấy để gần đó rút vài tấm giấy, miệng quát:

- Còn nói là không sao?

Thấy Thiên Phong như vậy, Như Nguyệt cũng cảm thấy có chuyện gì đang xảy ra, còn chưa kịp suy nghĩ thì nhận ra có gì đó rớt xuống tay cô, nhìn lại thì là một giọt máu. Sao cô lại chảy máu cam nữa, Như Nguyệt cảm thấy hoang mang, chẳng lẽ cô bị nhún nước thể mà vẫn chẳng xua được cái nóng hay sao.

- Ngửa đầu lên nhanh lên – Thiên Phong dùng giấy chặn máu mũi cô rồi ra lệnh, Như Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời.

Thiên Phong thấy Viễn Hình vẫn đứng đó, trên người không mặc gì ngoài cái quần bơi, trên đầu vẫn đọng nước, sợ Viễn Hình bệnh nên nói:

- Ở đây có anh rồi, em mau đi về phòng tắm rửa thay đồ đi kéo bệnh.

Nghe Thiên Phong nói như vậy thì Như Nguyệt giật mình, dường như cô nhận ra nguyên nhân cô bị chảy máu mũi rồi. Cô đâu phải là sắc nữ, vì sao nhìn thấy tên này trong chiếc quần bơi lại khiến cô chảy máu mũi như thế chứ, chỉ nghĩ thôi, Như Nguyệt lại muốn khóc, nhưng Như Nguyệt ngẩng đầu, nước mắt chỉ có thể chảy ngược vào trong.

Dù Thiên Phong đã nói như vậy, thế nhưng như Nguyệt vẫn thấy Viễn Hình đứng đó, lại còn nhìn chăm chăm vào cô với ánh mắt kỳ lạ. Như Nguyệt không ngửa đầu lên nữa, đưa tay tự mình giữ lấy khăn giấy rồi nhìn lại Viễn Hình với ánh mắt phức tạp. Nghĩ ngợi vài giây, cô liền cúi đầu xem xét lại mình.

Cô nghĩ cái áo mình thấm nước vào nên có hơi....thế nhưng chính cô nhìn mình cái áo thì mới biết rằng nó không chỉ hơi mà vô cùng trong suốt bám dính vào người, có thể nhìn rõ tận bên trong của cô. Đầu Như Nguyệt như bị ai đánh một cái choàng voảng. Cô dùng hết sức bình sinh hét lên, đồng thời hai tay che lấy phía trước ngực của mình.

Thiên Phong và Viễn Hình lúc này mới nhận ra, cả hai người đỏ mặt quay đi chỗ khác. Nhưng Như Nguyệt trong tâm trạng muốn giết người, cô dùng gối đập cả hai người không thương tiếc, vừa đánh, vừa mắng, vừa đuổi cả hai đi.

- Cút...cút đi lũ dê xồm này...

Thiên Phong và Viễn hình thấy Như nguyệt kích động quá, đành vội vàng ra khỏi phòng.

36. Chương 7

Chương 7 : Những hồi ức ở lại

Như Nguyệt về nhà với vẻ mặt đờ đàng sát khí, Như Ngọc và Hoàng Tuấn nhìn nhau mắt tròn mắt dẹt, không ai dám nói với ai lời nào hết. Như Ngọc thấy Như Nguyệt đầu tóc ẩm ướt thì nhú mày, lại thấy Như Nguyệt cởi áo khoát thì tròn cả mắt nhìn ra bên ngoài trời nắng, lấp bắp nói:

- Này, bên ngoài trời có mưa à?

- Hồ bơi – Như Nguyệt cộc lốc đáp lại.

- Khỏi hỏi cũng biết, bà bị cái tên Viễn Hinh đó hành thê thảm như vậy rồi đúng không? – Hoàng Tuấn nhìn bộ dạng ướt như chuột lột của Như Nguyệt thì khoái chí vỗ tay cười nói – Đã bảo mà, đừng có chọc vào người ta mà không nghe, còn lấy anh đây ra chịu trận thay, giờ thì gặp báo ứng rồi thấy chưa.

Nghe Hoàng Tuấn nói, Như Ngọc nhún vai đi lên trên lầu lấy giúp Như Nguyệt một bộ quần áo để thay ra, không muốn chứng kiến cảnh tàn sát của đôi chị em này.

Như Nguyệt bị Hoàng Tuấn trêu, tức quá dùng chân đá Hoàng Tuấn một phát cho hả giận, nhưng Hoàng Tuấn đã có sự chuẩn bị rồi nên né tránh ngay lập tức, lùi ra xa nhìn Như Nguyệt cười trêu tiếp:

- Sao hả? Bị hành kiểu gì kể nghe cho vui coi. Không phải bị nhận chìm vào hồ bơi đó chứ.

Như Nguyệt nhìn Hoàng Tuấn thật lâu một hồi từ trên xuống dưới, đến mức Hoàng Tuấn thấy ớn lạnh da gà. Hoàng Tuấn đang còn nghĩ bụng dù gì Như Nguyệt bị như thế rồi, cậu còn trêu thì hơi có lỗi, định xin lỗi nhưng chưa kịp mở miệng thì thấy Như Nguyệt nhào về phía mình.

Hoàng Tuấn giật mình, tưởng Như Nguyệt muốn đánh mình, dù sao Như Nguyệt cũng chịu ảm ức ở chỗ Viễn Hinh rồi, Hoàng Tuấn miễn cưỡng đứng yên để Như Nguyệt được xả giận một chút. Nào ngờ, Như Nguyệt không nhào đến đánh cậu mà là nhào đến lột áo cậu.

- Nè, nè...bà bị gì vậy hả?

Hoàng Tuấn vừa níu giữ áo vừa nhìn Như Nguyệt la lớn, nhưng thái độ của Như Nguyệt chính là không lấy được cái áo thì quyết không dừng tay. Hoàng Tuấn nhìn cái áo thì nhớ ra, đó là áo do Như Nguyệt đã mua tặng vào ngày sinh nhật của mình. Cậu tưởng Như Nguyệt vì tức giận mà muốn đòi lại quà, cậu cũng thích cái áo, lúc đầu còn không muốn trả, nhưng thấy Như Nguyệt quyết chí quá nên đành đứng im cho Như Nguyệt lột áo. Còn hờn dỗi nói:

- Trả đó, đồ xấu xa, mai mốt có năn nỉ tui lấy tui cũng không thêm đâu.

Nhưng có dè đâu, Như Nguyệt có thêm đề ý lời của cậu đâu, vừa lột áo xong thì quăng bỏ luôn, tiếp tục lao đến bên cậu đưa tay quyết chí tuột ...quần của cậu xuống.

Hoàng Tuấn kinh hãi khi thấy Như Nguyệt như thế vội vàng thế chết cũng giữ lại quần, miệng meo meo nói:

- Quần này tui mua chứ bộ.

Nhưng Như Nguyệt đã cắn mạnh vào tay đang giữ quần của Hoàng Tuấn, khiến cậu hét lớn rồi buông tay, sợi dây nịt cuối cùng bị Như Nguyệt kéo ra được.

Hoàng Tuấn nhìn Như Nguyệt meo meo nói:

- Tui về méc mẹ tui cho coi.

Như Nguyệt cứ như người mất trí lao đến tiếp tục quần thảo lôi cái quần của Hoàng Tuấn xuống thì mới hả giận. Hoàng Tuấn mặt mày xanh mét tay nữa muốn giữ quần, nữa muốn chặn tay Như Nguyệt lại, nhưng cũng sợ Như Nguyệt cắn như lúc này nên cũng không dứt khoát giữ quần cho lắm, dở khóc dở cười nói:

- Bà biến thái kia, còn tiếp tục nữa, tui không khách sáo đâu nha. Tui tuyệt dao với bà cho xem.

- Rệt...

Dây kéo quần đã được kéo xuống, nút quần cũng bị tháo, chiếc quần trong màu xanh thẫm của Hoàng Tuấn đã lộ ra, chỉ cần Như Nguyệt lôi cái quần ra nữa là xem như Hoàng Tuấn chỉ còn chiếc quần tam giác để che thân mà thôi.

Như Ngọc lên lấy quần áo cho Như Nguyệt thay nghe tiếng Hoàng Tuấn gào thì chạy xuống xem, vừa đứng cái cảnh Như Nguyệt đang định tuột quần Hoàng Tuấn xuống thì bưng mặt kêu lên một tiếng khiến Như Nguyệt và Hoàng Tuấn kẻ kéo người giữ đều dừng tay.

Hoàng Tuấn tức giận lẫn xấu hổ đỏ mặt kéo lại quần rồi gào lên:

- Bà có còn là con gái hay không vậy hả, xem chút là hủy hoại đời trai của tui rồi. Huhu...

- Ai thêm cái đời trai không đáng một đồng của ông, im miệng đi – Như Nguyệt dánh mắt nhìn Hoàng Tuấn từ trên xuống dưới, Hoàng Tuấn vội vàng đứng dậy kéo quần lại đằng hoàng rồi nhanh chóng cách xa Như Nguyệt mấy thước, nhìn Như Nguyệt như người hành tinh khác tới.

Như Nguyệt chẳng để ý đến ánh mắt của Hoàng Tuấn và Như Ngọc, cô lẩm bẩm:

- Thân hình của Hoàng Tuấn cũng đẹp lắm mà, nhưng mình đâu có cảm giác gì đâu ta. Hay là vì hai đứa là chị em nên không có cảm giác gì. Á trời ơi, bực mình quá ...mất mặt chết đi được...

Hoàng Tuấn và Như Ngọc đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều lo lắng không biết Như Nguyệt đã chịu ảm ức gì mà tự nhiên trở về lại như thế.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 7.1

37. Chương 7.1

Tại nhà Viễn Hinh.

Tiếng cười vang lên cả căn phòng, thỉnh thoảng lại có vài câu vang lên dạo lại như.

- Tầm này nhìn anh hai như đang ngồi bó vậy, mắc cười quá...

- Tầm này lúc anh hai đang học bơi à, nhìn anh hai uống nước thấy mà thương.

- Tầm này đúng là muốn dìm hàng anh hai mà xấu quá đi thôi, cười chết mất...

Viễn Hinh nhìn cô em gái nhỏ đang nằm dài trên giường của mình lật xem album hình lúc nhỏ của mình lúc cười khúc khích, lúc lại cười chê.... Đó là mấy tấm hình được bà nội chụp lại để gọi là kỷ niệm, nhưng bà nội toàn rửa những tấm hình mà cậu nhìn vào chỉ muốn khóc để làm album mà thôi. Bà nội nói, hình đẹp nên để lúc lớn, lúc nhỏ nên giữ lại những bức hình chân thật nhất mới vui. Mỗi năm Viễn Hinh có đến mấy cuốn album, tính đến nay đã gần 30 cuốn, mà cuốn nào cuốn này dày chết đi được.

Viễn Hinh hơi cúi tiết nhìn em gái nói:

- Về xem hình của em ý. Có muốn anh đem mấy tấm hình xinh đẹp chết người của em cho bạn bè em xem không?

Bà nội cũng chụp và rửa khá nhiều bức hình rất ư là ba chấm của em gái Viễn Hinh lại để làm kỷ niệm.

- Anh hai xấu tính quá. Người ta chỉ cười có một chút mà làm thấy ghê. Người gì chỉ được cái mã bề ngoài, bề trong thì đáng ghét. Anh hai mà đem hình cho bạn em xem, họ cười em, em nghỉ chơi với anh hai luôn
- Thiên Di mỉm máo ngồi dậy nhìn Viễn Hình ức uất nói. Thiên Di tuy cũng thích những tấm hình bà nội chụp ình, thế nhưng mấy tấm hình đó đúng là chỉ nên để bản thân tự xem lại mà thôi, chứ người ngoài mà xem thì

Viễn Hình thấy em gái mỉm máo thì than thầm trong đầu, làm cô công chú nhỏ này khóc, cậu chính là tự tìm mồ chôn mình. Nên đứng dậy dỗ dành:

- Anh Hai xin lỗi mà. Anh Hai chỉ đùa thôi, bé Di của anh hai chẳng có tấm hình nào xấu xí hết.

Thiên Di bĩu môi làm mặt giận. Viễn Hình liền nắm lấy hai cái mà bầu bình của em gái lúc nhẹ bảo:

- Xem cái mặt yêu chưa kia. Lát nữa anh hai dẫn em đi ăn kem có chịu không?

Thiên Di nghe nói ăn kem thì lập tức hết mỉm máo nói:

- Hứa đó nha.

- Có bao giờ anh hai thất hứa với em chưa – Viễn Hình lườm Thiên Di rồi cười xòa bảo.

Thiên Di vui vẻ cười tươi rồi chỉ tay vào một bức hình bảo:

- Anh hai của em là người đẹp trai nhất, tốt bụng nhất. Nhiều tấm hình anh hai đẹp trai quá, như tấm này nè, nhìn anh hai ngẫu ơ là ngẫu. Tụi bạn em ai cũng ganh tỵ vì em có một người anh hai đẹp trai như vậy đó.

Viễn Hình nghe em gái khen thì cười có chút đắc ý xoa đầu em gái rồi lại tiếp tục lật mấy album hình của mình tìm kiếm. Thiên Di nhìn anh hai gần như muốn bới tung mấy cuốn album ra thí tròn mắt bèn hỏi:

- Anh hai tìm cái gì vậy?

- Anh hai tìm hình chứ tìm gì?

- Chắc là không có hình rồi, nếu không thì đã tìm ra rồi. Đừng tìm nữa, hai anh em mình đi ăn kem đi anh. Em nghe bạn em nói có một quán kem mới mở rất là ngon, đưa em đi ăn thử nha anh hai – Thiên Di bước đến bên cạnh Viễn Hình lay lay tay cậu nài nỉ. Nghe tụi bạn nhắc đến quán kem đó nhiều lần nhưng vẫn chưa có dịp đi ăn thử, Thiên Di rất nôn nóng được đi một lần.

Viễn Hình không để ý đến, anh bỗng nhớ ra một chuyện nên đứng vụt dậy bỏ đi, chỉ để lại một câu:

- Cất album vào cho anh.

Thiên Di nhìn theo bóng Viễn Hình đậm chân phụng phịu nói:

- Anh hai đáng ghét.

Viễn Hình chạy ào ào xuống lầu gặp ba mình đang ngồi trên sofa xem tivi thì lên tiếng hỏi ngay:

- Ba, mẹ đâu rồi hả ba?

- Mẹ con dưới bếp – Ba Vĩnh Phong đáp rồi quay lại nhìn Viễn Hình hỏi – Chuyện ở trường ổn chứ con?

- Ổn ạ – Viễn Hình đang định quay xuống bếp, nghe ba hỏi vậy thì dừng bước đáp.

Hai cha con hỏi đáp vài câu thân tình, Viễn Hình chợt nghĩ rồi đi lại gần ba mình hỏi nhỏ:

- Hôm nay mẹ thế nào hả ba.

Vĩnh Phong nhìn con trai hỏi với tâm trạng bồn chồn thì khẽ cười, biết ngay cậu con trai của mình đã làm chuyện gì đó sợ đến tai mẹ. Vĩnh Phong bây giờ đã vứt bỏ hình dạng của một anh chàng công tử ngạo đời khi xưa, hiện tại Vĩnh Phong là một người đàn ông thành đạt, chững chạc, làm bố của hai đứa con nhỏ, Viễn Hình gần như là bản sao của Vĩnh Phong khi còn trẻ, vẫn cái bất cần đời và ngông cuồng. Cho nên Vĩnh Phong rất hiểu tâm trạng của con trai.

Vĩnh Phong nheo mắt hỏi con trai:

- Con làm gì rồi.

Viễn Hình chỉ sợ chuyện ở hồ bơi truyền đến tai mẹ mình, mặc dù biết bạn bè sẽ không nói ra, nhưng người giúp việc trong biệt thự lại rất sợ bà chủ. Chuyện cậu đến biệt thự, tất nhiên mẹ cậu sẽ biết, nếu mẹ cậu hỏi đến thì chắc chắn người làm sẽ khai ra hết, hơn nữa nhỏ cận thị đó chưa chắc chịu bỏ qua cho cậu.

Nếu là bình thường thì Viễn Hình cũng chẳng sợ việc nhỏ cận thị đó làm ồn lên, nhưng hiện tại cậu có nguy cơ bị tống đi nước ngoài, cho nên không dám chọc giận mẹ của mình.

Nghe ba đặt ra câu nghi vấn như vậy, Viễn Hình cười cười gãi đầu bảo:

- Con có làm gì đâu ba. Chỉ là con tìm mẹ hỏi về 1 cuốn album, nhưng lại sợ mẹ mắng cái tội quăng bừa bãi nên mới hỏi trước tâm trạng của mẹ mà thôi.

- Ồ, tùy con – Vĩnh Phong hờ hững đáp rồi quay lại xem tivi tiếp, dù sao chuyện gì đến sẽ đến, biết trước cũng chẳng được gì?

Thiên Di từ trên lầu sà xuống lòng Vĩnh Phong nũng nịu nói:

- Ba, anh hai hồng chịu dẫn con đi ăn kem. Còn làm album sặc sỡ lung tung cả lên nữa đó ba. Đã vậy còn bắt con dọn nữa.

Vừa nói vừa đưa ánh mắt khiển trách về phía Viễn Hình, Viễn Hình tròn mắt nhìn đứa em gái lúc này còn ngọt ngào, chỉ chút lát đã trở mặt như thế. Nhưng Thiên Di đâu có sợ cậu, ý mình ở trong lòng ba còn bấu môi với Viễn Hình.

Vĩnh Phong vuốt đầu con gái yêu, rồi bẹo má nói đầy yêu thương:

- Đến giờ cơm rồi, đi ăn kem sẽ bị mẹ con mắng đó. Ăn kem nhiều cũng sẽ bị sâu răng.

- Ăn xong con sẽ đánh răng mà. Ăn cơm xong thì đi ăn kem nha ba – Thiên Di chớp chớp mắt giọng nũng nịu cầu xin.

Vĩnh Phong định lắc đầu nhưng thấy đôi mắt tròn xoe của con gái thì yêu không chịu được bèn gật đầu. Thiên Di vui mừng hò reo.

- Ăn gì mà ăn. Tối ăn kem sẽ lạnh bụng lắm – Hiểu Đồng từ dưới bếp đi lên ngăn cản.

- Chỉ một ly kem thôi mà mẹ – Thiên Di meo máo phân bua trước sự ngăn cản sắt thép của mẹ.

- Bị đau bụng thì con tự chịu nhé – Hiểu Đồng lắc đầu cương quyết nói.

- Ba...- Thiên Di quay sang nhìn ba mình cầu cứu, Vĩnh Phong tăng hăng một cái mắt dán lên tivi xem như không nghe gì hết. Cái nhà này nhất vợ nhì trời mà.

- Đáng đời – Viễn hình cười cười nhìn em gái nhếch mép.

Thiên Di tức giận trừng mắt lại với Viễn Hình, hai anh em cứ thế đấu mắt với nhau, cho đến khi Hiểu Đồng lên tiếng:

- Dọn cơm rồi, ba cha con xuống ăn cơm đi.

Ba cha con tất nhiên vâng lệnh đứng dậy xuống bếp ăn cơm ngay lập tức. Trong bàn cơm, Thiên Di vẫn còn buồn vì không được đi ăn kem, cô bé ngồi gầy gầy đũa cơm.

- Mẹ, con nhớ con có một cuốn album lớp 5 đúng không? Sao con không thấy nó nhỉ – viễn Hình đang ăn thì dừng đũa nhìn mẹ hiểu Đồng hỏi.

- Chẳng phải có hai cuốn hay sao? Hôm kia dọn dẹp mẹ còn nhìn thấy mà – Hiểu Đồng dừng đũa,

- Không phải hai cuốn đó, là cuốn album tốt nghiệp của con đó – Viễn Hình đang nói chợt dừng lại, ký ức đau thương năm nào vẫn còn đó.

Hiểu Đồng chợt nhớ đến khoảnh khắc con trai tốt nghiệp cấp 1 năm nào, mới đây đã là một chàng trai cao lớn và điển trai rồi. Cô giờ đã là một người phụ nữ có tuổi, tuy nhiên thời gian không bào mòn vẻ đẹp của cô mà còn khiến nó trở nên mặn mòi hơn. Thời gian trôi qua thật nhanh, cô giờ có được một mái ấm hạnh

phúc, nhớ lại những hồi ức xưa mà không khỏi chạnh lòng. Cô đưa mắt nhìn chồng mình và hai đứa con mà mỉm cười thỏa mãn.

- Chắc là bà nội con giữ rồi. Con đến nhà nội mà tìm – Hiểu Đồng nhẹ nhàng đáp.

Vĩnh Phong thấy con gái vẫn còn buồn, bèn khều tay Hiểu Đồng hát đầu chỉ. Hiểu Đồng lắc đầu nói:

- Thôi được rồi. Muốn ăn gì thì cũng phải ăn cơm xong đã.

- Yeah... Vui quá đi – Thiên Di hí hửng reo lên, làm rơi cả đĩa xuống đất.

Hiểu Đồng chau mày khẽ nói:

- Thật là con gái giống ai không biết nữa.

- Giống em

- Giống mẹ

Cả ba cha con cùng lúc lên tiếng.

- Ba cha con nhà này thật là – Hiểu Đồng bật cười, cả nhà cũng bật cười vang đầy hạnh phúc.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 7.2

38. Chương 7.2

Như Nguyệt lên lầu tắm rửa thay quần áo xong thì đi xuống dưới lầu, trong lòng vẫn đang bức bối vụ mình chảy máu cam. Có đánh chết cô cũng sẽ không kể ra chuyện xấu hổ này của mình.

Như Nguyệt vừa xuống đến thì thấy Như Ngọc và Hoàng Tuấn đang chụm đầu vào xem cái gì đó, cô tò mò tiến lại gần hai người hỏi:

- Nè, hai người đang làm gì vậy?

- Đang bói bài – Như Ngọc cười hì hì ngẩng đầu nhìn cô đáp.

- Ai bói. Nào giờ bà có biết bói bài đâu – Như Nguyệt trợn mắt nhìn Như Ngọc bảo.

- Thì ông Tuấn bói. Chính xác lắm đó, lần nào bói cũng trúng hết.

- Đàn ông con trai mà xem bói. 1 là đồng bóng, hai là lừa tình – Như Nguyệt nhìn Hoàng Tuấn phán một câu.

- Tui là men chính hiệu nha, thiếu gì con gái theo đuổi, xếp hàng dài cả con đường kia. Làm gì phải lừa tình chứ – Minh Tuấn bấu môi trợn mắt lườm Như Nguyệt nói.

- Bà, lại đây bói một quẻ luôn đi, xem coi ngày mai tốt hay xấu mà chúng ta còn tìm cách đối phó – Như Ngọc quảy tay gọi Như Nguyệt đến cùng chung vui với mình. Nhưng biết tính Như Nguyệt không tin vào ba cái chuyện bói toán này cho nên nói thêm vào – Bói vui cũng được mà. Biết đâu có thể trút hết bực tức và xui xẻo đi.

Nghe nói có thể trút bực tức, Như Nguyệt liền ngồi xuống chơi cùng. Tuấn đưa bài cho Như Nguyệt xào vài cái rồi bắt đầu giơ quẻ bói, bói mấy lần đều là ra bài đen. Hoàng Tuấn cười trên nỗi đau khổ của Như Nguyệt nhưng tỏ ra thông cảm mà nói:

- Chúc mừng chị, kiếp này xui xẻo vẫn tiếp tục.

Mặt Như Nguyệt như vừa bước qua lửa, Như Ngọc sợ có án mạng xảy ra cho nên vội vàng dàn hòa bằng cách lãng sang chuyện khác:

- Đừng bói cái này nữa, chuyển qua bói tình duyên đi. Cái này mình muốn xem lâu rồi đó, nha nha.

- Được, giúp hai người bói tình duyên vậy – Hoàng Tuấn cũng sợ Như Nguyệt nổi điên như lúc này thì nguy cho cậu, đánh không được mà không đánh thì bản thân là người chịu thiệt nhất, cho nên xuống giọng trước.

Lá bài của Như Ngọc là tình duyên đến vào thời điểm thích hợp.

- Lúc thích hợp là lúc nào? – Như Ngọc háo hức hỏi lại.

- Là lúc thích hợp chứ lúc nào, nếu nói ra thì còn là lúc thích hợp sao – Hoàng Tuấn cười cười nói, rồi nhìn Như Nguyệt bảo – Chúc mừng chị, tình duyên của chị đã đến rồi. Chị đã gặp người ta mà không biết.

- Vậy mà bảo bói chính xác lắm, sai tề le hết. Ngoài cái mặt mốc của mày ra, chị có quen ai đâu mà nói là tình duyên đã đến mà không biết – Như Nguyệt phá ra cười lớn, cô không tin cái vụ bói này chút nào.

- Không tin thì thôi. Đến lúc mà đúng rồi thì phải bao thằng em này đi ăn đó nha – Hoàng Tuấn nhún vai đáp.

- Để xem đã – Như Nguyệt hất mặt bảo, dù sao thì tâm trạng buồn bực của cô cũng đã lắng xuống rồi.

Ngày hôm sau, sau khi tan trường về, Như Ngọc bảo muốn mượn mấy quyển tiểu thuyết của thư viện nên bắt Như Nguyệt ngồi chờ. Như Nguyệt đang lấy điện thoại ra đọc đọc thì thấy một bóng đen đổ xuống người mình, Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên tưởng là Như Ngọc, nào ngờ lại là Thiên Phong. Cô thoáng giật mình, thầm mắng trong lòng là tại sao lần nào ra về cũng bị gặp ông thầy sao chổi này. Mai mốt vừa ra về là cô về thẳng cổng trường, không đi lòng vòng trong trường nữa.

Cô cố gắng hết sức nặn ra nụ cười chào Thiên Phong. Thiên Phong cũng cười hiền lành đáp lại cô rồi hỏi

- Em tên là gì .

- Dạ – Như Nguyệt ngơ ngác vì bị Thiên Phong hỏi tên, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần hỏi – Có chuyện gì không thầy.

- Thầy không thể cứ gọi em là đàn ná mãi được – Thiên Phong giải thích.

“Nhưng em lại thích gọi thầy là sao chổi đó “ – Như Nguyệt nói thầm trong bụng. Nhưng cũng đành deo mặt nạ biết cười đáp lại Thiên Phong:

- Dạ em tên Như Nguyệt ạ.

- Sao em lại cam tâm đi phục vụ Viễn Hình như thế, thầy thấy mấy cái trò chọc phá kia, chỉ cần em phủ nhận, thì dù Viễn Hình biết là em cũng không ngang ngược đến mức bắt em đi phục vụ như vậy đâu. Cậu ấy bắt được thóp gì của em à.

Như Nguyệt nghe hỏi thì cuối đầu, nhớ lại thời khắc lúc đó, thật sự là hận mình chết được luôn. Nhưng là tội lỗi, cô đâu dám kể cho ai khác biết, nhất là người đó là thầy giáo chứ.

Thấy Như Nguyệt im lặng, Thiên Phong mới ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh rồi khề khàng nói:

- Thầy chỉ muốn giúp em thôi, không có ác ý gì hết. Dù sao em cũng là con gái, Viễn Hình làm vậy cũng có chút quá đáng. Nhưng thầy chỉ có thể bảo vệ em trước mặt thôi, nhưng sau lưng thì hơi khó. Viễn Hình cũng khá bướng.

- Em ...em...- Như Nguyệt mếu máo nhìn Thiên Phong, đương nhiên đây là cơ hội để giúp cô giải thoát khỏi cái tên khốn đó, cô phải tận dụng chứ. Cho nên cô tỏ vẻ đáng thương kể lại cho Thiên Phong nghe mọi chuyện.

Ghét ai thì ghét cả đường đi lối về là chuyện tất nhiên, cho nên từ mái tóc quần áo, giày dép và chiếc xe của Viễn Hình, Như Nguyệt đều ghét. Quần áo toàn hàng hiệu đi thì không nói, nhưng chiếc xe đó theo thông tin của Hoàng Tuấn, nó còn mắc hơn cả 1 chiếc xe hơi nữa chứ. Chỉ mới là sinh viên thôi vậy mà có thể chạy một chiếc xe như thế vào trường học thì đúng là quá ngông cuồng.

Thấy ánh mắt mọi người nhìn chiếc xe đầy ngưỡng mộ, Như Nguyệt cũng âm thầm rửa xã chiếc xe ngày ngày bị trầy xước đến xấu xí hết vẻ láng bóng này nọ.

Cho nên hôm đó, cô ra bãi gửi lấy xe, nào ngờ thấy xe viễn hình đậu ngay gần xe cô. Chiếc xe cồng kềnh to lớn đậu sát bên xe cô khiến chiếc xe của cô vô cùng nhỏ bé đến đáng thương. Nhưng mà cái lớp vỏ xe cái màu đen huyền hoặc và sang trọng của chiếc xe đã bị bay đi một mảng. Trông như chiếc áo rách nát bị chú mèo con cào lên vậy, rất thảm thương.

Đương nhiên nhìn vào cũng biết ngay là bị ai đó dùng gạch đá cào cho xước rồi. Đúng là người ăn ở không tốt bị người ta ghét là phải, chỉ tội chiếc xe bị liên lụy. Như Nguyệt thở dài một hơi, nên cũng nhân cơ hội mà trút giận lên chiếc xe một chút, dù sao thì chiếc xe cũng phải đi sơn lại thôi. Người như hấn ta không đời nào chịu để chiếc xe như thế mà đi. Cô chỉ là làm cái công việc thúc đẩy việc thay bộ áo mới cho chiếc xe nhanh hơn thôi.

Nào ngờ khi cô vừa mới nhặt hòn đá, hý húi chuẩn bị gạch cào xước lớp sơn xe thì bị Viễn hình bắt gặp còn chụp hình lại nữa chứ. Tang chứng vật chứng rất rõ ràng, Như Nguyệt chưa làm gì cũng không thể mở miệng cãi lại, đành ngậm nỗi oan khuất mà làm cu ly cho tên này.

Loại xe đua mắc tiền của Viễn hình, khi thay nước sơn mới rất mắc tiền chứ chẳng rẻ gì. Thật ra Như Nguyệt vẫn có khả năng trả tiền thay lớp sơn mới cho Viễn hình mà không cần nhờ vả ba mẹ. Nhưng đó là số tiền cô dành dụm trong mấy tháng quyết tâm đổi mặt với sách vở, không ăn chơi gì hết để thi đậu kỳ thi đại học, và sau đó tha hồ lên thành phố ăn chơi vui vẻ. Nhưng mà cô vẫn tiếc số tiền mình đã dành dụm kia, tự nhiên phải cho không viễn hình khi mà cô chưa kịp làm trầy xe của hấn ta.

Như Nguyệt cũng tức giận mà không quên nguyên rủa cái đứa đã cào xe kia, hại cô bị liên lụy.

- Em bị oan đó thầy ơi, em chỉ muốn dời cục đá ra để dẫn xe cho dễ mà thôi – Tuy có kể, nhưng Như Nguyệt đâu ngu dại gì kể hết sự thật cơ chứ – Nào ngờ bạn ấy lại nghi oan cho em. Dù em nói thế nào, bạn ấy cũng không tin, và khẳng định nếu em không làm cu ly cho bạn ấy, bạn ấy sẽ nói với trường đuổi học em. Nếu như là trường bình thường, em cũng không sợ, nhưng nghe bảo là trường này là do nhà cậu ấy lập ra, em tiêu là cái chắc. Cho nên đành cúi đầu chấp nhận số phận bị thương mà thôi.

Trong lúc nói, Như Nguyệt lén lút dùng tay nhéo hông mình thật là đau để nước mắt có thể trào ra, cái này gọi là hy sinh vì nghiệp lớn.

- Thầy biết không? Để thi vào đây, em đã học ngày học đêm vất vả biết bao nhiêu, đâu có được sung sướng như bạn ấy chứ. Khỏi thi cũng có thể vào học – Khi hai mắt sắp rơi nước mắt, Như Nguyệt nhìn thiên Phong tỏ ra thảm thương.

- Không đâu. Viễn hình dù là người thừa kế ngôi trường này, nhưng mẹ Viễn hình xưa nay rất nghiêm khắc, cậu ấy là cũng phải học hành nghiêm túc mới thi đậu, nếu cậu ấy không thi đậu, sẽ bị mẹ đưa ra nước ngoài học. Trường này cũng có quy định rất nghiêm ngặt, dù em có tiền, mà thành tích quá tệ cũng không thể vào đây đâu – thiên Phong bèn giải thích để Như Nguyệt không thành kiến với ngôi trường tư nhân thế này.

- Biết thế em không thèm thi vào đây làm gì – Như Nguyệt uất ức dậm chân nói.

Thiên Phong thấy vẻ mặt và hành động của cô khá tức cười, anh cười cười hỏi:

- Sao em lại thi vào đây, thầy xem bảng điểm, thấy em thi rất à.

- Vì em nghe đồn, trường này từng xảy ra một chuyện tình rất cảm động, ai vào đây cũng có thể tìm thấy một tình yêu mãi mãi. Em không thích đàn ông lăng nhăng, em không muốn phải nói lời chia tay, nên em quyết tâm thi vào đây để tìm thấy một tình yêu không thay đổi.

Thiên Phong nghe Như Nguyệt hăng hái nói thì phá ra cười, thật ra khi cô không giả vờ yếu đuối thú vị hơn nhiều. Như Nguyệt trong lúc nhất thời đã kể hết lý do mình vào trường cho Thiên Phong nghe, cô cảm thấy có chút xấu hổ, nên ngượng ngùng bảo:

- Thật ra, em chỉ muốn biết tình yêu kia có là thật hay không mà thôi. Em rất ngưỡng mộ hai người đó, thật muốn biết họ là ai, họ có thật hay không?

- Là thật đó. Nếu em muốn gặp mặt họ thì e là phải gặp Viễn hình thường xuyên hơn, vì họ là ba mẹ Viễn hình.

- Hả? – Như Nguyệt há hốc miệng đến đờ người không tin vào tai mình trước lời Thiên Phong nói.

Thiên Phong chỉ cười dịu dàng rồi đứng xoa đầu Như Nguyệt mà nói:

- Được rồi, đừng lo nữa. Thầy sẽ nói chuyện với Viễn Hình, không để em ấy làm khó em nữa. Tiền sơn đó cứ để thầy chịu cho, em cứ yên tâm mà học đi nhé.

Thiên Phong cười rất dịu dàng, vẻ mặt anh lại rất đẹp, nhất là phản phát ánh nắng phía sau lưng anh, cứ như tỏa hào quang vậy, khiến Như Nguyệt nhìn thấy bất chợt hăng một nhịp. Còn cái xoa đầu rất dịu dàng đó nữa, và còn lòng tốt mà anh đối với cô nữa, sao anh lại tốt với cô như thế.

Như Nguyệt buột miệng hỏi:

- Thầy ơi, thầy tên gì?

- Thiên Phong.

Thiên Phong đáp rồi bỏ đi, chỉ để Như Nguyệt dõi mắt nhìn theo miệng khê thốt ra cái tên đó :” Thiên Phong”

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 7.3

39. Chương 7.3

Như Ngọc đẩy tô mì cô nấu cho bữa trưa sau khi hai người về nhà đến trước mặt của Như Nguyệt, tô mì thơm phức đầy đủ thịt rau và trứng, đảm bảo đầy đủ chất dinh dưỡng. Vì cô đứng đợi để mượn sách nên mất nhiều thời gian, đi chợ về nấu thì cũng đói lả ra cho nên đề nghị ăn mì, vốn cô sợ Như nguyệt cần nhẫn nại chờ vừa đề nghị thì Như Nguyệt gật đầu đồng ý mà không nói tiếng nào.

- Ăn đi .

Như Ngọc vừa nói xong thì Như Nguyệt cầm đũa lên gấp đưa ngay vào trong miệng, Như Ngọc há hốc miệng muốn ngăn cản nhưng không kịp. Quả nhiên vừa đưa vào miệng Như Nguyệt đã hết lên:

- Trời ơi, nóng quá.

- Mì mới nấu đương nhiên là nóng rồi – Như Ngọc hừ mũi đáp, cô cũng ngồi xuống ghế bên cạnh gấp một đũa mì lên thổi thổi vài cái rồi cho vào miệng nhai ngon lành. Nhưng sau đó cô dừng đũa lên đưa mắt nhìn Như nguyệt đang gấp mì cho vào miệng nhai và nuốt ngon lành. Hôm nay cô nấu mì uối hơi quá tay nên hơi mặn. Như Nguyệt ghét ăn mặn, nấu dở một chút cũng không sao, lạt, chưa ngọt gì cũng được, nhưng không được nấu mặn. Đang chờ tiếng hét chói tai của Như Nguyệt, lại thấy Như Nguyệt nhai mì ngon lành.

Đến khi Như Nguyệt ăn sạch tô mì của mình ngẩng đầu nhìn lên thấy Như Ngọc vẫn chưa ăn được bao nhiêu lại ngồi nhìn mình trân trân. Bền tròn mắt hỏi Như Ngọc:

- Bà sao vậy hả? Không đói à? Mì nở hết rồi kìa.

- Bà không thấy gì sao? – Như Ngọc không tin lắm vào mắt mình hỏi.

- Thấy gì – Như Nguyệt chớp chớp mắt nhìn xung quanh nhưng đâu thấy gì khác lạ, cô đột nhiên thấy sợ sợ, cúi người về trước hỏi nhỏ Như Ngọc – Có cái gì dơ bẩn à.

- Tui đang nói mì kìa – Như Ngọc dùng đũa gõ gõ vào tô mì trống trơn không còn giọt nước trong tô mì của Như Nguyệt.

- Làm hết hồn – Như Nguyệt rung mình một cái thổ phào nhẹ nhõm rồi nói – Mì hôm nay ngon ghê á.

- Ngon – Như Ngọc há miệng kêu lên đầy kinh ngạc,

- Ừ ! ngon – Như Nguyệt gật đầu rồi đứng dậy xoa xoa bụng một cách thoải mái, sau đó nhìn Như Ngọc hỏi – Này, bà ăn đại đi để tui rửa chén.

- Ồ, ờ...- Như Ngọc vội vàng ăn mì xong rồi nhìn Như Nguyệt đứng rửa rửa không một tiếng phàn nàn.

Lát sau khi hai người cùng lên giường nằm chuẩn bị đánh một giấc thoải mái , Như Ngọc dùng tay sờ sờ trán của Như Nguyệt xem có bị sốt hay không? Như Nguyệt gạt tay Như Ngọc ra , vừa ngáp vừa bảo:

- Không lo ngủ đi, còn giỡn nữa.

- Đang xem bà có bệnh hay không?

- Đang yên đang lành, tự nhiên trù ẻo tui là sao bà.

- Tui sợ hôm qua bà ngâm nước nên hôm nay bị bệnh chứ sao. Bị bệnh nên vị giác của bà bị hỏng, mì nấu hơi mặn mà bà ăn hết sạch sành sanh, chứ bình thường là bà đã la chí chóc lên rồi. Hôm nay bà lạ lắm đó nha. Nếu không bị bệnh thì chắc chắn có chuyện gì xảy ra khi tui đi thư viện rồi đúng không? – như Ngọc quyết định lên tiếng nói ra nghi ngờ của mình.

Như Nguyệt nghe Như Ngọc nói thì hơi đỏ mặt, cô với Như Ngọc thân như hai chị em, không có gì dấu diếm, cô ngồi dậy ôm chặt gối cười khúc khích nói:

- Chắc là mình tìm được tình duyên rồi. Đúng là đã gặp rồi mà mình không biết.

- Đồ quý, vậy mà không nói sớm – Như Ngọc hào hứng ngồi bật dậy dùng gối đập vào như Nguyệt trách móc, rồi cũng bắt chước Như Nguyệt ôm gối hỏi nhỏ – Ai thế. Quần lót rửa à?

- Mất hứng – Như Nguyệt đang vui vẻ thì nghe đến tên Viễn Hình thấy bực mình trưng ra vẻ mặt giận dữ.

- Không phải anh chàng đó vậy thì là ai. Bà có để mắt đến anh chàng nào nữa đâu – Như Ngọc cười hòa , ánh mắt nhìn Như Nguyệt tò mò nói – Là ai.

- Cái ông thầy sao chổi đó.

- OH, my god – Như Ngọc há hốc miệng kêu lên – Bà ám đầu rồi, đó là thầy đó.

- Thầy cũng là đàn ông mà, lại là đàn ông còn trẻ nữa.

- Hô hô...Thầy đã làm gì mà khiến trái tim của bạn mình chao đảo thế hả – Như Ngọc cười thích chí nháy mắt hỏi.

- Đầu tiên, thầy rất tốt bụng giúp mình đối phó với cái tên Quần Lót Rửa kia.

- Tui cũng giúp bà đối phó với tên kia mà, sao không thấy bà yêu tui đi.

Như Nguyệt lườm như Ngọc một cái rồi không thềm trách mà hắng giọng nói tiếp, cô ra vẻ trịnh trọng vô cùng:

- Thầy tên là Thiên Phong.

- Woa, lẽ nào là nhân duyên thật.

“Thiên Phong có nghĩa là gió trời, chỉ có nơi đồng ruộng trải dài thế này, mới thấy được và cảm nhận được từng luồng gió mát mẽ trong lành mà thôi. Nơi đây là dành cho anh, trừ khi gió mãi không thổi trên cánh đồng nữa thì anh mới quên nơi đây. “

Lúc nghe mấy cô chú kể lại mối tình lãng mạn và chân thật của ba mẹ từ lúc nhỏ, Như Nguyệt đã rất thích. Ba cô chính là một người đàn ông tuyệt vời nhất trên đời này, dịu dàng và biết quan tâm.... Sau này, cô cũng chỉ muốn tìm một người đàn ông chung thủy như thế.

Cho nên lúc nhỏ cô từng tuyên bố : Con sẽ lấy người giống như ba.

Thiên Phong vừa dịu dàng, vừa đẹp trai, anh lại trùng tên với ba cô. Có lẽ đó là ý trời cho cô gặp nhân duyên mà mình mong muốn từ lúc nhỏ.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rửa – Chương 7.4

40. Chương 7.4

Chiếc xe hơi bóng loáng màu xám bạc xẹt thật nhanh rồi đậu trước cửa căn biệt thự, kèn vừa vang lên là lập tức cánh cửa cổng to lớn mở rộng ra, để chiếc xe ngông nghênh chạy vào bên trong. Rồi dừng bánh ngay giữa con đường như chẳng coi ai ra gì cả.

Viễn hình bước xuống xe thật chậm, khác xe với tốc độ của chiếc xe vừa lướt qua lúc nãy. Cánh cửa xe bị cậu đóng sầm lại, về mặt lạnh hướng về nơi có ánh đèn ngập sáng bừng không phải ở căn biệt thự mà ở một góc vườn, nơi đó thấp thoáng mấy bóng hình với tiếng nhạc du dương. Viễn Hình thẳng lưng bước chân về phía đó một cách quen thuộc.

Mọi người nhìn thấy cậu bước tới, thì vui mừng giơ tay lên cao, Viễn Hình khẽ cười đập mạnh tay lên chào tất cả. Sau đó cậu ngồi vào chiếc ghế trống ở bên cạnh Đăng Khôi, Đăng Khôi cầm lon bia chỉ vào Viễn hình khẽ cười nói:

- You late.

- Nhóc con nhà mình đòi đi ăn kem – Viễn Hình cầm lấy lon bia vừa được đặt trên bàn dành cho cậu cũng vào lon bia của Đăng Khôi đáp.

- Ông anh Hai tốt – Đăng Khôi cười phá ra, chìa ngón tay cái lên trước mặt Viễn Hình với ý trêu chọc.

Viễn Hình chẳng thèm chấp làm gì lời trêu chọc của Đăng Khôi , cậu đưa miệng lon bia lên, sau đó uống một ngụm lớn. Đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Anh Thiên Phong và Diệp Hân chưa đến à?

- Anh Thiên Phong đến rước Diệp Hân rồi, cậu biết mà, con gái rườm rà lắm. Huống hồ người đón bạn ấy lại là anh ấy. Diệp Hân chỉ hận là mình chẳng thể xinh đẹp hơn chút nữa mà thôi – Đăng Khôi cười cười bảo.

- Này, hai người đừng có mà chỉ lo tâm tình đi. Viễn Hình cậu đến trễ, tội mình phạt cậu uống hết lon bia này đó – Một người bạn lên tiếng cắt ngang câu chuyện của Đăng Khôi và Viễn Hình.

- Một chai thì ít quá. Ít nhất phải ba lon mới được.

- Phải đó – Mọi người cùng đồng thanh gật đầu .

Một người bạn khác nhanh nhẩu khui ba lon bia rồi đẩy đến trước mặt Viễn Hình.

- Được thôi – Viễn Hình tự tin đứng lên tu một hơi cạn cả chai bia trên tay mình sau đó đặt mạnh xuống bàn cái cạch trong tiếng vỗ tay vang dội của đám bạn bè. Nhưng khi cậu cầm chai bia thứ hai lên thì một giọng nói vang lên .

- Viễn Hình, nếu lát nữa em về nhà để mẹ gửi được mùi bia nồng nặc trên người em thì em chết chắc đó .

Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn Thiên Phong và Diệp Hân đang cùng nhau đi vào. Tất cả đều vui vẻ lên tiếng chào:

- Anh đến rồi.

- Mấy đứa này, chưa đến 20 tuổi thì đừng có mà tập tành rượu bia . Uống vui vẻ với nhau một chút là được rồi – Thiên Phong cười nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở mấy đứa em.

- Tội em biết mà, anh đừng lo. Chỉ vài lon vui vẻ thôi , anh xem, tội em chỉ chuẩn bị 1 thùng bia mà thôi – Đăng Khôi cười cười gỡ đầu chấp nhận lời giáo huấn của Thiên Phong. Từ trước đến nay, Thiên Phong luôn là anh cả trong nhóm, lời anh nói mọi người đều nể trọng.

- Không chuẩn bị nước ngọt à – Thiên Phong cùng Diệp Hân ngồi xuống bàn, anh bèn lên tiếng hỏi.

- Tất nhiên là có rồi, anh xem, cả một thùng luôn – Một người vỗ vỗ vào thùng nước ngọt đặt sau lưng mình lên tiếng đồng thời đánh mắt nhìn Diệp Hân – Đương nhiên là phải chăm sóc người đẹp duy nhất của chúng ta chứ.

- Dẻo miệng quá đi . Còn không mau đưa ly ỉnh – Diệp hân cười chào mọi người, cô đã quá quen thuộc với họ rồi cho nên chẳng có chút rụt rè gì cả.

- Đây , người đẹp – Anh chàng đó nhanh tay gấp vào ly một viên đá và chế nước ngọt vào ly bỏ thêm ống hút cho Diệp Hân đầy ga lạnh.

- Anh, hai người đã ăn gì chưa? – Viễn Hình nhìn Thiên Phong và Diệp Hân lên tiếng hỏi.

- Các cậu có gì ăn thế? Anh còn chưa ăn gì, cả buổi bận soạn mấy đề tài.

- Thật không hiểu nổi anh, tự nhiên lại chạy đi làm thầy giáo , vất vả chết đi được.

- Có vất vả gì đâu. So với việc vào công ty làm việc, ngày ngày đối mặt với mấy con số đáng chán còn vất vả hơn. Anh còn muốn rong ruổi bên ngoài ít lâu sau đó mới về công ty – Thiên Phong lắc đầu cười.

- Cháo bát bảo, anh ăn không? – Đặng Khôi bèn lên tiếng hỏi. Cậu là chủ căn biệt thự này, đương nhiên có nhiệm vụ tiếp đãi khách chu đáo.

- Ok.

Cả nhóm đáng vui vẻ nói chuyện thì người gác cổng nhà Đặng Khôi đi đến kề bên tai cậu nói nhỏ vài câu, Đặng Khôi nhú mồm bèn gật đầu. Người giúp việc nhanh nhẹn lùi bước. Đợi người giúp việc đi rồi, Đặng Khôi mới dùng tay hất tay Viễn Hình mà nói:

- Đến rồi.

Âm thanh không lớn nhưng đủ cho những người trong bàn nhìn về phái họ hóng chuyện. Nhưng ánh mắt của Viễn Hình và Đặng Khôi nhìn ra phía đường đi, hai đôi mắt lạnh băng đầy khó chịu, mọi người lập tức nhìn theo.

Một bóng người đang dẫn một chiếc mô tô khệnh khạng tiến về hướng của họ. Chiếc xe được dẫn vào trong rồi dừng đoàn hoàng cẩn thận trước mặt bọn họ. Một thanh niên e dè , mặt màu xanh xao, rụt rè đi đến bên Viễn hình nói:

- Cậu viễn Hình, thằng em trai của tôi nó còn nhỏ dại chưa hiểu chuyện, tôi đã thay mặt cậu dạy dỗ nó rồi. Chiếc xe của cậu tôi đã phun sơn lại hết rồi ạ, màu sơn và chất sơn y chang không sai lệch một li nào hết. Cậu cứ xem xét kỹ đi ạ . nếu như cậu không hài lòng, tôi sẽ đi làm lại màu sơn cho cậu. Mong cậu đừng tức giận mà bỏ qua cho thằng em của tôi.

Viễn Hình mặt lạnh không lên tiếng nói, sắc mặt của mấy người trong bàn cũng chẳng có vẻ gì vui cả, chỉ có Diệp hân là tròn mắt nhìn người thanh niên kia đầy tò mò. Cô thấy mặt anh ta tái nhợt, rõ ràng trời đang thoáng mát mà mồ hôi đổ trên trán nhiều như thế, Diệp Hân thấy bất nhẫn bèn nhìn Viễn Hình gọi khẽ.

- Viễn Hình.

- Bỏ chìa khóa xuống đi – Viễn Hình lạnh lùng ra lệnh.

Anh chàng thanh niên kia vui mừng khôn xiết, vội vàng đặt nhẹ chùm chìa khóa trên tay xuống, sau đó khúm núm nói:

- Nếu cậu cần gì cứ gọi cho tôi. Tôi xin phép được ra về.

- Biến nhanh đi – Đặng Khôi thấy Viễn Hình bỏ qua rồi đành hậm hực xua đuổi gã thanh niên kia đi.

Gã thanh niên vội vàng rời đi mà không cần phải lên tiếng thứ 2, được thoát khỏi nơi này là sự may mắn của hắn ta.

- Đây cậu bỏ qua dễ vậy sao – Khánh lên tiếng hỏi – Chẳng phải cậu thích chiếc xe lắm sao, để thằng khốn đó gạch trầy hết sơn mà cho qua thế à.

- Chẳng phải cậu bảo cậu cũng thích chiếc xe đó hay sao? Nếu không chê nó thì cứ lấy mà dùng, mai mình sẽ gửi giấy tờ xe cho cậu – Nào ngờ Viễn hình lại thấy chùm chìa khóa cho Khánh và nói nhẹ như không khiến Khánh bất ngờ vô cùng. Cậu chàng há hốc miệng nhìn Viễn Hình.

- Cậu đang đùa đấy à.

- Viễn Hình nói thật đó, cậu đâu phải không lạ gì cái tính của Viễn hình, đồ của cậu ấy bị người khác chạm vào đương nhiên cậu ấy chẳng muốn chạm vào nữa. Sở dĩ cậu ấy bỏ qua dễ dàng là vì cậu ấy tìm được người chịu trận thay rồi. Là cái con nhỏ cận thị nường thịt cho chúng ta hôm bữa đó – Đăng Khôi cười vỗ vai Khánh giải thích, trong đám bạn, cậu là người hiểu Viễn hình nhất.

- Em làm như thế mà xem được à. Rõ ràng là người khác làm mà em lại bắt cô bé kia chịu tội, xem chút còn xảy ra chuyện nữa – Thiên Phong cú chút tức giận, bắt bình thay cho Như Nguyệt, tuy vậy, giọng của anh vẫn rất ôn tồn.

- Là do nhỏ Cận Thị đó gây sự với em trước thôi mà, em chỉ là ăn miếng trả miếng, chuyện xảy ra rất trùng hợp, cứ xem như là ý trời – Dù biết mình sai, nhưng nghĩ tới chuyện con nhỏ cận thị kia gây ra ỉn, Viễn Hình không thể nào thôi tức giận.

- Em...- Thiên Phong có tức giận, nhưng đúng là chính mắt anh nhìn thấy Viễn Hình thê thảm trước mắt trò của Như Nguyệt, với tính cách của Viễn Hình, trả thù như thế xem như là nhẹ nhàng cho Như nguyệt lắm rồi.

Thế nhưng Diệp Hân lại bắt bình cho Như Nguyệt, cô không biết chuyện Như Nguyệt chơi khăm Viễn Hình, chỉ biết khi Viễn Hình đi vào lớp của cô, đặt một tờ giấy ghi địa chỉ xuống bàn trước mặt Như Nguyệt, còn gọi cô là cận thị, cô có thể khẳng định cô bạn cận thị trong câu chuyện kia là Như Nguyệt, cho nên cô rất bất bình thay cho Như Nguyệt mà đứng dậy nhìn Viễn Hình nói:

- Viễn Hình, cậu thật quá đáng. Nguyệt Nguyệt đã làm gì bạn chứ hả. Lúc học tiểu học, luôn bị bạn ức hiếp đã đành đi. Tại sao bây giờ bạn vẫn luôn ăn hiếp bạn ấy như vậy chứ. Hèn chi Nguyệt Nguyệt lại bắt mình không được nhắc tên bạn ấy trước mặt cậu.

Diệp Hân tức giận nói 1 hồi nhưng sau đó cô vội vàng đưa tay che miệng, cô đã lỡ nói ra bí mật rồi

“Nguyệt Nguyệt” – “Bánh bao tròn” – “Heo mập” – Cuối cùng thì Viễn Hình đã tìm ra được lí do vì sao mình lại thấy đôi mắt kia quen như thế. Hóa ra là đã từng gặp nhau, hóa ra là oan gia của nhau cho nên cậu mới bị chơi khăm như thế.

Khóe miệng của Viễn Hình bắt giác cong lên thành một nụ cười rất gian tà.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 7.5

41. Chương 7.5

Một khi bạn đã thiện cảm với người nào rồi thì cho dù người đó làm bất cứ hành động nào thì trong mắt bạn đều là những hành động tuyệt vời, rất đẹp, rất cuốn hút cả. Ví dụ như Thiên Phong đứng trên một cái thang cây treo tắm bằng ron ngay trên đầu bậc thềm ra vào ở dãy của cô, người anh đổ mồ hôi vì đứng lâu giữa trời nắng, lưng áo ướt nhẹp, mồ hôi chảy trên trán, trên mặt cũng có vài vệt bẩn, ấy vậy mà khi Như Nguyệt vừa bước ra khỏi lớp bắt gặp cảnh này, cô vẫn thấy anh rất đẹp trai. Từng ngón tay thon dài của anh đưa lên lau đi mồ hôi trên trán mình cũng thật hấp dẫn.

Như Nguyệt bắt giác ngồi ngấm anh không chớp mắt, cô cứ thấy hình ảnh của anh giống ba mình khi ngồi đóng giúp mẹ cái kệ gỗ để đựng sách, vóc dáng đàn ông khi chăm chú làm một việc gì đó hết sức thu hút. Như Nguyệt còn mò tay vào túi xách tìm khăn giấy, lập tức hận là cô vốn không đem theo khăn giấy, thường thì đi đâu Như Ngọc mới là người chuẩn bị mấy thứ này. Như Ngọc đã cầm khăn giấy đi vào toilet rửa mặt mất rồi. Như Nguyệt có chút thở dài luyến tiếc vì để mất dịp ghi điểm trong mắt Thiên Phong.

Cô liếc mắt nhìn quanh, cảm thấy có mấy bạn sinh viên nữ tay cầm khăn giấy trên tay, dường như cũng có ý định giống như cô.

- Này, nhìn cái gì vậy – Diệp Hân bước ra sau thấy Như Nguyệt ngồi trên bậc thềm gần đó bất động thì bước đến hơi tay trước mặt Như Nguyệt khó hiểu hỏi. Cô có quay lại nhìn theo ánh nhìn của Như Nguyệt,

nhưng lại chỉ thấy tấm băng rôn phủ xuống mà thôi.

Má Như Nguyệt có chút ửng hồng, cô vội vàng xua đầu mà nói:

- Đâu có, mình đang chờ Như Ngọc thôi.

- Lát nữa đi đâu chơi không? Buồn quá đi mất. Nha nha – Diệp Hân tay ôm lấy mấy cuốn sách, tay vuốt ngược mái tóc dài của mình ra sau, dáng bộ dịu dàng đầy nữ tính, nụ cười rất duyên nhìn Như Nguyệt mong đợi.

- Cũng được. Đợi Như Ngọc ra rồi tụi mình cùng bàn nhau đi đâu – Như Nguyệt rất thích dáng vẻ dịu dàng xinh đẹp đầy lung linh của Diệp Hân, nhưng cái cô thích nhất là tính tình cởi mở của Diệp Hân, không chảnh chòe, không màu mè.

Diệp Hân liền ngồi xuống bên cạnh Như Nguyệt, cùng cô chờ Như Ngọc đi ra. Như Nguyệt quay đầu nhìn về phía toilet xem Như Ngọc đã ra chưa thì cô nghe Diệp Hân bên cạnh đã kêu lên đầy vui vẻ:

- Anh.

Diệp Hân nhanh chóng chạy đến bên Thiên Phong đang từ từ bước xuống cây thang gỗ sau khi treo xong tấm băng rôn. Như Nguyệt ngoảnh đầu nhìn lại, cô thấy Thiên Phong nhìn Diệp Hân cười tươi, Diệp Hân rút khăn giấy ra tự tay chạm mờ hơi trên trán cho Thiên Phong đầy thân mật trong ánh mắt ghen tỵ chết người của mấy nữ sinh viên xung quanh.

- Lát nữa em có đi mua quà không? Anh đưa em đi mua – Thiên Phong nở nụ cười thật tươi đưa tay khẽ xoa đầu Diệp Hân rồi lên tiếng hỏi.

- Có. May quá, em đang lười chạy xe đi đây. Trời nắng quá hà – Diệp Hân hớn hở trước lời đề nghị của Thiên Phong, cũng không quên nhõng nhẽo với anh.

- Được rồi, anh vô rửa mặt rồi chờ em đi.

Thiên Phong nói rồi cùng một đồng nghiệp thu dọn đồ đạc rồi rời đi. Diệp Hân hí hửng chạy lại nhìn Như Nguyệt nói với giọng áy náy:

- Xin lỗi nha Nguyệt Nguyệt, ngày mai là sinh nhật của mẹ mình, nên mình với anh Thiên Phong định cùng nhau đi mua quà, không thể đi cùng bạn với Ngọc được rồi.

- Không sao? – Như Nguyệt cố nở một nụ cười đầy thắc mắc – Bạn quen với thầy Phong à?

- Ủ, anh ý với mình và Viễn Hình chơi thân với nhau từ bé đó. Anh Phong giỏi lắm, lúc nào cũng bảo vệ mình với Viễn Hình, nên tụi mình rất quý anh ý – Khi nói tới Thiên Phong, hai mắt Diệp Hân sáng rực lên.

“Cái tên Quần Lót Rùa đó không đi bắt nạt người ta thì thôi, ở đó mà cần được bảo vệ, đồ đáng ghét” – Nghe Diệp Hân nói, Như Nguyệt không khỏi khinh bỉ Viễn Hình, từ nhỏ đến lớn, toàn thấy hắn ta đi ăn hiếp người ta, chứ có thấy ai ăn hiếp hắn ta đâu cơ chứ. Cơ mà nghe Diệp Hân giải thích về quan hệ giữa bọn họ, Như Nguyệt thấy cũng đúng, Diệp Hân và Viễn Hình thân nhau như vậy, Thiên Phong còn được Viễn Hình gọi là anh thì đương nhiên Diệp Hân với Thiên Phong có mối quan hệ thân thiết rồi. Nghĩ thế, như Nguyệt thấy vui vẻ lạ thường.

Như Nguyệt nghĩ rằng với mối quan hệ như vậy, cô có thể nhờ Diệp Hân làm mai cho cô được rồi.

- Khoan đã, thầy Phong có phải là anh mà bạn đã nhắc đến lúc sáng hay không? – Như Nguyệt chợt nhớ ra chuyện Diệp Hân đã kể cho cô nghe việc Diệp Hân đã lỡ miệng tiết lộ việc cô là Nguyệt Nguyệt năm xưa cho Viễn Hình biết. Đồng thời Diệp Hân cũng trấn an cô rằng:” Bạn yên tâm đi, anh mình đã cảnh cáo Viễn Hình là không được ức hiếp bạn nữa rồi. Xưa nay Viễn Hình rất nghe lời anh mình”

- Đúng là anh Phong đó – Diệp Hân gật đầu xác nhận.

Hai chữ “ anh mình” của Diệp Hân thật khiến Như Nguyệt vững lòng biết bao nhiêu. Cô biết người tốt như Thiên Phong nhất định sẽ đứng ra giúp cô.

- Hân, đi thôi. Trưa rồi – Thiên Phong chạy một chiếc xe mô tô đến cắt ngang cuộc nói chuyện của Diệp Hân và Như Nguyệt, đồng thời ánh mắt cũng quét qua Như Nguyệt mỉm cười chào cô.

- Minh đi nha – Diệp hân vội vàng quấy tay chào Như Nguyệt rồi chạy đến đón chiếc mũ bảo hiểm trên tay của Thiên Phong, lên xe anh rồi cả hai nhanh chóng biến mất sau cổng trường.

Như Nguyệt nhìn theo với ánh mắt luyến tiếc, cô bị nụ cười của Thiên Phong làm đỏ cả mặt, mắc cỡ không dám nhìn anh, đến khi muốn cười đáp lại thì anh đã đi mất tiêu rồi.

Như Ngọc cũng từ toilet đi ra, khều cô bảo:

- Đi thôi. Toilet giờ ra về tự đứng đông thấy sợ, muốn rửa mặt cũng phải xếp hàng. Đúng là bó tay.

Cả hai đi ra nhà để xe, vừa đi vừa hào hứng bàn tán xem ngày mai không có tiết học sẽ đi đâu chơi, thì phía sau họ có giọng lạnh lạnh gọi tới:

- Này cận thị...À, mà không phải, nên gọi là Heo Mập mới đúng chứ nhỉ? Hay là gọi ghép luôn đi Heo Mập Cận Thị.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 8

42. Chương 8

Chương 8 : Chút nắng chút mưa

Như Nguyệt và Như Ngọc giật mình quay lại, thì quả nhiên là bóng dáng to lớn đầy ngạo nghễ của Viễn Hình ở trước mặt. Viễn Hình không chỉ đi một mình mà còn có Đăng Khôi và hai người bạn nữa, người nào người nấy vẻ mặt đều kiêu căng phách lối trong cực kỳ đáng ghét. Viễn Hình đứng đầu, khoanh tay trước ngực, nụ cười nhếch môi rất gọi cảm, nếu là lúc thường, Như Nguyệt nhất định sẽ ngấm thỏa thích nhưng hiện tại cô không có tâm trạng ngắm nhìn.

Như Ngọc mặt tái xanh, người hơi run , đang định lên tiếng tay định chỉ về phái Viễn Hình, nhưng Như Nguyệt chụp bàn tay đang đưa ra của như Ngọc, làm ra vẻ chột nhốt ra điều gì nên nói lớn tiếng:

- Chết rồi, ba dặn hôm nay phải về sớm, thế mà quên mất. Tụi mình mau về nhanh để ba chờ.

Như Ngọc ngậy người nhìn Như Nguyệt thì nhận thấy cái nháy mắt của cô, Như Ngọc chột hiểu ra, cô đưa tay vỗ vỗ đầu, rồi gật gù bảo:

- Đúng rồi. bà không nhắc chút nữa tui quên. Tụi mình mau về nhanh thôi, kéo lại bị mắng nữa.

Nhưng khi Như Nguyệt muốn đẩy xe ra thì cảm thấy có chút vướng vướng, Như Nguyệt cảm thấy kỳ lạ, cô muốn cố sức đẩy xe đi thật nhanh vẫn bị vướng, còn nghe âm thanh lộc cộc vang lên. Như Nguyệt hơi nghiêng đầu nhìn vào nơi phát ra tiếng lộc cộc đó, sau khi nhìn xong cô thấy giận run cả mình, cô trừng mắt nhìn Viễn Hình đầy tức tối:

- Ông làm chuyện này phải không?

- Chuyện gì ? – Viễn Hình vênh mặt cười đắc ý hỏi, tỏ vẻ không hiểu Như Nguyệt đang nói cái gì.

- Còn giả vờ à? – Như Nguyệt ghien răng ghien lợi nhìn Viễn Hình chất vấn.

- Ngớ ngẩn à! – Viễn Hình nhướn mày nhìn Như Nguyệt đáp trả.

Như Nguyệt tức điên với vẻ mặt kênh kiệu hách dịch đến khó ưa của Viễn Hình, cô tức tối chỉ vào mặt Viễn Hình mà nói thẳng không thêm vòng vo gì nữa:

- Ông có dám thề là không phải ông đã lấy ổ khóa khóa xe của của tui lại hay không hả?

- Ờ, tui khóa đó, rồi sao .

Như Nguyệt bị sự thừa nhận bất ngờ của Viễn Hình làm cứng họng, cô không nghĩ Viễn Hình lại chịu thừa nhận hành vi xấu của mình nhanh chóng như thế. Lại nói với cái giọng rất ư là bình thản, cứ như việc khóa xe của cô lại là việc hiển nhiên cần thiết vậy.

- Chìa khóa đâu? – Như Nguyệt dần cơn tức giận lên đỉnh điểm của mình xuống để hỏi.

- Hỏi ai vậy – Viễn Hình thản nhiên xem câu hỏi của cô thành vô hình.

- Hỏi ông chứ hỏi ai? – Như Nguyệt tức giận gào lên.

Viễn Hình bật cười trước vẻ tức giận của Như Nguyệt rồi huých tay Đăng Khôi đang đứng bên cạnh bảo:

- Hỏi ông kia?

Đăng Khôi thấy Viễn Hình bán cái qua ình thì nhún vai ra vẻ bó tay với Như Nguyệt, mấy người bạn khác thì phá ra cười. Như Nguyệt tức đến mức muốn bay đến đánh cho Viễn Hình một trận, nhưng như ngọc đang ở bên cạnh kéo tay cô giữ lại. Nhưng Như Nguyệt bị vẻ mặt chọc tức của Viễn Hình làm ất bình tĩnh, cô tức giận nhìn Viễn Hình mắng:

- Cái tên khốn Quần Lót Rùa kia, có mau đưa chìa khóa ra hay không hả.

Viễn Hình nghe Như Nguyệt gọi ba chữ “: Quần Lót Rùa” thì nụ cười ngạo nghễ trên mặt biến mất thay vào đó là sắc mặt lạnh tanh. Giọng quả quyết nhìn Như Nguyệt đáp:

- Không đưa.

Như Nguyệt thấy Viễn Hình thay đổi sắc mặt thì nuốt nước miếng cái ực, trong lúc nhất thời cô lại nói ra câu nói cấm kị rồi, hối không kịp nữa rồi. Nhưng dù sao nói thì cũng đã nói rồi, hấn cũng đã biết cô là ai rồi, xem như ván bài đã lật ngửa, cô cũng chẳng cần phải khách sáo với tên này nữa làm chi. Cứ trực tiếp đánh phủ đầu tránh mối đe dọa của hấn ta.

- Bộ ông quên anh Thiên Phong đã nói gì hồi tối rồi phải không? – Vừa nói, Như Nguyệt vừa liếc mắt nhìn qua bên Đăng Khôi, chính cái tên này nói cho cô biết chuyện Viễn Hình rất trọng lời nói của Thiên Phong, hôm qua Thiên Phong đã bảo Viễn Hình không được động đến cô rồi, cho nên cô không sợ tên khốn này chút nào hết.

- Hôm qua anh Thiên Phong nói gì vậy? – Viễn Hình giả vờ ngạc nhiên quay sang hỏi Đăng Khôi.

- Anh Phong bảo cậu khôn được động đến con Heo Mập Cận Thị kia – Đăng Khôi vừa đáp vừa cổ kéo dài giọng tên gọi mới mà Viễn Hình vừa đặt cho Như Nguyệt,

Như Nguyệt trừng mắt mắng thảm Đăng Khôi rồi nhanh chóng nhướn mày tự đắc với Viễn Hình, hấn có ngon thì dám động đến cô đi, cô lập tức tìm Thiên Phong kể tội hấn ta. Nhưng đáp lại cái nhìn đầy khiêu khích của Như Nguyệt, Viễn Hình lại nói:

- Nhưng anh ấy không cấm các cậu động đến con nhỏ heo mập cận thị này đúng không?

- Đúng vậy. Trêu chọc bạn ấy cũng là một sự thú vị đó chứ – Một cậu bạn lên tiếng đáp lời Viễn Hình.

- Nói như vậy là sao chứ hả đồ khốn kia. Cả một đám con trai xúm vô bắt nạt hai cô gái yếu đuối vậy mà xem được à – Như Nguyệt tức đến hộc máu mắt vì trừng mắt nhìn vẻ mặt kênh kiệu đáng ghét của Viễn Hình – Đúng là một bọn hèn, một bọn tiểu nhân.

- Chỉ quân tử với người quân tử, còn tiểu nhân thì phải dùng cách tiểu nhân đối phó, có đúng không? – Viễn Hình đáp trả hết mấy câu nói cho Như Nguyệt khiến cô nghẹn họng, vì là cô chơi khăm một cách tiểu nhân trước giờ không trách được ai.

- Không nói nhiều nữa. Mau giao chìa khóa ra cho tui dắt xe ra về, nếu không tui tìm anh Thiên Phong méc lại cho xem.

- Muốn nói gì cũng có bằng chứng nha. Chuyện ai đó dùng đá làm trầy xe của tôi, tôi có hình làm bằng chứng. Còn chuyện xe của mấy người bị ai khóa lại thì không có bằng chứng gì, đừng có vu oan giá họa, ngâm máu phun người nha.

- Thôi bỏ đi Nguyệt . Ra ngoài kêu thử mở khóa là được – Như Ngọc này giờ im lặng, cuối cùng cô quyết định kêu Như Nguyệt như nhện nhện cho yên chuyện.

- Đúng rồi. Theo trí nhớ của mình thì đây là ổ khóa đặc biệt phòng ngừa trộm. Thợ khóa bình thường sẽ không mở được thì phải. Thôi đừng quan tâm nữa, ở ác nên gấp quả báo đó mà. Tội mình đi thôi – Viễn Hình cười cười giả vờ nhìn ngắm ổ khóa rồi lên tiếng, sau đó khoát tay cùng mấy người bạn bỏ đi.

Như Nguyệt nhìn ổ khóa, quả thật nhìn nó hơi khác với mấy ổ khóa thông thường. Cô lo lắng có thể tên khốn này thật sự dùng ổ khóa này để chơi cô. Cô chẳng thể bỏ xe được, nên dờ khóc dờ mếu nhìn Viễn hình rời đi. Cuối cùng thì Như Nguyệt cắn môi , hảo hán không sợ thiệt trước mắt, cô nhìn Viễn Hình gọi:

- Đây, đồ khốn. Gì cũng được. Mau đưa chìa khóa đây.

Viễn hình đang bước đi, nghe tiếng Như Nguyệt gọi thì dừng lại, nụ cười trên môi nhếch lên đắc ý. Anh đã nghĩ trong vòng 10 giây cô sẽ gọi anh lại mà, quả nhiên đến giây thứ 9 đã nghe tiếng cô rồi.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 8.1

43. Chương 8.1

Như Nguyệt thấy Diệp Hân bước về phía mình với vẻ mặt ăn năn:

- Xin lỗi, mình không giúp được bạn.

Sau đó Diệp Hân quay lưng bỏ đi. Như Nguyệt nhìn theo bóng lưng của Diệp Hân mếu máo, nếu cả Diệp Hân cũng không giúp được, cô có phải là chết chắc rồi hay không? Như Nguyệt có chút tức giận khi nhìn thấy Minh Tuấn và Như Ngọc cũng đang dắt tay nhau rời đi. Như Nguyệt muốn đuổi theo kéo họ lại, nhưng phát hiện bản thân đang bị xích lại, bên cạnh cô tên ác ma đang điễm nhiên ngồi trên một chiếc ghế cười khoái chí. Mà bên cạnh hắn ta là một cái cây cờ, treo trên đầu là cái quần lót in hình con rùa có cái mai màu xanh lá chuối.

Như Nguyệt bỗng phát hiện ra bóng dáng thiên phong đang đứng bên cạnh, hai tay cho vào túi quần. Cô thấy mừng rỡ vô cùng, vội vàng nhìn Thiên Phong mà gọi:

- Thầy ơi, thầy cứu em với.

Nhưng Thiên Phong chỉ nhìn cô mà khẽ khàng nói:

- Tự làm tự chịu.

Sau đó qua lưng đi mặc kệ tiếng kêu gào của Như Nguyệt. Viễn Hình bên cạnh khoái chí cười vang cả một góc trời , cười như muốn khiến đất trời rung chuyển, đất đá rơi ra. Như Nguyệt cảm thấy dường như người mình cũng rung theo, hoảng hồn mở bừng mắt ra.

Hóa ra điện thoại của cô chuyển chế độ rung, chẳng hiểu xui khiến thế nào cô lại nằm lên nó. Cả đêm qua thức làm bài, hôm nay cô muốn dậy trễ một chút vậy mà cũng không yên. Mơ màng nhận điện thoại, nghe được giọng bên kia, Như Nguyệt nổi điên lên:

- Có muốn đòi nợ thì cũng đừng nhằm vào lúc sáng sớm thế này chứ tên ôn thần kia.

- Có con nợ nào nói chuyện với chủ nợ như thế hay không hả?

- Con nợ đang buồn ngủ, muốn đòi nợ thì chờ đến trưa đi.

- Trước nhà.

- Hả.

- Mình đang ở trước nhà bạn. Cho bạn năm phút để chuẩn bị, sau đó xuống mở cửa.

- Có giỏi thì đập cửa xông vào đi, chị đây còn buồn ngủ – Nói xong Như Nguyệt tắt máy quảng điện thoại sang một bên tiếp tục giấc ngủ của mình. Đúng là bị ám cho nên mới thấy ác mộng mà

Viễn Hình sáng sớm chưng diện thật đẹp rồi ga chạy xe đến trước nhà của Như Nguyệt. Chồng xe xuống rồi ngồi hững hờ một bên xe lấy điện thoại gọi cho Như Nguyệt trong đầu vẽ ra rất nhiều hình ảnh thù vị, không ngờ lại bị Như Nguyệt sẵn tay tắt điện thoại, nụ cười nửa miệng đầy cuốn hút tắt ngúm. Ánh mắt đầy tức giận, Viễn Hình rời khỏi xe đi đến trước cửa nhà Như Nguyệt gõ cửa thật mạnh rất nhiều lần.

Như Nguyệt đang ngủ thì nghe tiếng ồn ào, cô bực bội cầu nhàu vài tiếng muốn kiện nhà hàng xóm tội làm ồn, rồi trốn vào trong chăn ngủ tiếp. Cho đến khi Như Ngọc như cơn lốc ào ào chạy vào phòng kéo chăn của cô ra khỏi đầu và không ngừng lay cô:

- Dậy dậy mau, nguy hiểm đến rồi. Bão tố đến rồi....

- Trời ơi, còn ngủ nữa. Sắp chết đến nơi rồi kìa – Như Ngọc khở sở lay Như Nguyệt dậy.

- Trời có sập đâu mà chết – Như nguyệt lười biếng chẳng muốn dậy kéo mình trong chăn ngủ tiếp.

- Viễn Hình đến rồi. Cái tên quần lót rùa đến rồi – Như Ngọc tức giận buông tay khỏi Như Nguyệt chống nạnh bảo.

Vừa nghe đến hai cái tên, tựa như có búa tạ sấm rền bên tai, Như Nguyệt tỉnh ngủ, hai mắt mở ra có chút hoảng hốt, cô bật ngồi dậy chụp lấy Như Ngọc hỏi lại lần nữa:

- Có thật không?

- Tỉnh ngủ đi. Đang ở dưới nhà kìa – như Ngọc lấy tay đập vào trán Như Nguyệt một cái rồi đau muốn đánh tỉnh Như Nguyệt – Bà điên rồi, sao lại để cho cậu ta biết nhà mình chứ. Xem đi mới sáng sớm đã đến đây hành hạ rồi.

- Tui không có cho – Như Nguyệt khoát tay lắc đầu bảo, cô đâu có điên mà đi cho tên khốn kia biết địa chỉ chứ. Cho số điện thoại là đã hy sinh nhiều lắm rồi.

Như Nguyệt cứ tưởng Viễn Hình nói đùa trong điện thoại, cô rõ ràng không cho Viễn Hình biết địa chỉ nhà, giấy đăng ký học cô cũng chỉ ghi địa chỉ dưới quê chứ đâu có ghi địa chỉ ở đây đâu. Vì sao Viễn Hình lại có thể biết được địa chỉ nhà quả là kỳ lạ.

Nhưng ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu của cả Như Nguyệt và Như Ngọc, cả hai người nhìn nhau đồng thanh:

- Minh Tuấn.

- Thăng trời đánh đó sẽ biết tay mình, hèn chi mà chẳng thấy xuất hiện – Như Nguyệt đập mạnh tay xuống nệm, ghiền răng ghiền lợi hận không thể xé Hoàng Tuấn ra trăm mảnh ngay được.

- Giờ làm sao – Như Ngọc thở dài nhìn Như Nguyệt hỏi.

- Mặc kệ đi. Để tên đó gõ gậy tay luôn đi – Như Nguyệt xua tay ngoan cố không muốn ra gặp viễn Hình. Nói rồi cô ngã ra giường tiếp tục cuộc hành trình mộng du của mình.

- Bà để Viễn hình gõ cửa mãi như thế làm ồn ào, không sợ hàng xóm người ta chửi à. Đừng quên mụ phù thủy Simla kẻ bên đó nha – Như ngọc khẽ nhắc nhở Như Nguyệt về bà hàng xóm mập mạp cực hung dữ, chỉ vì chuyện nhỏ xíu là lúc Như Nguyệt tưới cây làm nước văng qua sân nhà bà ta, làm ướt cái mền đang phơi mà bà ta cũng la ầm ĩ, đứng chửi cha mắng mẹ cả buổi. Như Nguyệt và Như Ngọc đã đặc biệt danh cho bà ta là mụ phù thủy Simla – Mau đi ra gặp Viễn Hình đi.

Như Nguyệt đành phải lách thân đi xuống lầu mở cửa cho Viễn Hình.

Viễn Hình nghe tiếng lạch cạch thì không gõ cửa nữa, khóa miệng nhếch lên thành một nụ cười tự đắc, trước sau gì nhỏ Heo Mập Cận Thị này cũng phải khuất phục dưới tay cậu. Nhìn đồng hồ, thời gian đúng là vừa đủ 5 phút, Viễn Hình thấy rất hài lòng, cậu nghĩ Như Nguyệt đã ăn mặc và chuẩn bị tươm tất đi xuống nên lùi về sau chờ đợi người bên trong mở cửa. Nào ngờ, cửa vừa mở ra, đối diện với cậu là bộ dạng

nhếch nhếch như ma của Như Nguyệt. Chiếc áo ngủ rộng thùng thình nhăn nhúm, mái tóc rối xòa tung tóe, hai mắt kèm nhèm khiến Viễn Hình giật cả mình.

Chưa bao giờ cậu thấy một cô gái nào dám để bộ dạng bê bối như thế để đứng trước mặt cậu. Viễn Hình trợn mắt nhìn Như Nguyệt như một con ma hỏi:

- Bạn định dọa ma người khác đó à.

- To xác thế mà sợ mà thì về bú mẹ đi là vừa – Như Nguyệt tức giận vì việc Viễn Hình dám phá giấc ngủ của cô nên thẳng thừng đối đáp lại.

- Cho bạn thêm năm phút nữa. Mau đi vệ sinh và thay đồ liền ngay và lập tức. Nếu không thì hậu quả bạn tự gánh lấy – Viễn Hình cố nén cơn giận của mình xuống, cậu nhìn đồng hồ lớn giọng ra lệnh với Như Nguyệt một lần nữa.

Như Nguyệt trừng mắt lườm Viễn Hình rồi bực dọc bước đi lên lầu, vừa đi cô vừa gỡ đầu, miệng lẩm bẩm tự mắng chính mình. Viễn Hình nhìn theo bộ dáng của Như Nguyệt mà bật cười.

Đúng 5 phút sau, Như Nguyệt thật sự tươi tỉnh đứng trước mặt Viễn Hình, Viễn Hình hất đầu ra hiệu cho Như Nguyệt đi theo mình. Như Nguyệt bèn lén lút ra dấu chúc Như Nguyệt bình an khiến gương mặt Như Nguyệt muốn méo luôn. Cô cúi thủ rầu rĩ đội nón rồi ngồi lên xe Viễn Hình để mặc cậu đưa đi đâu thì đi. Cô từ hôm qua thì xem như đã ký vào hợp đồng bán thân rồi.

Viễn Hình trở Như Nguyệt đến một nhà hàng buffe hạng sang. Như Nguyệt nhìn xong thì cắn răng không nói không rằng moi tiền ra rồi nhìn tiếp tân hỏi:

- Bao nhiêu tiền một vé hả chị.

- 560 ngàn một vé em à – Tiếp tân nhẹ nhàng đáp lời Như Nguyệt.

Như Nguyệt nghe xong thì ho khò khè, cô thấy choáng váng muốn ngất. Chỉ là một bữa ăn sáng thôi mà lại có thể mắc đến thế. Như Nguyệt còn đang trong trạng thái khóc than thì cô tiếp tân lên tiếng hỏi:

- Em mua mấy vé.

Đắt như vậy, dù có chết cô cũng sẽ không mua đâu, chỉ mới ăn sáng mà bị trấn lột bao nhiêu đây rồi, nếu ăn trưa, ăn chiều, ăn tối và ăn khuya như thế thì cô có mà bán thân. Đang định lên tiếng từ chối và bỏ đi thì Viễn Hình đã kéo cô đi thẳng vào bên trong.

- Nè nè, chưa mua vé mà – Như Nguyệt bị Viễn Hình kéo áo bước thụt lùi, hốt hoảng vội vàng kêu, cô sợ đến cửa người ta chặn lại thì mang nhục. Mua vé thì mua vé, nhưng chỉ được lần này chứ lần sau thì đừng hòng.

Nào ngờ Viễn Hình lôi cô đi vào mà không có sự cản trở, vào trong rồi Viễn Hình mới thả cô ra, Như Nguyệt có chút ngạc nhiên khi thấy chẳng ai ngăn cản họ. Viễn Hình thấy vẻ mặt ngây ngốc của cô thì buồn cười giải thích:

- Cô thấy ai đến nhà hàng của nhà mình ăn mà phải trả tiền chưa?

Trong lúc Như Nguyệt còn đang tiêu thụ lời của Viễn Hình thì cậu đã ngồi vào một chiếc bàn được đặt riêng rồi. Như Nguyệt khi hiểu ra thì cảm thấy vui vẻ vô cùng, cô không mất tiền, mà trong này nhìn sơ qua cũng thấy toàn là đồ ăn ngon không, xem ra cô chẳng những không mất của mà còn được lợi. Vậy thì cô không thể ngược đãi bao tử của cô được, Như Nguyệt reo thầm trong bụng :

- Chén thôi.

Miệng ngậm 1 cái bánh bao, hai tay bưng hai đĩa thức ăn đầy, Như Nguyệt đi đến trước bàn của Viễn Hình đang ngồi, cô hớn hở đặt đồ ăn trên bàn, muốn nói cảm ơn Viễn Hình, dù rằng cô biết Viễn hình là đang vỗ béo cô sau đó mới ăn thịt, nhưng dù sao cũng được làm con ma no, hơn nữa đồ ăn lại hấp dẫn như thế, nghe mùi thôi đã biết thức ăn rất ngon rồi.

Nhưng hai đĩa thức ăn của cô nhanh chóng di chuyển về phía đối diện, Viễn Hình rất tự nhiên cầm muỗng lên ăn, sau đó nhăn mặt nói:

- Lấy cái khác đi. Mình thích đồ ăn nhẹ, không quá nhiều dầu mỡ. Tốt nhất là lấy một chén súp.

Như Nguyệt đang há hốc miệng kinh ngạc, nghe Viễn Hình nói vậy thì đã hiểu lí do mình được đưa đến đây. Tên này muốn bắt cô làm chân sai vặt hầu hạ cho hắn ta mà, hắn đâu có tốt bụng đến mức dẫn cô đi ăn như thế. Cô hậm hực bước đi lấy thức ăn. Nhưng hết lần này đến lần khác Viễn Hình đều chê, Như Nguyệt tức lắm nhưng chỉ dám mắng thầm mà thôi. Lát sau thức ăn đầy cả bàn, không còn chỗ để, Như Nguyệt mới tức giận nói:

- Nè, nhiều đây là đủ rồi nha. Chê ông chê ọ vậy mà được à, đây là nhà hàng của nhà ông đó.

Viễn Hình thấy Như Nguyệt bị xoay vòng vòng đến mặt mũi đỏ bừng thì cười cười không bắt cô đi nữa. Cậu mới cầm đũa lên ăn. Như Nguyệt tức giận mất cả hứng ăn, cô ngồi xuống ghế khoanh tay, trừng mắt nhìn Viễn Hình ăn mà thầm mong cho cậu mắc ghen chết.

Viễn Hình ăn có một chút bèn nói:

- No rồi.

- Giờ đi đâu nữa – Như Nguyệt mím môi nhìn bàn thức ăn ê hề , có nhiều món chẳng được đụng đũa hỏi.

- Đợi bạn ăn hết chỗ này rồi hãy đi – Viễn Hình hất đầu về phía bàn ăn nói kiểu ra lệnh với Như Nguyệt.

- Cái gì? Ăn hết á. Bạn tưởng mình là heo à? – Như Nguyệt tức giận nhìn đồng thức ăn mà bảo.

- Không phải bạn là Heo Mập à, còn là con Heo Mập Cận Thị nữa – Viễn Hình cười cười nhàn nhả đáp lời Như Nguyệt.

Như Nguyệt bắt giắc sờ lên mặt mình, theo thói quen, cô đã mang cái kính lên mặt của mình, cô tức giận, giật mắt kính xuống cho vào túi.

- Mau ăn hết đi. Bạn có biết là không thể lãng phí thức ăn hay không? Có biết bao nhiêu người châu Phi bị chết đói thì thiếu thức ăn hay không? Nếu bạn ăn không hết thì không nên lấy nhiều như vậy. Thật sự là nên bán bạn qua châu Phi để hiểu được đói khổ với người ta – Viễn Hình nói không lớn lắm, nhưng đủ để người xung quanh nhìn Như Nguyệt.

Như Nguyệt thấy người ta nhìn cô thì thầm chỉ trỏ, mặt cô đỏ bừng lên muốn khóc mà không khóc được. Cô có lí mà không thể nói được. Chỉ đành cầm đũa lên, cố gắng tốc chiến tốc thắng mấy món đồ ăn tràn ngập trên bàn kia.

Vừa ăn, Như Nguyệt vừa trừng mắt nhìn viễn Hình, xem cậu là thức ăn mà nuốt vào. Đối với ánh mắt của Như Nguyệt, Viễn Hình chỉ cười cười rồi cầm điện thoại ra chơi game chờ đợi Như Nguyệt ăn trong nước mắt. Chơi được một lúc, Viễn Hình ngẩng đầu nhìn Như Nguyệt một cái rồi đứng bật dậy bỏ đi. Như Nguyệt cho rằng Viễn Hình đi toilet, thì vài giây sau, Viễn Hình đã trở về vị trí cũ, tay cậu vươn về phía Như Nguyệt. Một góc khăn giấy trên tay Viễn Hình nhẹ nhàng lau mép dính vết bẩn cho Như Nguyệt khiến cô giật mình, tim đập liên hồi.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 8.2

44. Chương 8.2

Như Nguyệt đơ hết cả người, đôi đũa trên tay cũng rơi xuống, người hơi run run. Không biết cái tên khốn này tính cái gì. Dù bị ép ăn, nhưng mà ít nhiều gì cô cũng cảm thấy ngon miệng bởi thức ăn này đúng chuẩn 5 sao, rất ngon, giờ thì thức ăn chặn ngăn cổ họng bảo cô làm sao mà có thể ăn tiếp được đây.

Đôi đũa bị rớt, Viễn Hình rất tốt bụng giúp Như Nguyệt lấy một đôi đũa mới, đặt nhẹ lên cái đĩa trước mặt của Như Nguyệt, làm như không thấy vẻ mặt thất thần của cô mà nói:

- Ăn tiếp đi.

Ăn tiếp. Ăn tiếp.....Cô ăn tiếp được nữa mới lạ đó. Thà là bị cái tên này bán qua Châu Phi hứng chịu cái nóng còn hơn là cái lạnh như ở Bắc cực này.

Thấy vẻ mặt nhăn nhó không cầm đũa của Như Nguyệt, Viễn Hình gõ gõ tay lên bàn mấy cái , giọng lạnh lùng hỏi:

- No rồi à?

Như Nguyệt nhìn đồng thức ăn trên bàn buồn rầu không mở miệng đáp, cô đang chuẩn bị tâm lý nghe Viễn Hình xài xể nhể móc kiếu giảng đạo về sự đói khổ của người Châu Phi, sau đó thì cả trăm con mắt đổ dồn nhìn cô chê cười. Không ngờ, Viễn hình lại đứng lên kéo tay cô và nói:

- No rồi thì đi thôi.

Như Nguyệt có chút kinh ngạc, nhưng cô thấy mừng vì không phải đối diện với đồng thức ăn kia nữa, vội vàng theo Viễn Hình rời đi.

Viễn Hình tiếp tục đưa cô đến một siêu thị, Như Nguyệt nghĩ con trai như Viễn Hình vật chất đầy đủ, không thiếu thốn cái gì cho nên chắc chỉ là buồn chán muốn đi dạo siêu thị mà thôi. Cô lẻo đẻo theo sau lưng Viễn Hình mà chẳng buồn kéo theo xe đẩy hay xách giỏ.

Kết quả, đi dạo một vòng , trên tay cô ôm linh kính đủ thứ đồ, mà Viễn Hình lại có dấu hiệu không ngừng mua tiếp. Như Nguyệt bắt đắ dĩ quơ dạo một cái giỏ xách của siêu thị bỏ đồ vào. Lát sau chiếc giỏ trên tay cô nặng trĩu, cô muốn khom cả người xách giỏ đi theo sau lưng Viễn Hình mà thảm mắng hấn ta muốn hành hạ mình. Trên đời này có ai mua hàng như hấn ta hay không? Cứ đi ngang qua một hàng nào đó, chẳng cần xem nó là gì, cứ thấy thuận mắt là với tay lấy, sau đó nhét vào tay Như Nguyệt bất chấp tay cô đã không còn chỗ chứa. Như Nguyệt lại lần nữa đổi từ giỏ nhỏ sang giỏ lớn rồi từ giỏ lớn sang xe đẩy mà sự mua điên cuồng của Viễn Hình vẫn chưa dừng lại.

Kết thúc việc mua sắm bằng việc Như Nguyệt đứng xếp hàng chờ trả tiền, còn Viễn Hình nhàn nhã đứng bấm điện thoại chơi game. Nhưng may mắn một điều là Viễn Hình đúng chất công tử con nhà giàu không để con gái trả tiền, hết lần này đến lần khác cậu trả tiền mà không bắt Như Nguyệt trả, cô rất hài lòng về điều này.

- Gửi hàng đến địa chỉ này cho tôi – Viễn Hình chìa ra một tờ giấy ghi địa chỉ rồi không nói thêm lời nào kéo Như Nguyệt đi ra khỏi siêu thị.

Xách...đẩy...bao nhiêu đó đồ, lòng vòng mấy tiếng đồng hồ khiến hai tay Như Nguyệt muốn rụng khỏi thân xác, vậy mà Viễn Hình lại tiếp tục bắt cô xách đồ cho cậu ở một cửa hiệu thời trang cao cấp. Đây là một cửa hiệu chuyên bán cả đồ nam lẫn nữ, Như Nguyệt nhìn quần áo đẹp treo trong cửa hiệu thì thích vô cùng nhưng mà...

- Bạn không sợ mặc vào làm hỏng hết cả bộ đồ của người ta hay sao?

Lời chế nhạo rõ ràng đến mức mấy cô nhân viên đứng gần đó cười khúc khích, Như Nguyệt mặt đỏ cả mang tai muốn bay đến đập cho Viễn Hình một cái, lấy quần áo ở đây đè chết tên khốn này luôn đi. Lời chế nhạo đã thấm rụi hoàn toàn hứng thú của Như Nguyệt, cô hậm hực chỉ biết nguyên rửa tổ tông mấy đời của Viễn Hình trong bụng mà thôi.

Cho nên cô cũng muốn phá hứng thú mua sắm của Viễn Hình, hể Viễn Hình cầm một bộ quần áo nào đó lên nhìn ngắm với ánh mắt thích thú thì Như Nguyệt liền phán ngay:

- Quê mùa.

- Xấu hoắc.

- Thiết kế vậy cũng là thiết kế sao?

- Chỉ có dân bình thường mới mặc bộ này, chẳng có phong cách gì hết...

Như Nguyệt mở miệng chê đến mức mấy cô nhân viên đi theo sau đó, luôn miệng khen Viễn Hình đẹp trai, đáng chuẩn mặc bộ quần áo này vào sẽ càng khiến cậu thu hút nhiều hơn bị ghen hợm, mặt ai cũng tái lại, đen như đất nôi nấu củi dưới quê của cô. Họ nhìn Như Nguyệt với ánh mắt căm thù cùng cực, cứ như

thể cô sinh ra để làm kẻ thù với họ vậy. Đặc biệt họ còn cười chê cái kiểu theo hầu hạ đàn ông đầy nhục nhã của Như Nguyệt, cứ như thể cô là hạng con gái sẵn sàng làm nô tỳ để bám đại gia ý.

Có một điều là, mặc kệ cô có chê thể nào thì Viễn Hình vẫn là chọn mấy bộ quần áo đó. Như Nguyệt ngậm ngùi xách đồng quần áo theo hầu Viễn Hình, cô chẳng buồn nhìn xung quanh, cứ nhắm hướng lưng Viễn Hình mà đi theo, không để ý Viễn hình đã dừng lại Như Nguyệt đập cả người vào thân người rắn chắc vạm vỡ của Viễn Hình. Đầu còn đang choáng voảng, Như Nguyệt nghe Viễn Hình nói:

- Này, mình muốn thay đồ, bạn cũng muốn nhìn à.

Lúc hỏi câu này rõ ràng môi Viễn Hình hơi nhếch lên, ánh mắt đầy sự trêu chọc khiến Như Nguyệt đỏ mặt xấu hổ phát hiện mình đã theo Viễn Hình vào phòng thay đồ, cô tức giận đem đồng quần áo mình xách này giờ tổng hết vào người Viễn hình sau đó tông màn chạy ra ngoài.

Vì xấu hổ nên cô cứ thể chạy ra mà không chú ý trước mặt mình là sào quần áo, cô va vào sau đó ngã sấp xuống đau điếng. Mấy cô nhân viên dường như đi tiếp khách khác, chẳng ai chú ý đến việc Như Nguyệt bị té mà đỡ cô dậy. Như Nguyệt bị đau cắn răng chịu đựng, nghĩ đến cả một ngày bị hành hạ, giờ còn bị xui xẻo như thế, tự nhiên thấy uất ức mếu máo khóc.

Một chiếc khăn giấy chìa đến trước mặt Như Nguyệt, giọng nói nhẹ nhàng hỏi:

- Cô bé không sao chứ?

Như Nguyệt ngẩng đầu lên, đập vào mặt cô là gương mặt rất xinh đẹp.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 8.3

45. Chương 8.3

Suy nghĩ đầu tiên của Như Nguyệt chính là hai từ :” Mỹ nhân” – Là người mẫu diễn viên hay hoa hậu.

- Té đau quá à .

Vì mình không phản ứng gì nên thấy vẻ mặt lo lắng của chị gái xinh đẹp kia, Như Nguyệt liền cười cười lắc đầu đứng dậy nói:

- Em không sao.

- Mai mốt đi nhớ nhìn cẩn thận. Lỡ va vào mặt là hết xinh đó – Chị gái xinh đẹp dùng khăn lau giúp cô lau mấy giọt nước mắt trên mặt của cô, giọng dịu dàng nghe rất êm tai.

Trong lúc đang uất ức, bỗng dưng gặp người tốt, mà lại là người xinh đẹp nữa chứ. Như Nguyệt bỗng như rất có thiện cảm với người trước mặt, cô buột miệng nói:

- Chị ơi, sao chị xinh đẹp quá vậy?

Chị gái xinh đẹp nghe Như Nguyệt nói thì bật cười thu lại chiếc khăn trong tay mình, rồi khẽ bảo:

- Đã chọn được bộ đồ nào chưa?

Như Nguyệt vốn định bảo là mình không đến mua quần áo. Nhưng đến tiệm quần áo mà không mau quần áo thì đúng là mất mặt lắm, cho nên cô đành chỉ chỉ tay vào bộ quần áo mà lúc nãy mình đã nghĩa qua và khá ưng ý. Thấy chị gái xinh đẹp nhìn theo hướng chỉ tay của mình, Như Nguyệt ngẫm nghĩ nhìn cách ăn bận sang trọng toát lên vẻ đẹp đầy thu hút, Như Nguyệt cho rằng chị gái xinh đẹp này rất có mắt thời trang, cô nhân tiện nhờ chị tư vấn ỉnh luôn. Như Nguyệt hào hứng đi đến mân mê chiếc váy trong tay mình cười hỏi:

- Chị thấy bộ váy này có đẹp không? Em định mua nó.

Mấy cô nhân viên nghe cô nói vậy thì đưa mắt nhìn nhau, sau đó một cô tiến lên cười rất nhẹ nhàng nói với Như Nguyệt:

- Em thật là có mắt nhìn, đây là bộ váy mới nhập của cửa hàng chị, nhưng rất tiếc nó là bộ duy nhất. Và chị đây đã chọn mua trước em rồi.

Như Nguyệt nhìn theo hướng tay chỉ của nhân viên, mới biết hóa ra chị gái xinh đẹp này đã chọn trước cô rồi. Xem như cô cũng có mắt nhìn đồ lắm chứ.

- Nếu em thích thì cứ lấy đi – Chị gái xinh đẹp lên tiếng cắt ngang lời của cô nhân viên, khiến cô ta há miệng tròn mắt nhìn rồi lên tiếng.

- Nhưng bộ váy này rất...

- Cám ơn chị đã nhường cho em, chị thật là tốt bụng – Như Nguyệt không buồn để ý đến lời cô nhân viên đó nói, rõ ràng trong lời cô ta nói có ý khinh khi cô không mua nổi bộ váy này mà . Thật đúng là khinh người quá đáng mà, ba cô dù gì cũng là một ông chủ chứ đâu ít gì. Chẳng qua mẹ cô thích sống ở nông thôn hơn, ba vì thương mẹ mới cùng mẹ ở đó, mỗi ngày lữ 1 tiếng đến công ty rồi lại 1 tiếng về nhà. Cô cũng không thích se sua ăn diện chứ không đến mức không có tiền mua hàng hiệu mặc. Vài triệu bạc đối với cô chẳng thành vấn đề.

Như Nguyệt tươi cười nói với chị gái xinh đẹp, nhưng ánh mắt hơi liếc xéo cô nhân viên một cái.

- Em thích là được rồi – Chị gái xinh đẹp nhìn Như Nguyệt cười nhả nhận nói.

Như Nguyệt gật gật đầu, cô vuốt vuốt bộ váy một cách thích thú nhưng vô tình nhìn thấy giá tiền của chiếc váy, ngoài 6 con số 0 ra hình như còn có thêm hai con số đằng trước nữa. Như Nguyệt bỗng thấy nước mắt chảy ngược vào trong, vì sao là hai con số đằng trước mà không phải là một con số. Không mau thì đúng là quá chùng mắt, nhưng mua rồi thì đau lòng không kể xiết.

- Đây heo mập cận thị, bạn ở đâu rồi.

Trong lúc Như Nguyệt đang tuyệt vọng thì giọng nói chói tai vang lên khiến Như Nguyệt chột mình rồi, cô thầm nghĩ có thể lợi dụng tên khốn này để khỏi mua bộ váy này. Chỉ cần giả vờ giận dữ với tên này rồi bỏ đi là xong chuyện, những chiếc khác tính sau , cho nên cô trầm mặt cau tiết quát lên.

- Đang ở đây nè.

Cô thầm mong Viễn Hình tới mau mau để cô mau chóng có cơ rút lui, mới thoát khỏi viễn cảnh này. Nhưng quay sang bắt gặp ánh mắt của chị gái xinh đẹp, cô đành cố nặn nụ cười trừ.

Viễn Hình nghe cái giọng chua lè của Như Nguyệt, cậu liền đi đến , đang định lên tiếng mắng cô cái tội đi lung tung khi chưa cho phép thì thấy Như Nguyệt đang đứng cùng một bóng hình quen thuộc, cậu kinh ngạc kêu lên:

- Mẹ...

Như Nguyệt thấy chị gái xinh đẹp nghe tiếng gọi thì quay đầu lại nhìn Viễn Hình có chút ngạc nhiên rồi lên tiếng hỏi:

- Con cũng đến đây à. Hôm nay có hứng đi mua đồ vậy sao?

Như Nguyệt cảm thấy sét đánh giữa trời quang. Cô há hốc miệng nhìn hết Viễn Hình rồi nhìn đến chị gái xinh đẹp kia. Cô đưa tay chỉ chỉ vào chị gái xinh đẹp, miệng lắp bắp không thành lời:

- Mẹ...mẹ...

Viễn Hình lại gần, đập tay lên cánh tay đang chỉ vào mặt mẹ mình của Như Nguyệt, rồi kéo nó xuống mà nói:

- Dùng tay chỉ thẳng vào mặt người ta là hành động rất bất lịch sự, bạn không biết sao hả?

- Bạn của con à? – Như Nguyệt nghe chị gái xinh đẹp hỏi Viễn Hình, cô hóa đá tại chỗ.

- Dạ – Viễn Hình ở trước mặt mẹ lúc nào cũng là một anh chàng ngoan hiền, khiến Như Nguyệt có chút bất ngờ, cô chớp chớp mắt nhìn Viễn Hình. Thật ra mà nói, cô gặp khá nhiều anh chàng dạng công tử, ý nhà có chút tiền thì kiêu căng phách lối, mà những anh chàng đó thường được mẹ cưng chiều, không dám lớn tiếng, có người thậm chí còn chẳng xem mẹ mình ra gì, quát tháo lại cả mẹ mình. Còn Viễn Hình thì lại cực kỳ ngoan trước mặt mẹ của cậu ta. Xem ra lời Thiên Phong nói là chính xác, mẹ Viễn Hình rất nghiêm với cậu, nếu cậu ta không ngoan thì sẽ bán cậu ta ra nước ngoài. Trong đầu Như Nguyệt vụt qua ý nghĩa cứ méc tội của cậu ta ẹ cậu ta biết vậy là có thể chấm dứt nỗi khổ của cô tại đây rồi.

Như Nguyệt liền quay lại nhìn chị gái xinh đẹp, mà không phải là bà mẹ xinh đẹp tốt bụng và nghiêm khắc của Viễn Hình định lên tiếng nói, nhưng thấy ánh mắt của bà mẹ xinh đẹp kia đang chiếu vào cánh tay của hai người, lúc này Như Nguyệt mới phát hiện ra tay Viễn Hình đang nắm tay mình này giờ. Cô vội vàng muốn rút tay ra nhưng tay cô bị tay Viễn Hình nắm rất chặt. Như Nguyệt có chút xấu hổ nhìn mẹ Viễn Hình, dù muốn kể tội Viễn Hình nhưng ở trước mặt mẹ người ta cô không thể tỏ ra quá dữ dằn, cần phải tỏ ra mình yếu đuối và luôn bị ức hiếp.

- Cháu tên gì?

- Dạ, Như Nguyệt.

- Là Như Nguyệt !

Viễn Hình thấy mẹ quay lại neho mắt nhìn mình cười cười đọc ra cái tên “Như Nguyệt” đầy ẩn ý, cậu ho nhẹ một cái xấu hổ quay đi.

- Hai đứa cùng đi mua quần áo à. – Hiểu Đồng thấy vẻ xấu hổ của cả hai thì không nhìn nữa mà lên tiếng hỏi . Sau đó nói với cô nhân viên – Bộ váy này cứ tính tiền cho tôi.

Nói như vậy tức là có nhĩ ý muốn tặng bộ váy này cho cô, nhưng bộ váy này mắc như thế, không biết bà mẹ xinh đẹp kia có nhìn gia chưa nữa. Lỡ như mà biết bộ váy mắc như thế thì có hối hận hay không?

- Không cần đâu ạ – như Nguyệt lấp bắp từ chối.

Cô nhân viên nhanh chóng đem bộ váy đi tính tiền mất rồi, Như Nguyệt nhìn theo mà khóc ròng trong lòng.

- Mẹ thấy bộ này đẹp hay không?

- Chủ yếu là bạn gái con thích hay không thôi – Hiểu Đồng khẽ cười nhìn Như Nguyệt nói.

Như Nguyệt nghe hai từ bạn gái thì ho sặc sụa, cô muốn phủ nhận, nhưng bị cơn ho ngăn không thể nói. Trong lúc Như Nguyệt đang dẹp được cơn ho thì cô nhân viên đã đem cái váy cho vào túi và tính tiền đem đến trước mặt cả ba.

- Tặng cho cháu.

- Dạ, cháu không..

- Cứ nhận đi – Viễn Hình thấy Như Nguyệt định từ chối thì thần nhiên nói.

Như Nguyệt lườm Viễn Hình một cái, nhận chiếc váy mấy chục triệu mà hấn ta làm như nhận một món đồ bỏ đi vậy đó. Đang lựa lời từ chối thì nghe hai cô nhân viên thì thầm với nhau:

- Trời, đẹp trai thật...Trên đời này còn có người đẹp trai phong độ như vậy nữa sao.

Như Nguyệt mắng thầm trong lòng, mấy cô nhân viên này đúng là quá xạo, lúc này tên khốn Viễn Hình đến lựa quần áo cũng khen nức nở, giờ lại thấy một người đi vào cũng khen nức nở. Nghĩ thì nghĩ vậy, Như Nguyệt cũng tò mò quay đầu nhìn theo.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 8.4

46. Chương 8.4

Lần này cô công nhận mấy cô nhân viên khen rất đúng. Cái anh đang đi vào trong đúng là rất phong độ đẹp trai, nhìn một lần là chảy nước miếng. Nhìn phong cách ăn mặc chững chạc, tay xách cặp táp là cũng biết anh ấy đã đi làm rồi. So với tên Viễn Hình này đúng là một trời một vực, coi cái tính khí bất đồng lúc nắng lúc mưa của hắn ta thật thua xa.

- Minh – Hiểu Đồng quay người lại gọi, miệng cười ngọt ngào khi nhìn thấy Vĩnh Phong.
- Mua đồ xong chưa? Anh qua đón em mình cùng về – Vĩnh Phong dịu dàng bước đến nắm tay vợ hỏi.

Như Nguyệt lần nữa cảm thấy sét đánh giữa trời quang.

Cô há hốc miệng tròn mắt lần nữa nhìn anh chàng đang đi vào, trẻ quá trẻ quá, đúng là so với Viễn Hình thì chững chạc hơn, nhưng Như Nguyệt nghĩ cùng lắm là ngoài 30, nhưng giờ thì đã xác định là hàng U rồi. Nghĩ kỹ cũng đúng mà, mẹ Viễn Hình nhìn như chị gái thế kia thì ba của hắn ta cũng phải là giống anh trai thế mới xứng chứ.

Như Nguyệt nhìn anh trai và chị gái, à không nhìn ba mẹ Viễn Hình thấy hai người thật xứng đôi, đúng thật là một cặp trời sinh, mà nhìn cảnh hai người âu yếm quan tâm nhau kìa thật khiến người ta ghen tỵ.

Mà khoan đã, Như Nguyệt cảm thấy cô đã quên mất một sự kiện gì đó liên quan đến hai người này thì phải. Nhưng cái đó là cái gì?

- Ba – Viễn Hình nắm chặt tay Như Nguyệt kéo tới bên cạnh ba mẹ mình. Như Nguyệt không tình nguyện nhưng vẫn phải đi theo bởi tay cô bị tên khốn này nắm.

Vĩnh Phong nhìn thấy con trai đi tới thì cười hỏi:

- Hai mẹ con hẹn nhau à.

Nhưng nhìn thấy Như Nguyệt bên cạnh, Vĩnh phong ngờ vực hỏi:

- Đây là...
- Là Như Nguyệt đó anh – Hiểu Đồng quay sang nhìn Như Nguyệt giới thiệu.
- Như Nguyệt – Vĩnh Phong chau mày ngẫm nghĩ, nhìn Như Nguyệt đăm đăm khiến Như Nguyệt đỏ mặt cúi đầu, bất giác nép người sau lưng Viễn Hình.

Hiểu Đồng cười cười kể tai chồng nói nhỏ, Vĩnh phong hiểu ra gật gật đầu nhìn Như Nguyệt khẽ bảo:

- Lớn lên đúng là xinh đẹp đi nhiều. Hèn chi...
- Con trai đúng là giống cha thật – Hiểu Đồng cười cười vỗ vai Vĩnh phong nói – Nhưng không biết có giống ba nó ngày xưa không nữa.
- Giống anh có gì không tốt. Chẳng phải em có một người chồng tốt nhất còn gì – Vĩnh phong cười cười đáp lời vợ, ánh mắt vừa đùa nghịch vừa tình cảm yêu thương cứ như mật ngọt rót vào lòng.

Như Nguyệt nhìn mà không khỏi ngưỡng mộ, có một người đàn ông yêu mình như vậy thì còn gì bằng. Cơ mà giống thì...Như Nguyệt liếc nhìn Viễn Hình, đúng là có thừa hưởng nét đẹp của ba hắn ta, nhưng mà nhìn xem tính tình của chú đẹp trai này tốt thế còn gì (tốt gì mà tốt, nhầm rồi bé), còn tên này...Nhớ ra tay mình còn nằm trong tay Viễn Hình, cô giật mạnh tay khỏi tay Viễn Hình.

Viễn Hình trừng mắt nhìn cô một cái, Như Nguyệt cũng chẳng sợ trừng mắt nhìn lại cậu. Có ba mẹ cậu ở đây, Như nguyệt biết Viễn Hình sẽ không dám làm bậy. Như Nguyệt quyết định nhân tiện lúc này kể cho ba mẹ Viễn Hình nghe tội trạng của hắn ta để họ quản lý con cái lại, tránh làm khổ sở cô sau này. Đang định hé miệng nói thì...

- Hai đứa đã mua được đồ chưa – Vĩnh Phong quay sang nhìn Viễn Hình và Như Nguyệt ân cần hỏi han.

Như Nguyệt ngậm miệng lại, lắc đầu. Cô đâu có điên mà mua quần áo ở chỗ này chứ. Nhìn cái giá tiền là biết không hợp với cô rồi.

- Em đã tặng cô bé một bộ rồi, đến lượt anh đó .
 - Cũng đúng, vô tình gặp nhau cũng xem là có duyên. Chú cũng muốn tặng quà cho cháu một chút. Cháu thích bộ nào cứ lấy – Vĩnh phong gật đầu tán thành ý kiến của vợ.
 - Không cần đâu ạ. Cô chú tặng cháu bộ này là đủ rồi ạ – Như Nguyệt xua tay lắc đầu rồi rút từ chối. Tuy được mặc quần áo đẹp mà không tốn tiền ai mà không thích, nhưng mấy cái loại quần áo mắc tiền như thế này thì cô không hứng mặc, lỡ mặc vào cò gì xảy ra, cô chắc sẽ rầu đến chết mất. Từ chối đi cho lành.
- Mấy cô nhân viên đang hào hứng vì chuẩn bị bán thêm được hàng thì lại bị sự từ chối của Như Nguyệt làm thất vọng.
- Như Nguyệt thấy Viễn Hinh thờ ơ, giống như không phản đối lời đề nghị của ba mẹ cậu, liền dùng tay lay lay Viễn Hinh. Viễn Hinh thấy vẻ mặt cầu xin của cô bèn nói:
- Ba mẹ cứ về đi, để con mua cho bạn ấy là được rồi. Dù sao người ta cũng ngại mà.
 - Xem kia, chưa gì đã bảo vệ bạn gái rồi kia. Vậy ba mẹ về trước đây, con với Như Nguyệt cứ mua sắm tự nhiên đi nhé – Hiếu Đồng gật đầu rồi nắm tay chồng cùng rời đi.
 - Như Nguyệt, lúc trước Viễn Hinh còn trẻ con nên hơi ấu trĩ, cháu bỏ qua cho nó nhé. Thằng nhóc này xem vậy chứ còn khờ lắm, có gì cháu bảo ban cho nó nhiều nha – Vĩnh Phong trước khi đi còn nhìn Như Nguyệt dặn thêm một câu khiến cô dờ cả người ra. Xem ra hai người bọn họ thật sự xem cô là bạn gái của con trai họ rồi.
- Như Nguyệt nhìn hai người rời đi cảm thấy đau đầu quá. Cha mẹ người ta đã lên tiếng mong cô bỏ qua lỗi của con trai rồi, cô còn kể tội gì nữa.
- Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 8.5

47. Chương 8.5

- Như Nguyệt còn đang thần thờ thì Viễn Hinh đã đứng chắn trước mặt cô cười khoái chí nói:
- Cô nhìn đủ chưa. Cô mà còn nhìn nữa, ba mẹ tôi sẽ bị mòn hết đó.
- Giọng nói rõ ràng hoàn toàn khác với giọng nói lúc ba mẹ Viễn Hinh ở đây, thật chói tai đến khó nghe. Như Nguyệt bực tức nhếch môi cười giễu lại đồng thời cũng lên giọng đe dọa:
- Thật là muốn biết phản ứng của ba mẹ bạn khi biết con trai mình là loại người hai mặt như thế này.
 - Sao hả, định tố cáo với ba mẹ mình à – Viễn Hinh khoanh tay , mày nhướn lên đầy thách thức nói với Như Nguyệt.
 - Phải đó. Nhìn cái mặt ai đó đáng ghét nên muốn đi tố cáo đó, sao hả sợ à – Như Nguyệt hất mặt kênh kiệu không thua kém gì nói.
 - Hờ, có người nhận quà của người ta rồi lại đi nói xấu con người ta – Viễn Hinh tỏ vẻ thờ dãi than một câu.
- Một câu này khiến Như Nguyệt sặc chính nước bọt của mình mà ho sặc sụa. Nhìn cái vẻ đắc ý của Viễn Hinh, giờ thì cô đã hiểu rõ rồi, lí do vì sao mà hắn ta nắm tay cô tỏ vẻ thân mật, khi ba mẹ hắn nghĩ cô là bạn gái hắn cũng không phủ nhận. Hóa ra hóa ra...Như Nguyệt nuốt nước mắt vào lòng cảm hận khi mình bị lừa trắng trợn như thế. Viễn Hinh rõ ràng sợ cô tố cáo tội trạng trước ba mẹ cậu ta, cho nên mới làm ba mẹ hiểu lầm cô là bạn gái của cậu ta. Nhìn cách ăn mặc và tính tình thì Như Nguyệt hiểu ba mẹ Viễn Hinh là người phóng khoáng, họ nhất định sẽ tặng cô một chiếc váy. Và hắn chỉ việc lại bắt cô nhận lấy món quà đó, đã nhận quà hối lộ tức là đồng nghĩa hạ thấp danh dự của mình. Nếu bây giờ cô đi tố cáo thì đúng là không ra gì.
- Cô bèn nhét chiếc túi trong tay mình cho Viễn Hinh:

- Trả cho cậu đó. Ai thêm nhận quà hồi lộ của mấy người chứ.

Nào ngờ Viễn Hình không thêm liếc mắt một cái đã thả rơi tự do chiếc túi xuống:

- Ba mẹ mình tặng bạn, lấy hay không thì tùy bạn.

Như Nguyệt chết đứng tại chỗ sau câu nói của Viễn hình, cô khóc ròng ra nước mắt. Cô hiện giờ là đang ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, nhận thì mang tiếng, mà không nhận thì chẳng lẽ quăng bỏ nó ở đây. Chiếc túi này bên trong có chiếc váy mắc đến cổ người, sao cô dám bỏ cơ chứ.

Như Nguyệt cảm hận hít sâu một hơi:” Được rồi. Đã lỡ rồi thì chơi cho tới bến luôn. Hắn ta đòi trả tiền mà, cô phải để hắn trả chết luôn”

Như Nguyệt cúi xuống nhặt chiếc túi lên sau đó hét lên với nhanh viên:

- Chị à, em muốn mau đồ ạ.

Hai cô nhanh viên liền ngẩng đầu nhìn cô. Như Nguyệt liền chỉ tay vào Viễn Hình và nói:

- Tên khốn này sẽ trả tiền.

Vì lúc này Viễn hình đã bảo sẽ tự mình trả tiền cho Như Nguyệt , nhân chứng có đầy đủ, hắn ta sẽ không thể chối cãi được, nếu Viễn Hình mà chối thì hắn ta sẽ rất mất mặt.

Hai cô nhân viên đưa mắt nhìn Viễn Hình, chỉ thấy cậu nhếch môi tạo ra nụ cười nửa miệng cực kỳ thu hút nhả ra từng tiếng một:

- Được thôi.

Như Nguyệt nghe hai từ “ được thôi” mà bùng bùng cả lỗ tai. Tên khốn này bộ không ý thức được quần áo ở đây mắc cỡ nào sao. Nếu đã vậy thì cô sẽ cho hắn ta biết thế nào bão lũ quét về.

- Không hồi hận?

- Tuyệt đối không hồi hận.

- Bao nhiêu cũng được?

- Tùy thích.

Hỏi ngắn, trả lời ngắn khiến nhiệt huyết trong máu Như Nguyệt dâng cao. Cô hôm nay đại khai sát giới mua sắm một phen cho thỏa thích mới được. Khẽ liếc nhìn vẻ mặt bình thản của Viễn Hình chẳng thấy có chút nào lo lắng, cô mắng thầm trong lòng :” Đồ phá gia chi tướng”

Cô nhanh chóng đi dạo hết một vòng cửa tiệm. Cứ ứng mắt bộ nào là mua bộ đó.

Viễn Hình đi sau lưng cô nhân nhả nhìn mấy bộ đồ cô chọn khe cau mày nhưng chẳng nói gì. Như Nguyệt thấy vậy thì cười thầm trong bụng. Lúc chọn đồ, cô cũng có nghĩa giá cả của bộ đồ đó rồi. Tuy phải nói là nó thua xa bộ váy mà cô được tặng, nhưng mà phải nói là số tiền không nhỏ đâu. Cô lựa này giờ cũng chục bộ rồi, con số tính lại cũng đủ khiến người ta ngất xỉu, có người cả đời làm lụng cũng chẳng có được nữa là.

Đi mỗi cả chân, Như Nguyệt cuối cùng cũng chán trò mua quần áo rồi, quần áo cô mua được hai nhân viên treo lên thành một sào. Trong khi đó Viễn Hình an nhàn ngồi trên sofa chơi trò chơi trên điện thoại, một chút lo lắng cũng không. Cô mỗi mỗi chân ngồi xuống bộ ghế sofa dành cho khách , Viễn Hình đứng lên nhìn một lúc toàn bộ quần áo trên sào mà cô chọn rồi nhả mặt nói:

- Mình thật nghi ngờ trình độ thời trang của bạn, nói không chừng còn thua xa cả học sinh tiểu học.

Ý tứ chê quần áo cô chọn một cách rõ ràng, nhưng cũng khiến mấy cô nhân viên trong tiệm xanh mặt. Quần áo của họ toàn hàng hiệu sành điệu hợp thời vậy mà còn bị chê như thế. Trong khi đó, Như Nguyệt mắng thầm trong lòng:” Dám chê trình độ thời trang của chị đây sao. Em có biết người con gái em thích rất ngưỡng mộ trình độ thời trang của chị hay không hả?”

- Tính tiền đi. Nói nhiều quá – Như Nguyệt mở miệng hằn học nói kèm theo ánh mắt chờ xem kịch vui.

- Thử đồ đi – Viễn Hình chẳng buồn chú ý đến lời của Như Nguyệt mà quăng một bộ cho cô ra lệnh.

- Không thích thử. Vừa rồi.

- Vậy thì bạn trả tiền cho số đồ này à?

- Haha, lộ rồi sao. Rõ ràng ai đó vừa nói không hối hận mà, chưa gì đã hối hận rồi sao? – Như Nguyệt châm chọc nói.

- Toàn bộ số đó mình sẽ mua – Viễn Hình bèn nói – nhưng mua đồ cũng nên thử hàng chứ, ai lại nhắm mắt mà mua như bạn.

Viễn hình nói Như Nguyệt khẽ ho một tiếng, đúng là cô có thói quen nhắm mắt mua đồ. Như chiếc váy lúc này còn chưa thử cô đã hăng hái muốn mau rồi. Giờ nghĩ lại, chiếc váy đẹp như vậy, giá đắt như vậy mà nếu cô mặc không vừa thì đúng là quá uổng phí.

- Tôi thử bộ này trước.

Nói xong, Như Nguyệt cầm túi chạy vào trong phòng thay đồ. Khi cô bước ra với chiếc váy vừa vặn thân thể, tôn lên vóc dáng khiến mấy nhân viên khen nức nở. Như Nguyệt cũng bị lời khen làm nở mũi ra.

- Đẹp lắm – Viễn hình khẽ tăng hắng một cái rồi khen.

Nghe Viễn Hình khen, Như Nguyệt hinh mũi bĩu môi ngấm mình trong gương thích chí.

Sau đó cô lần lượt thử đồ tiếp, cứ tháo ra mặc vô mãi, Như Nguyệt mệt hết cả hơi. Thật sự là mấy bộ cô chọn lại không đẹp như bộ được tặng. nếu cô không mặc bộ kia trước thì sẽ thấy mấy bộ này rất đẹp, nhưng thật đáng tiếc hiện giờ cô lại chẳng thấy bộ nào đẹp bằng nó. Cuối cùng chịu không nổi nữa, cô không đùa cùng viễn hình nữa.

- Em chỉ mua mấy bộ em thử rồi thôi. Nhưng bộ khác để lần sau vậy.

Mấy cô nhân viên đang hí hửng giúp cô thay đồ nghe vậy thì buồn thui. Nhưng họ cũng nhanh chóng đem mấy bộ cô thử ra quầy tính tiền. Như Nguyệt quay sang nhìn nét mặt của Viễn hình, cô xoa bàn tay ra nắm lại thể hiện động tác cấp số nhân và nói:

- Xin lỗi nha. Mua sắm lên đến con số này rồi.

Viễn Hình lấy bóp tiền moi ra một cái thẻ đưa cho cô nhân viên gần đó:

- Quẹt thẻ giúp tôi.

Cơ mặt Như Nguyệt giật giật, không biết nói gì hơn. Cô cảm thấy mình quá ngu ngốc, loại người như tên này đương nhiên là dùng thẻ chứ không dùng tiền mặt. mà thẻ này từ đâu ra, từ ba mẹ hắt ra. Nếu ba mẹ hắt phải chi số tiền này và hỏi hắt nguyên nhân thì liệu người bạn gái giả mạo là cô nên che mặt mũi ở đâu.

Cho nên Như Nguyệt cố sống cố chết bắt dẫy nếu kéo với mấy cô nhân viên không mua mấy bộ váy nữa khiến mấy cô nhân viên vất vả giúp cô đi lựa quần áo thay đồ ngắt xỉu tại chỗ.

Như Nguyệt ủ ê xuống xe Viễn Hình xách cái túi áo được tặng đi vào nhà.

- Thật là ngoan. Biết tiết kiệm quá – Viễn Hình xoa xoa đầu cô cười cười nói.

Cô rất hận, thật không còn mặt mũi nhìn đời nữa. Nhớ đến ánh mắt oán hận không nói thành lời của mấy chị nhân viên, Như Nguyệt thật muốn chết đi cho rồi.

- Dù sao bộ váy này cũng rất đẹp, rất thích hợp. Nhớ mặc nó đi dự tiệc.

- Dự tiệc gì – Như Nguyệt khó hiểu nhìn Viễn Hình, nhưng cậu đã lên xe đi mất rồi.

Như Nguyệt vào nhà, việc đầu tiên là gọi điện cho ba mình là Thiên phong hỏi:

- Ba à, ba có nhiều tiền không ạ?

- Con hỏi để làm gì? – Thiên Phong dụ dằng trả lời con gái.

- Liệu ba có thể để con mua sắm 1 lần cả trăm triệu hay không ạ?

- Vấn đề này phải tham khảo ý kiến của mẹ con.

Một câu nói diệt gọn tiềm thức của Như Nguyệt, hỏi mẹ thì mẹ sẽ cạo đầu khô cô mất. Cô vội cười ha ha bảo mình đùa rồi định cúp máy:

- Khi nào con rảnh thì về nhà chơi. Dạo này công ty bận, ba chẳng thể ghé qua xem con thế nào cả. Mẹ con cứ nhàn mãi.

- vâng, khoảng hai tuần nữa con được nghỉ mấy ngày, con sẽ về nhà.

Nói thêm vài câu cô cúp máy, Như Ngọc giúp cô lấy một ly nước lọc mát lạnh tình nguyện làm bia cho cô than thở. Như Ngọc nghe cô kể đến ba mẹ Viễn hình bèn đứng bật dậy:

- Trời ơi, hóa ra cậu đã gặp được tình yêu bất duyệt trong truyền thuyết rồi sao.

Như Nguyệt ngớ người, hèn chi lúc cô gặp hai người đó, cứ nghĩ mình quên mất điều gì đó. Cô ôm đầu gào lên:

- Ôi trời ơi, sao mình ngu quá vậy nè.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 9

48. Chương 9

Chương 9: Nói làm sao

Thiên Di mặc một chiếc váy bằng lụa mềm mại chuẩn bị đi ngủ, tóc cột hai bên thật cao để lộ ra gương mặt trẻ con đang yêu chạy ào xuống dưới nhà ôm chầm lấy ba Vĩnh Phong méo mếu mếu tội ông anh hai Viễn Hình:

- Ba, anh hai đánh con?

Vĩnh Phong nhú mày nhìn gương mặt con gái cưng đang méo mếu hỏi:

- Anh Hai đánh ở đâu?

Thiên Di phụng phịu chỉ tay vào mông mình ý chỉ Viễn Hình đã đánh vào mông cô bé.

- Mấy cái?

- Một cái – Thiên Di ầm ục nói – Rồi còn đuổi con đi ra nữa.

Vĩnh Phong phì cười bẹo yêu đôi má hồng hồng của con gái mà nói:

- Có phải con lại phá cái gì đó của anh hai hay không?

- Con chỉ xem cuốn album anh hai đem từ nhà nội về thôi mà. Còn chưa kịp xem, huhu...

- Vậy giờ con muốn ba phạt anh hai ra sao? – Vĩnh Phong nhìn đôi mắt nhuốm đỏ ầm ục của con gái cưng thì mềm lòng, đành phải chiều theo ý muốn.

- Ba phạt anh hai đi ba – Thiên Di hí hửng biết rằng ba cưng chiều mình liền lập tức đưa ra đề nghị trả thù thì cho cái phát mông của anh hai, liền mè nheo cầu xin – Phạt anh không được dự sinh nhật của dì Đình Ân đi ba. Nha ba, nha...

- Phạt con cái tội tối rồi còn không chịu đi ngủ thì có đó – Hiểu Đồng từ nhà bếp đi lên nghe vậy liền lên tiếng.

- Ba...- Thiên Di nghe mẹ nói thì bĩu môi cụp mắt trưng ra đôi mắt đầy tội nghiệp nhìn ba Vĩnh Phong.

- Con không sợ chị Diệp Hân giận con à – Mẹ Hiểu Đồng đi tới ngồi xuống bên cạnh ba Vĩnh Phong nghiêm khắc nhắc nhở con gái trước yêu cầu vô lý – Nếu anh hai không đi dự sinh nhật dì, chị Diệp Hân sẽ buồn, con muốn chị Diệp Hân buồn đúng không? Nếu vậy thì để phạt anh hai cho con.

Thiên Di nghe xong thì ríu rít lắc đầu.

- Không phạt nữa. không phạt nữa. Con không muốn chị Hân buồn mà giận con.
- Vậy thì con mau đi ngủ đi. Nếu không mẹ sẽ phạt anh hai – Mẹ Hiếu Đồng thấy con gái đã biết sợ không còn mè nheo nữa liền nhân cơ hội đe dọa.
- Con đi ngủ liền – Thiên Di vội vàng nhảy khỏi ghế chạy đi, được vài bước cô bé quay lại nhìn ba mẹ nói – Chúc ba mẹ ngủ ngon.

Nhìn con gái nhỏ nhẩn chạy lên lầu, Vĩnh Phong cảm thấy lòng tràn ngập hạnh phúc, anh choàng tay ôm lấy vợ, Hiếu Đồng tựa đầu vào vai chồng. Vĩnh Phong nắm chặt tay vợ khẽ nói:

- Cám ơn em đã sinh cho anh hai đứa con ngoan.
- Sến quá đi. Có mỗi câu mà ngày nào anh cũng nói – Hiếu Đồng cười nói.
- Biết làm sao được, ngày nào anh cũng thấy hạnh phúc mà – Vĩnh Phong cười cười đáp lời vợ, rồi chợt nhớ đến cuốn album mà quay đầu hỏi hiếu Đồng – Mà cuốn album vừa lấy bên mẹ về là cuốn album nào mà Viễn Hình không cho Thiên Di đụng vào.

Hiếu Đồng nghe nhắc đến cuốn album thì cười lớn bảo:

- Thì cuốn album lớp 6 của Viễn Hình đó. Vết nhơ trong cuộc đời của con trai anh đó.
 - Là cuốn album mẹ chụp được ngày lễ tổng kết đó hả – Vĩnh Phong chợt nhớ ra cũng không khỏi buồn cười.
 - Là cuốn đó đó.
 - Haha, quần lót rùa. Mà con bé trong cửa hàng đúng là con bé đó sao?
 - Chắc chắn là con bé rồi. Tự nhiên thấy Viễn Hình đi hỏi cuốn album đó là em thấy lạ lắm rồi. Con trai anh hề nhắc đến chữ Nguyệt là đã tức giận lên rồi, đến mặt trắng còn không thèm nhìn mà. Làm sao chịu để ý đến cô gái nào tên Nguyệt nữa chứ. Đương nhiên chỉ có thể là cô bé đó thôi. Mà hình như cô bé là sinh viên trường mình đó.
 - Vậy à. Vậy thì đúng là có duyên thật, trái đất tròn. Em nghĩ con trai mình sẽ làm gì cô bé đó – Vĩnh Phong ngẫm nghĩ hỏi.
 - Con trai anh giống anh mà. Anh nghĩ con trai anh sẽ làm gì? – Hiếu Đồng mím môi cười cười hỏi lại chồng.
 - Không biết con trai mình có biết cách theo đuổi con gái người ta hay không?
 - Chồng à. Anh có biết con trai giống anh nhất điểm nào hay không?
 - Điểm nào?
 - Mặt dày (Chị Đồng à, em thích câu này của chị lắm)
- Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 9.1

49. Chương 9.1

Như Ngọc nhìn đồng hồ trên tường, rồi quay lại nhìn Như Nguyệt cầu nhàu:

- Chọn đại một bộ đi. Nếu không thì trễ giờ mất bây giờ.
- Mau nhìn phụ mình xem, mặc cái nào thì đẹp hơn – Như Nguyệt nhìn đồng quần áo cô bày trên giường mà chống cằm suy nghĩ.

- Đã bảo với bà là mặc đầm sẽ đẹp hơn mà không chịu. Toàn áo thun quần jean thì chọn cái nào mà không được chứ, suy nghĩ lắm quá để làm gì? – Như Ngọc sầm mặt muốn nổi cáu với Như Nguyệt, cô đã mặc đồ xong lâu rồi mà Như Nguyệt vẫn chưa lựa xong. Cô vẫn muốn Như Nguyệt mặc bộ váy được tặng, vì Như Nguyệt mặc lên rất đẹp.

- Mặc đầm rườm rà lắm. Chỉ là tiệc sinh nhật thôi mà, có phải đám cưới đám hỏi gì đâu mà mặc đầm – Như Nguyệt lắc đầu từ chối.

- Tui thấy áo này mặc với quần này là đẹp rồi, đừng nghĩ nữa, mau đi thay đi, kéo thầy Phong đến mà bắt thầy chờ thì ngại lắm – Như Ngọc túm lấy một bộ đồ rồi nhét vào tay Như Nguyệt bắt cô đi thay đồ.

Như Nguyệt nghe đến chuyện Thiên Phong sắp đến, cô không dám chần chừ nữa bèn ôm bộ đồ Như Ngọc đưa cho rồi nhanh chóng thay đồ. Vốn dĩ cô không thích ăn bận cầu kỳ, nhưng vì sáng nay, xe của cô bỗng dưng bị hư. Đang nghĩ đến việc đón taxi đến dự sinh nhật của Diệp Hân, nhưng khi về chỉ sợ không còn taxi nữa thì Thiên Phong xuất hiện và đề nghị sẽ đưa hai người đi dự tiệc và đưa hai người về nhà an toàn bằng xe hơi. Như Nguyệt rất vui vì thế càng muốn ăn bận đẹp hơn một chút.

Như Nguyệt vừa được Như Ngọc giúp tết mái tóc dài thật đẹp, thật gọn gàng phù hợp với bộ đồ cô đang mặc thì Hoàng Tuấn đẩy cửa phòng đi vào hỏi:

- Đây, hai người sửa soạn xong chưa. Đến rồi đó.

- Xong rồi, xuống liền đây – Như Nguyệt vừa đáp vừa đứng dậy tung tăng chuẩn bị xuống lầu ra xe của Thiên Phong mà không chú ý đến sắc mặt hơi nhăn nhó của Hoàng Tuấn.

Nhưng Như Ngọc đi sau thì thấy rõ ràng cho nên huých tay Hoàng Tuấn hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy?

- Xuống đi rồi biết – Hoàng Tuấn ảo não đáp lời, do Hoàng Tuấn cũng chơi chung nên Diệp Hân mời luôn cả cậu tham gia. Lúc đầu rất hâm hở, có dịp vui chơi nên Hoàng Tuấn háng hái lắm, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước nhà Như Nguyệt, nói thật cậu hết thấy vui.

Vừa bước ra khỏi cửa nhà đã nhìn thấy Thiên Phong đứng mỉm cười với cô, nụ cười anh rất đẹp khiến tim Như Nguyệt đập thình thịch. Cô khựng lại, mặt đỏ ửng quay đầu nói với Như Ngọc đang đi sau lưng:

- Mình thích thầy thật rồi, làm sao đây.

Đến khi Như Nguyệt ra khỏi cửa mới giật mình khi thấy Viễn Hinh cũng có mặt ở trước cửa nhà cô. Không phải là đi chung với Thiên Phong, mà là đi một chiếc xe hơi sang trọng riêng. Hai người đứng trước mặt cô rạng ngời đến mức chói mắt. Hai người đàn ông đáng ngưỡng mộ, lại ăn bận rất đẹp, khiến Như Nguyệt có chút choáng ngợp.

Vừa thấy cô ra, Viễn Hinh nhíu mày quan sát cô từ trên xuống dưới rồi lên tiếng cản nhàn ngay lập tức:

- Sao lại ăn bận như thế này.

- Không ăn bận thế này chứ ăn bận thế nào – Như Nguyệt đối với vẻ mặt của Viễn Hinh nói năng cộc lốc.

- Như vậy đẹp mà. Rất thoải mái – Thiên Phong vỗ vai Viễn Hinh, nhìn Như Nguyệt tán thưởng.

Được khen, Như Nguyệt rất vui, cô nhìn Thiên Phong mà nói:

- Tui em xong rồi thầy, chúng ta đi thôi.

- Vậy giờ đi xe thầy hay xe cậu ấy – Thiên Phong cười cười hất đầu ra hiệu về phía Viễn Hinh mà hỏi.

- Không phải hai người đến cùng nhau à? – Như Nguyệt tròn mắt nhìn Viễn Hinh tò mò lên tiếng hỏi.

Viễn Hinh trước ánh mắt của cô thì ho nhẹ một cái, mặt hơi đỏ lên tiếng nói:

- Tình cờ em đi ngang qua đây, thấy anh nên mới ghé qua mà thôi.

- Ô, ra là vậy – Thiên Phong có chút nhọc nhằn, lúc anh đến rõ ràng là đã nhìn thấy xe Viễn Hình từ đang đậu đằng xa, nhưng anh cũng không muốn bắt bẻ gì thằng em của mình, cho nên chỉ gạt đầu rồi bảo – Vậy giờ đi xe thế nào?

- Đương nhiên tụi em đi xe của thầy rồi ạ – Như Nguyệt nhanh nhẩu đáp liền, cô đâu ngu dại gì chui đầu vào xe của tên khốn đó để bị hành hạ chứ. Đi theo Thiên Phong là an toàn nhất, nói xong cô vội vàng mở cửa chui vào xe.

Viễn Hình nghe cô nói vậy thì sầm mặt tức tối nói:

- Ai bảo là sẽ cho bạn đi cùng chứ. Mất công bản xe .

Nói xong, Viễn Hình mở cửa lên xe, phóng xe đi thật nhanh, để lại mọi người đưa mắt nhìn theo. Thiên Phong lắc đầu cười nhẹ rồi nhanh chóng lái xe đưa mọi người đi.

- Woa, toàn trai đẹp không? – Như Ngọc há hốc miệng nhìn ngắm mấy anh chàng có mặt trong buổi tiệc, ai cũng ăn mặc thật đẹp.

- Sang trọng quá – Như Nguyệt thầm than khóc trong lòng, cô không nghĩ một bữa tiệc sinh nhật lại sang trọng như thế này. Nhìn ai cũng áo lụa quần là còn cô chỉ áo thun quần jean hết sức bình thường. Hèn chi tên Viễn Hình lại trợn mắt nhìn cô đầy kinh ngạc như thế, thật sự là cô cũng cảm thấy bản thân mất mặt lắm – Biết thế mặc bộ váy được tặng cho rồi.

- Giờ bà hối hận cũng muộn rồi, bảo mà không chịu nghe. Thôi đi, cứ xem như là cá tính và tự tin nhìn lên vậy – Như Ngọc nghe cô than thở thì chép miệng an ủi.

Như Nguyệt cảm thấy ánh mắt khinh bỉ của vài người trên người mình, cô chỉ biết ngượng cười thôi. Bạn trong lớp đại học, Diệp Hân chẳng mời ai ngoài cô và Như Ngọc. Người quen ngoài Hoàng Tuấn ra chỉ có Viễn Hình, và Đăng khôi mà thôi, nhưng hai người đó đang bị một đám con gái quay quanh, hơn nữa cô tránh Viễn Hình còn hơn tránh hủi, làm gì đến gần hấn ta làm chi. Thiên Phong thì chưa thấy vào. Như Nguyệt cũng chẳng có thời gian than thở nhiều vì Diệp hân đã bước ra nhìn thấy cô rồi. Diệp Hân hôm nay diện một cái đầm hồng vay ngực rất đẹp, tôn lên làn da trắng mịn đến con gái như cô còn thích nữa là.

Như Nguyệt và Như Ngọc nhanh chóng hòa mình vào buổi tiệc, sau khi tặng quà cho Diệp Hân xong, hai cô nàng ham ăn nhìn thấy tiệc buffet đương nhiên không thể bỏ qua, chẳng thèm nghĩ ngợi gì đến cách ăn mặc không phù hợp với quần chúng xung quanh. Hai người đang đang mắt tròn mắt dẹt với món ăn đẹp mắt thì Như Ngọc khẽ huých tay Như Nguyệt bảo:

- Ê nhìn kia. Anh chị kia đẹp đôi ghê chưa.

Như Nguyệt nhìn theo hướng chỉ của Như Ngọc thì hóa đá mất mấy giây. Sau đó cô lập cập nói với Như Ngọc:

- Là họ đó.

- Ai cơ? – Như Ngọc quay đầu nhìn Như Nguyệt hỏi rồi nhìn hai người đó lần nữa. Hai người đi vào được chào hỏi quá chừng.

- Cặp đôi truyền thuyết.

Như Ngọc lập tức quăng bỏ đĩa thức ăn xuống bàn, rồi lục lọi trong túi xách ra cuốn sổ tay nhỏ cùng một cây bút hồng có lông ngán trên đầu. Đang định hùng dũng lao đi thì bị Như Nguyệt giữ lại:

- Bà định làm gì?

- Xin chữ ký chứ làm gì – như Ngọc trả lời thản nhiên như việc xin chữ ký hai người đó là điều tất nhiên cần làm.

- Cho tui xin đi bà. Tui mắt mặt chưa đủ à, bà cũng định mắt mặt theo à.

Như Ngọc nghe Như Nguyệt nói thì luyến tiếc bỏ sổ tay và bút vào, nhưng mắt vẫn giáng về phía hai người kia. Ngắm nghĩ một lúc rồi bảo:

- Càng nhìn càng thấy hai người họ quen nha. ..Đúng rồi , trên tạp chí doanh nhân. Còn nhớ một lần chú Phong được lên báo hay không, mình cũng mua về xem, có thấy hai người họ, họ được khen rất nhiều.

- Nếu họ không giàu thì đã bị thằng con phá của kia làm cho ra đường ở rồi – Như nguyệt khinh thường liếc Viễn Hinh đang nói chuyện với bạn trong góc mà mắng, cô vẫn nhớ Viễn Hinh thoải mái vung tiền mua sắm quần áo cả trăm triệu không chút chớp mắt. Cô cảm thấy buồn thay cho ba mẹ Viễn Hinh, nên đưa mắt nhìn họ, nào ngờ lại bị mẹ của Viễn Hinh bắt gặp.

Thấy bác gái cười với mình, Như Nguyệt bèn cười đáp lại nhưng trong bụng khóc ròng rã. Theo phép lịch sự, cô phải đến chào hỏi và cảm ơn, nên Như Nguyệt đành truyền cái đĩa trên tay mình sang cho Như Ngọc, sau đó bước về phía ba mẹ Viễn Hinh.

- Con chào cô chú – Như Nguyệt tỏ ra lễ phép gật đầu nhìn hai người có sức hút trước mặt mình – Cô chú cũng dự tiệc ạ.

- Ủ, cô chú là bạn thân của ba mẹ Diệp Hân, nên xem Diệp Hân như con gái từ nhỏ. Sinh nhật của Diệp Hân tất nhiên phải đến rồi – Hiểu Đồng nhẹ nhàng cười đáp lại cô.

- Ba mẹ đến rồi sao? Cô chú và mọi người đang chờ ba mẹ ở nhà trên. Ba mẹ lên trên đi, ở dưới này ồn lắm – Viễn Hinh từ đâu xuất hiện cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ. Nhưng lần này, Như Nguyệt lại chẳng ghét mà còn mừng thầm như vừa được giải thoát khỏi tù.

- Vậy ba mẹ lên trên gặp cô chú, tụi con cứ ở dưới này chơi vui vẻ đi – Vĩnh phong gật đầu rồi nắm tay cùng vợ định bước lên trên lầu thì Hiểu Đồng quay đầu nói:

- Cô cứ tưởng hôm nay cháu sẽ mặc váy cơ đấy.

Một câu khiến Như Nguyệt chết sững, cô chỉ biết cười trừ nhìn ba mẹ Viễn Hinh rồi đi. Hối hận lần thứ 2 vì đã không mặc bộ váy kia.

Viễn Hinh đợi ba mẹ đi xa rồi mới liếc nhìn Như Nguyệt , để đỡ quê, Như Nguyệt đành cười ngốc với Viễn Hinh. Cô giả lả tìm chủ đề khác để nói, bèn chìa tay vào tay Viễn hinh gọi nhỏ:

- Đây, bạn tặng quà gì cho Diệp hân vậy? Theo mình thấy thì nên nhân cơ hội này mà tỏ tình với bạn ấy đi, kéo có kẻ khác cướp tay trên đó. Nhìn xem, xung quanh bạn ấy có biết bao anh chàng.

Sau đó, cô cười hì hì, đưa ra lời đề nghị:

- Thật ra mình có thể giúp đỡ bạn tỏ tình với Diệp Hân.

Trước lời nhiệt tình giúp đỡ của Như Nguyệt, Viễn hinh chỉ khinh bỉ nhìn rồi bĩu môi chế dễu:

- Xấu xí còn quê mùa một cục.

Trước khi rời đi còn phán lại một câu:

- Ngu ngốc.

Nói xong thì bỏ đi khiến Như Nguyệt muốn nổi cáu cũng không được. Bộ đồ này cô thấy đẹp lắm mà, chỉ tại mấy người kia còn mặc đẹp hơn nhiều mà thôi. Còn nữa nha, chưa biết ai thông minh hơn ai à.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 9.2

50. Chương 9.2

Như Nguyệt nhiệt tình ngồi một chỗ ăn uống, trong khi Như Ngọc và Hoàng Tuấn đã đi tìm đối tượng inh. Cô vừa ăn vừa đưa ánh mắt cảm hờn nhìn Viễn hinh, hận không nhai tên này ra làm trăm mảnh. Xem Viễn hinh cả buổi cứ đi theo Diệp Hân mà cảm thương , cô cảm thấy tên này ích ỷ nhỏ nhen mà còn nhát nữa chứ. Yêu mà chẳng dám tỏ tình với người ta.

Như Nguyệt nhìn mãi, chẳng thấy Thiên Phong ở đâu, cô hơi buồn chán . Thấy mọi người bắt đầu ra sàn nhảy với nhau, cô thấy mình như lạc lõng. Đang định bỏ ra ngoài thì một bàn tay xòe ra trước mặt cô hỏi:

- Có muốn khiêu vũ cùng thầy không?

Trái tim Như Nguyệt đập mạnh, cô gật đầu cái rụp , đứng dậy nắm tay Thiên Phong đi vào sàn đầy hứng khởi mà quên mất một điều là mình chẳng biết khiêu vũ.

- Xin lỗi, xin lỗi thầy – Cô liên tục mở miệng với vẻ mặt ăn năn khi liên tục đạp lên chân của Thiên Phong. Đây là lần đầu tiên cô nhảy, hơn nữa lại ở gần Thiên Phong như thế khiến cô hồi hộp vô cùng. Còn nữa, cô chỉ mang đôi giày búp bê thấp, nên khi nhảy càng không được đẹp.

- Không sao. Mới lần đầu ai cũng vậy – Thiên Phong cười hiền nói.

- Diệp hân lần đầu nhảy là biết nhảy luôn, có đạp chân anh bao giờ đâu – Viễn Hình từ đâu xuất hiện bên cạnh cười chế giễu.

Như Nguyệt lườm Viễn hình thâm nguyên rủa, thấy Viễn Hình cùng Diệp Hân đang cùng nhau nhảy rất vui vẻ rất bài bản. Trong lúc lơ đãng cô lần nữa dậm phải chân Thiên Phong. Cô đưa tay lên miệng cắn, ánh mắt như cú con tội nghiệp nhìn Thiên Phong.

- Chúng ta đổi bạn nhảy đi, nếu không lát nữa chân anh phải bó bột cả tháng mất – Viễn Hình buông Diệp Hân ra rồi kéo tay Như Nguyệt về phía mình giễu cợt nói. Sau đó trừng mắt nhìn cô bảo – Thử giậm chân 1 cái xem.

Như Nguyệt đưa ánh mắt cầu cứu, nhưng Thiên phong và Diệp Hân đã nắm tay nhau khiêu vũ rồi. Viễn Hình ôm chặt lấy eo không cho cô chạy thoát. Dưới sự dìu dắt của Viễn Hình , Như Nguyệt ít dẫm lên chân cậu hơn, bởi vì cô phải nhón gót mà nhảy, lưng cũng vì vậy mà thẳng đờ, chân mỏi, lưng nhức đúng là một sự hành hạ chết người.

Trời ơi, giờ cô đã biết trong đời cô ghét nhất là tên Viễn Hình – quần lót rùa, ghét thứ hai là khiêu vũ.

Sau khi được thả ra, Như Nguyệt boả hoải ngồi dựa vào ghế sofa, cô ước gì mọi người biến mất hết để cô có thể thoải mái nằm dài trên ghế. Nhớ lại cực hình nhiều năm trước của Viễn hình với cô mà ghiền răng ghiền lợi, đúng là cô bị trả thù mà.

Giận nhất là Như Ngọc và Hoàng Tuấn dám bỏ mặc cô, kẻ mê trai, kẻ hám gái, về sẽ biết tay cô.

- Một lăm hả? – Diệp Hân đi vào, trên tay là một ly nước ép thơm ngon đưa cho cô.

Như Nguyệt cảm động muốn khóc, thế gian này chỉ có Diệp Hân là tốt với cô nhất.

Diệp Hân ngồi xuống bên cạnh Như Nguyệt , cô liếm môi cân nhắc xong rồi mới nói:

- Như Nguyệt nè, liệu mình có nên tỏ tình trong ngày sinh nhật hay không?

Như Nguyệt hai mắt sáng rực khi nghe Diệp Hân nói, cô nghĩ đến tên Viễn Hình, xem như lần này có lợi cho hần ta lắm rồi, nên cô lập tức gật đầu tán thành nói:

- Tỏ tình trong ngày sinh nhật rất có lợi. Nếu người kia chưa có bạn gái, nhất định sẽ suy nghĩ lời tỏ tình này vì không muốn Hân buồn trong ngày sinh nhật.

Nói chung là cô vô cùng ủng hộ Diệp Hân với tên quần lót rùa Viễn Hình kia. Thứ nhất, cô thấy tên này thích Diệp Hân từ lúc nhỏ, cho nên muốn tác thành cho hần ta. Thứ hai, sau này hần có thể biết ơn cô đã giúp hần kết đôi với Diệp Hân sẽ không gây khó dễ cho cô nữa. Một tên trúng hai đích.

Ai ngờ, Diệp Hân gật gù đứng lên nói:

- Được rồi. Vậy hôm nay mình quyết định sẽ tỏ tình với anh Thiên Phong.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 10

51. Chương 10

Chương 10 : Điều bất ngờ

Ngày được nghỉ, ba Phong lái xe đến đón cô và Như Nguyệt về quê, Hoàng Tuấn cũng xin về quê chơi. Như Nguyệt ngồi lên xe im lặng, ba Phong hỏi thì cô mới lên tiếng trả lời, vẻ mặt buồn hiu khiến Như Nguyệt và Hoàng Tuấn chỉ biết đưa mắt nhìn nhau rồi thì thầm to nhỏ.

Kết quả tỏ tình của Diệp Hân với Thiên Phong thế nào, Như Nguyệt cũng không biết. Bởi vì cô giả bệnh đón xe taxi về sớm, bỏ Như Nguyệt và Hoàng Tuấn ở lại buổi tiệc. Như Nguyệt về cuộn người thật chặt ở trong chăn mặc cho Như Nguyệt và Hoàng Tuấn hỏi xảy ra chuyện gì, cô đều chọn im lặng.

- Hôm nay con sao vậy, chẳng thấy con vui vẻ gì khi được về nhà hết – Ba Phong thấy con gái ngồi im nên quay sang hỏi.

- Bả đến ngày rồi đó dượng – Như Nguyệt chưa kịp trả lời thì Hoàng Tuấn đã nhanh nhẩu lên tiếng đáp thay cho Như Nguyệt.

Nếu như bình thường, Như Nguyệt nhất định nhào qua đánh cho Hoàng Tuấn một trận nên thân, nhưng nghĩ lại dù sao cái miệng léo mép của Hoàng Tuấn cũng giúp cô qua mắt ba Phong, nên Như Nguyệt tạm tha, nhưng cô cũng phải trừng trị cái miệng đó một chút bèn giả thối lưu manh nói:

- Có tin chị giùm bằng vệ sinh trăm miệng mày hay không?

Hoàng Tuấn muốn giúp người, không ngờ bị nói thế thì trợn mắt tức giận định lên tiếng mắng thì Như Nguyệt vội vàng bịt miệng cậu lại, sau đó nói khẽ :

- Bình tĩnh, bình tĩnh. Thông cảm đi thông cảm đi...

Hoàng Tuấn nghe vậy thì đành im lặng, ba Phong nhìn bọn trẻ chỉ lắc đầu không hỏi gì thêm. Như Nguyệt nhìn ra bên ngoài, đã về gần tới nhà rồi, tâm trạng cũng tốt lên. Cô ngồi thẳng ngồi thở hắt ra một hơi xua đi hết cái buồn, dù sao đó chỉ là một chút vu vơ mà thôi, không đáng để nghĩ tới mãi.

Về đến nhà đúng là không còn gì bằng, chăn đệm quen thuộc, được mẹ nấu ch toàn móng yêu thích, hơn nữa dưới quê yên tĩnh hơn so với thành phố ồn ào, khí hậu trong lành khiến tinh thần sảng khoái. Cô không cần ngày ngày uể oải thức dậy đi học, điều đặc biệt hơn nữa là không cần nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của tên Quân lót rùa nữa.

Mấy đứa bạn cũng hẹn trước nên đồng loạt về nhà, cả nhóm tụ tập lại nói chuyện rất vui vẻ, kể lại chuyện học ở trường mới của nhau nghe, từ chuyện vui đến chuyện buồn, rồi cùng nhau mắng mấy kẻ khốn khiếp khiến bạn bè buồn....làm nỗi buồn của Như Nguyệt thoáng chốc bay biến. Cô nhanh chóng đá quăng Thiên Phong và Viễn Hình ra khỏi đầu, tận hưởng mấy ngày nghỉ vui vẻ.

Đáng tiếc, quen thức dậy sớm, nên dù mẹ cho phép cô ngủ thêm thì Như Nguyệt cũng không ngủ được nữa. Cô quyết định thức dậy sớm đi đón ánh bình minh lâu rồi không được ngắm.

Sáng sớm ở dưới nông thôn quả là khác xa một trời một vực với thành phố, yên tĩnh và mát mẻ, đời sống chậm chạp chứ không ồn ào hối hả như trên thành phố.

Nhìn mấy con vịt sáng sớm đã tung tăng bơi lội dưới bờ hồ, Như Nguyệt thấy khoan khoái trong lòng, cô vươn vai hít thở thật sâu:

- Đúng là trong lành quá đi mất. Mình yêu cảm giác này nhất.

Như Nguyệt vung tay, không ngờ chiếc vòng tay bằng đá Diệp Hân tặng cô bị vuột khỏi tay rồi rơi tòm xuống mặt hồ, vướn vào một cánh bèo lớn bên dưới. Như Nguyệt thấy vậy bèn cởi áo khoát, rồi bỏ đôi dép ở chân ra, quyết định xuống hồ vớt chiếc vòng lên. Sáng sớm, giữa hồ lạnh, Như Nguyệt có chút rùng mình lưỡng lự vì sợ lạnh, nhưng nghĩ đến đây là quà tặng của Diệp Hân cho nên Như Nguyệt đành quyết tâm vớt cho được chiếc vòng.

- Này, đồ ngốc...

Như Nguyệt tưởng mình bị ám nên mới nghe thấy giọng nói của Viễn Hình, cô nghĩ gió lạnh khiến tai ù đi. Như Nguyệt khom người định trườn xuống bên dưới.

- Này heo mập cận thị.

Lần này giọng hét lớn hơn, gần hơn và có chút hoảng hốt hơn. Như Nguyệt giật mình đứng thẳng lưng quay người lại nhìn kẻ đang chạy đến trước mặt mình. Lần này cô xác định tai mình nghe không lầm, trước mặt cô rõ ràng là tên Quần Lót Rùa chẳng sai một li nào, đang kinh ngạc không hiểu vì sao tên này lại xuất hiện ở đây thì bất ngờ cô bị trượt chân, sau đó chới với ngã tòm xuống hồ.

Sau đó là một tiếng tòm tiếp theo vang bên tai của cô. Tiếp đó cô cảm thấy một bàn tay chạm vào ngực của cô, trong đầu cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ cô bị tên khốn này sàm sỡ, cho nên ra sức đập tay thật mạnh vào Viễn Hình. Cô càng vùng vẫy dưới nước, thì tay Viễn Hình càng cố giữ chặt cô hơn, động chạm càng nhiều hơn, khiến Như Nguyệt tức giận, dù trong nước vẫn cố đập thật mạnh vào bụng Viễn Hình. Cuối cùng thì cô đã có thể thoát khỏi Viễn Hình rồi, nhanh chóng lao lên bờ.

Cô lên bờ ho khan mấy cái quay lại định mắng cái tên khốn sà sỡ thì thấy vẻ mặt nhăn nhó của Viễn Hình có chút khác lạ. Sau đó thấy Viễn Hình từ từ chìm xuống mặt hồ. Linh tính mách bảo cú đập dưới nước của cô lúc nãy không hề nhẹ, Như Nguyệt vội vàng lao xuống hồ vớt Viễn Hình lên.

Thân Viễn Hình nặng biết bao nhiêu, Như Nguyệt phải gồng hết sức mới lôi được Viễn Hình lên bờ. Cô thở dốc nhìn Viễn Hình nằm dài trên bờ hồ, cô vừa thở vừa mắng:

- Dám gọi mình là heo mập. Nhìn xem, ai mới là heo mập, năng chết đi được.

Thấy Viễn Hình nằm im bất động, Như Nguyệt bèn dùng tay tát lên má Viễn Hình lay gọi.

- Này.

Cô tát mà Viễn Hình vẫn nằm yên bất động khiến Như Nguyệt hoảng sợ vô cùng. Cô hốt hoảng lay người cậu, miệng khẽ gọi:

- Này, này tỉnh lại đi.

Hai tay đặt lên ngực ấn mạnh vài cái nhưng vẫn nằm im bất động.

- Không xong rồi, phải hô hấp nhân tạo thôi.

Nói xong, Như Nguyệt hít một hơi thật sâu, tay giữ chặt mũi viễn Hình, rồi cúi người xuống định làm hô hấp cho cậu, nào ngờ cô vừa cúi xuống thì Viễn hình đã nhồm đầu lên và hôn thật nhanh lên môi cô. Như Nguyệt bất ngờ nên hóa đá tại chỗ, Viễn Hình ngồi bật dậy phả ra cười nắc nẻ.

Nghe tiếng cười, Như Nguyệt tỉnh trí, cô tức giận đến đỏ cả mặt, cô chỉ tay vào Viễn Hình run rẩy nói không nên lời:

- Đồ...đồ... khốn...

Viễn Hình đứng bật dậy vẫn cười nắc nẻ:

- Cái đó gọi là trả thù trí thức đó. Ai bảo dám đá mình.

Trả thù trí thức cái gì chứ. Như Nguyệt tức giận đứng bật dậy muốn đuổi theo đánh Viễn Hình, cậu vừa bỏ chạy vừa trêu cô:

- Nè, không phải hôn mình bị ghien nên đuổi theo hôn tiếp phải không?

- Hôn tiếp cái đầu bạn, mau đứng lại ình, đừng để mình bắt được nếu không đừng trách – Bình thường cô có thể sợ Viễn Hình, nhưng có câu hổ xuống đồng bằng chẳng khác mèo. Đây là lãnh địa của cô, cho nên Như Nguyệt chẳng cảm thấy sợ Viễn Hình, chỉ một lòng xé xác cậu ra để bù đắp nụ hôn vừa rồi.

Như Nguyệt đuổi một đoạn thì thấy Viễn Hình dừng lại, cô bắt được cậu vui mừng reo lên:

- Bạn chết chắc rồi.

Nào ngờ lại nghe Viễn Hình hắt xì thật mạnh, còn hắt xì liên tục, Viễn hình nhăn nhó nhìn Như Nguyệt trách móc:

- Xem đi, có lòng tốt nhảy xuống sông cứu bạn, chẳng những bị bạn vừa đánh vừa đạp khiến mình bị cảm lạnh rồi, giờ còn bị bạn rượt đánh nữa. Bạn đúng là người vô lương tâm.

Như Nguyệt nghe lời Viễn Hình nói bất giác rung mình. Nhưng nhanh chóng hùng hổ nói:

- Tại bạn hại mình rơi xuống sông chứ ai.

- Ồ, tại mình nghĩ bạn định nhảy xuống đó – Viễn Hình gãi đầu gãi tai bối rối nói – Lần trước thấy bạn xem chết đuối nên đâu nghĩ là bạn biết bơi.

- Mình định vớt chiếc vòng đánh rơi bên dưới thôi – Như Nguyệt liếc nhìn chiếc vòng bị chìm đâu mất tiêu mà nổi cáu – Giờ thì hay rồi, nhờ ơn bạn mà cái vòng mất tiêu.

- Mình tưởng bạn vì thất tình nên muốn tự tử chứ bộ – Viễn Hình trong lúc bị mắng muốn biện minh mà lời lờ, nói xong thì mặt tái mét quay mặt đi không nhìn Như Nguyệt.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 10.1

52. Chương 10.1

Như Nguyệt nghe bên tai mình sấm sét đánh ầm ầm, cô cảm thấy trong người có một luồng khí xông lên khiến cô muốn ghen. Chuyện cô thích Thiên Phong chỉ có mình Như Ngọc và Hoàng Tuấn biết mà thôi, Như Ngọc chắc chắn không nói, vậy chỉ có Hoàng Tuấn mà thôi. Cô ghiền rằng ghiền lợi thế là về nhà phải làm thịt Hoàng Tuấn sau đó chỉ vào mặt Viễn Hình mắng xối xả:

- Thất tình cái đầu bạn. Có bạn điên mới tự tử. Dòng họ bạn đều thất tình, cả họ bạn đều tự tử thì có.

- Nè, bạn đừng quá đáng nha, người ta nghĩ bạn thấy Diệp Hân tỏ tình với anh Phong thì buồn nên mới cố tình lặn lội chạy xuống đây muốn an ủi bạn thôi.

Nghe Viễn Hình nói, Như Nguyệt bèn bĩu môi chế giễu đáp:

- Xì, mình thất tình mà lại đổ tội danh này cho người khác. Thế nào? Cái cảm giác người con gái mình thích thích người anh em của mình ra sao?

- Bạn đang nói Diệp Hân hay là nói về bạn thế? – Viễn Hình chờ người nhìn Như Nguyệt hỏi lại.

- Diên à, đương nhiên là mình nói Diệp Hân rồi. Chẳng phải bạn vẫn thích Diệp Hân hay sao, từ nhỏ cho đến bây giờ. Còn mình với bạn liên can gì đến nhau – Như Nguyệt trợn mắt sừng sộ đáp.

- Bạn vẫn nghĩ mình thích Diệp Hân à? – Viễn Hình bối rối nhìn Như Nguyệt hỏi, sau đó lúng túng nói – Đó chỉ là chuyện lúc bé, sau khi, sau khi...- Viễn Hình nói nửa chừng thì đỏ mặt bỏ dở câu nói.

- Sau đó cái gì? – Như Nguyệt thấy Viễn Hình tự nhiên đỏ mặt thì lấy làm lạ bèn nghiêng đầu nhìn cậu hỏi.

- Hách xì...

Như Nguyệt vội né trách, sau đó cô phát tay nói:

- Thôi bỏ đi, đến từ đâu thì về lại nơi đó đi. Đừng cản trở mình tịnh dưỡng.

Nói rồi nhặt áo xỏ dép quay đầu đi về nhà, dù cả người cũng ướt và lạnh nhưng cô đã quen rồi nên không dễ bị bệnh như cái tên yếu đuối kia.

- Mình vì bạn mà bị cảm. Bạn có thể quay lưng bỏ đi như vậy thì mình biết làm sao?

- Xe đâu? Lên xe về nhà là được rồi?

- Mình đi taxi đến đây. Giờ tìm đâu ra taxi chứ? Cũng không có đem theo hành lí – Viễn Hình ảo não lên tiếng. sau đó hách xì thêm mấy cái.

- Sao tự nhiên xuống đây chi dạ – Như Nguyệt mũi lòng, cô hậm hực nhìn cậu từ trên xuống dưới đúng là ướt hơn chuột lột – Đi theo mình.

Như Nguyệt định dẫn Viễn Hình về nhà nội, vì nó chỉ ở ngay trước mặt, nhưng suy nghĩ lại thì thấy chú nhân nhỏ con hơn Viễn Hình, cho nên quay đầu đưa Viễn Hình về nhà mình để cậu ta thay quần áo của ba cô hay của Hoàng Tuấn thì hơn.

Vấn đề là quần áo của Hoàng Tuấn, Viễn Hình miễn cưỡng mặc được, nhưng điều đáng nói ở đây chính là quần lót. Viễn Hình dứt khoát không chịu mặc chung quần lót với Hoàng Tuấn và vì vậy Hoàng Tuấn bị ép buộc đi ra shop quần áo trên trần mua. Như Nguyệt đột nhiên tốt bụng đột xuất đề nghị đi mua iu1p Hoàng Tuấn:

- Thôi được rồi, dù sao cũng không biết cỡ, để chị đi mua cho.

Hoàng Tuấn mừng hơn bắt được vàng, chìa ngón cái khen ngợi Như Nguyệt. Như Nguyệt cười cười nhưng trong lòng thì nói :” Chờ đi, chị sẽ xử tử mày sao”. Hoàng Tuấn nhìn bà chị mặt mồm cười mà bụng đầy dao găm của mình thì nuốt nước bọt sợ hãi, cậu thầm than số mình số khổ. Khi thấy Viễn Hình xuất hiện ở đây là Hoàng Tuấn đã than thầm trong bụng rồi, trước sự uy hiếp của Viễn Hình, Hoàng Tuấn đã khìa tất tần tật mọi chuyện. Một bên là Viễn Hình, một bên là Như Nguyệt, một bên đánh không lại, một bên không thể đánh, thật quá thê thảm mà.

Như Nguyệt sau khi mua một lô quần lót nam đúng size của Viễn Hình, cô lằm bằm chửi rủa vì tên này đòi phải mua quần đúng hiệu và mắc tiền đến mức Như Nguyệt xót của giùm hần ta, cô phi thân tới nhà thằng bạn thân ngay lập tức. lát sau ra về với vẻ mặt sáng khoái không ngừng đưa quần lót cho Viễn Hình đi thay. Viễn Hình có chút xấu hổ nhận lấy đồ lót lên lầu mở ra thì mới giật mình muốn khóc, toàn bộ lô quần lót đều có in hình con rùa.

Ký ức xấu hổ năm nào ùa về.

Lúc nhỏ, thế giới của Viễn Hình cho rằng thế giới xoay quanh mình. Thế nhưng từ khi con nhỏ heo mập xuất hiện, Viễn Hình mới thấy thế giới không còn xoay quanh mình nhiều nữa. Ví dụ như viên bi của nhỏ đặc biệt hơn viên bi của cậu, dù sau này cậu có thể tìm được 1 viên bi như thế, thậm chí đẹp hơn thế, nhưng vẫn mang tiếng là có sau. Nhưng lúc đó, Viễn Hình cũng chẳng muốn bắt nạt Như Nguyệt, chỉ là cô giáo lúc nào cũng khen cậu đáng yêu dễ thương, không ngờ nhỏ Heo Mập vừa đến thì cô giáo lại thích nhỏ hơn, cô thường bẹo hai gò má tròn trịa mềm mại của nhỏ mà khen dễ thương, đáng yêu khiến Viễn Hình thấy tò mò vô cùng. Còn nhớ có lần Viễn Hình cũng tò mò, muốn hiểu xem hai cái má bầu bĩnh đó có gì mà khiến mọi người thích thế, cậu nhóc đã dùng tay bẹo đôi má đó. Cảm giác lúc đó là mềm mềm êm êm, sờ vào rất thích, hơn nữa trên người Heo mập lại có mùi sữa non rất thơm, khiến Viễn Hình rất thích. Từ đó rất hay bẹo má Như Nguyệt, nhưng con nít như cậu thì không phân biệt được lực tay, cho nên làm đau Như Nguyệt, khiến Như Nguyệt bị đau mà khóc, thành ra mang tiếng ăn hiếp. Cứ mỗi lần Như Nguyệt khóc, đôi mắt tròn xoe long lanh nước, nhìn rất đáng thương.

Sau này cũng vậy, cứ hề thích thấy bộ dạng tròn xoe long lanh đáng thương của Như Nguyệt, Viễn Hình lại ức hiếp. Lấy Diệp Hân ra làm cái cớ khiến Như Nguyệt chỉ biết chấp nhận số phận vì Như Nguyệt thích chơi với Diệp Hân nhất.

Lần đó, là cuối năm học, vào lễ tổng kết năm học, Viễn Hình mặc cái quần sọt màu xanh, nửa thân sau là dây thun, áo sơ mi trắng trong quần gọn gàng, đúng tiêu chuẩn đồng phục học sinh. Viễn Hình đang nói chuyện với bạn bè rất hào hứng thì đột nhiên cái quần của cậu bị ai đó tuột xuống tận gót chân để lộ ra bên trong một cái quần lót hình con rùa ngay sau mông. Người tụt cái quần đó xuống không phải là ai hết, mà chính là Heo mập – Như Nguyệt.

Một tràng cười rộ lên, tiếp theo là :” Quần lót rùa, quần lót rùa...”, cái tên này theo cậu không biết mấy năm liền. Viễn Hình xấu hổ không biết để đâu cho hết, nhưng người gây ra tội lỗi thì đã nhanh chóng biến đi đâu mất.

Viễn Hình thay đồ đi ra, Như Nguyệt nhìn cậu nhin cười hỏi:

- Sao hả, quần có vừa không? Có đẹp không?

- Rất vừa, rất đẹp – Viễn Hình trước lời trêu chọc của Như Nguyệt thì bình thản cười cười đáp lại, cậu còn tiến lại gần Như Nguyệt, cười gian trá nói – Quả thật cho bạn làm phục vụ ở hồ bơi đúng là rất có ích, mua đúng size quần đến như vậy.

Như Nguyệt nghe nhắc đến vụ hồ bơi thì nhớ lại hình ảnh Viễn Hình lúc chỉ mặc độc nhất quần bơi, đột nhiên thấy má nóng chảy trong người, nhanh chóng cảm giác có cái gì muốn chảy ra từ hốc mũi. Như Nguyệt hốt hoảng, vội vâng co chân đá một phát vào ống quyển của Viễn Hình sau đó bỏ chạy thật nhanh. Hậu quả là cô quên mất mình đang mang đôi giày thể nào, cú đá mạnh ra sao đến mức ống chân Viễn Hình đã chuyển thành màu tím than bầm một mẫu, chân đi cà nhấc và hiển nhiên là trú ngụ lại ở nhà của cô.

- Con thiệt là, bạn của Tuấn đến chơi, không tìm hiểu kỹ đã đánh người ta ra nông nổi này rồi. – Việt Phương vừa về nhà biết chuyện liền mắng con gái ngay lập tức.

- Dạ, không sao đâu cô. Là lỗi của cháu – Viễn Hình nhìn mẹ Như Nguyệt cực kì khiêm tốn trả lời – Chỉ là đi đứng bất tiện, phải làm phiền ở nhà cô vài ngày không biết có được không ạ.

Như Nguyệt thấy cái giọng ngoan ngoãn trước phụ huynh của Viễn Hình rồi, nhưng thấy tên này ngoan ngoãn trước mẹ của mình vẫn không khỏi rùng mình. Còn đòi ở lại nhà cô nữa chứ... Khoan đã, ở nhà cô...Như Nguyệt thấy đầu óc sao chạy vòng vòng choáng váng, đang định lên tiếng ngăn lại thì mẹ cô đã lên tiếng:

- Được chứ. Cháu không ngại thì cùng ngủ với thằng Tuấn. Ở đây cơm canh đạm bạc, nhưng còn nhiều cái thú vị hơn trên thành phố nhiều lắm. Cứ bảo Nguyệt đưa cháu đi chơi, thằng Tuấn chẳng rảnh bằng Nguyệt đâu.

- Dạ, vậy thì còn gì bằng, chỉ sợ bạn ấy không chịu dẫn cháu đi thôi – Viễn Hình nhìn Như Nguyệt rồi nhìn mẹ cô âu sầu nói.

- Có gì đâu mà không chịu. Xem như nó xin lỗi con vì làm chân con đau – Việt Phương cười cười nhìn con gái đe dọa nếu Như Nguyệt từ chối.

Như Nguyệt mếu máo ầm ứ trong bụng, nhưng cũng đành nuốt hận vào trong. Nhưng mà cô đâu dễ để Viễn Hình sống sung sướng hạnh phúc được cô hầu hạ chứ. Ban ngày, ba mẹ vẫn đi làm đến chiều mới về mà, đương nhiên đó là thời cơ tốt nhất của cô để trả thù Viễn Hình.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 10.2

53. Chương 10.2

Được sự giúp sức của bạn bè, anh chị em ở quê, cô nhanh chóng bày cho Viễn Hình một bữa ăn thật đậm chất quê. Chuột đồng nướng, ba khía với rau lan lộc.

- Nè, mau lại đây ăn cơm đi – Như Nguyệt bày đồ ăn ra bàn rồi hờ hững gọi Viễn Hình và Hoàng Tuấn đến.

Hoàng Tuấn vừa mới thấy mấy món ăn liền quay đầu nói:

- Đúng rồi, em nhớ thằng tư có hẹn em đến nhà nó chơi, em đi đây, hai người cứ ăn cơm vui vẻ đi.

Nói xong, bỏ chạy ngay lập tức. Viễn Hình nhìn mấy món trên bàn, đặc biệt cái mùi ba khía, cậu thấy hơi khó gửi, lại thấy Hoàng Tuấn chạy tháo thân như vậy, cậu cũng muốn bỏ chạy, nhưng bị Như Nguyệt nhanh chân tóm lại:

- Này, bạn đi đâu vậy hả? Mau ngồi xuống ăn đi, ăn xong còn uống thuốc cho lành cái chân.

Như Nguyệt cố ý nhấn mạnh mấy chữ cuối, Viễn Hình muốn dùng cái chân để chơi cô, cô cũng muốn dùng cái chân để chơi lại. Cô dọn đĩa bát cơm cho Viễn Hình, sau đó gấp 1 miếng thịt bỏ vào chén của Viễn Hình.

- Đây là thịt chuột đồng đỏ nha, ngon và bổ lắm. Không phải thịt chuột cống đâu.

Vừa nghe đến chữ chuột, Viễn Hình liền muốn nôn ngay lập tức, nhưng cậu cố nhịn xuống. Cậu gấp miếng thịt chuột ra và cố nói:

- Mình không thích ăn thịt chuột, ăn món này vậy.

Vừa nói, Viễn Hình vừa gấp vài sợi rau lang, định đưa vào miệng ăn thì, Như Nguyệt đã ngăn lại:

- Ấy ấy...chăm vào đây đi, ngon lắm đó. Là ba khía đó, chắc bạn nghe tên món này rồi đúng không?

Như Nguyệt cười cười chỉ tay vào món ba khía, Viễn Hình nghi hoặc nhưng vẫn chăm thử, khi đưa vào miệng thì vội vã phun ra ngay. Như Nguyệt không nhịn được phá ra cười sặc sụa, ba khía là món nổi tiếng, nhưng không phải ai cũng có thể ăn được.

Thấy Viễn Hình định bỏ đĩa, Như Nguyệt liền trả nguyên si câu nói Viễn Hình nói với cô ngày trước:

- Ăn đi, nếu không bán bạn qua châu phi bây giờ. Có biết bên châu phi đói khổ, kiếm miếng ăn cũng khó hơn lên trời hay không?

Hôm khác là món ếch nướng rơm, để cơm lẫn bột...toàn là những món ăn Viễn hình chưa ăn bao giờ. Không ăn thì Như Nguyệt lại nói kiểu cạnh khốe:

- Thấy dân thành phố đến, bạn bè mình mới vất vả đi bắt về để tiếp đãi, không ngờ thịnh tình lại bị từ chối thế này.

Viễn Hình miễn cưỡng lắm mới phải ngồi ăn. Chỉ khi có ba mẹ Như Nguyệt, Viễn Hình mới có bữa cơm thật sự lót dạ dày.

Tuy có tra tấn Viễn Hình về đường ăn uống, nhưng Như Nguyệt vẫn vui vẻ đưa Viễn Hình đi chơi chỗ này chỗ nọ đầy vui vẻ. Cô muốn cho Viễn Hình thấy cuộc sống dưới quê cô vui vẻ đến mức nào. Tự tập bạn bè chơi đùa nói chuyện, câu cá, hái trái...rất vui vẻ. Cô còn chơi khê Viễn Hình, dẫn cậu đến trêu chọc mấy con vật hung dữ như chó, bò, ngỗng...nhìn nó đuổi theo Viễn Hình, Như Nguyệt ôm bụng cười bò lăn bò lổc.

Có điều khi đi chơi, chân Viễn Hình lại chẳng mấy đau đớn gì như khi ở nhà trước mặt ba mẹ Như Nguyệt. Như Nguyệt bèn nghĩ ra một cách lừa Viễn Hình. Cô dẫn Viễn Hình đi đến một khu xa nhà, vắng vẻ, trên đường đi cô cố ý nhấn mạnh đường về cho Viễn Hình, sau đó lén lút bỏ về, bỏ Viễn Hình lại một mình. Mục đích của cô là để Viễn Hình lếch bệch về nhà với cái chân đau kia, cô muốn để mọi người biết Viễn Hình là giả bộ đau chân mà thôi.

Ai ngờ, đến khi trời tối rồi mà vẫn không thấy Viễn Hình trở về nhà cô, đường về nhà chỉ có con đường thẳng vô cùng dễ đi. Mọi người ai cũng lo lắng vì gọi điện thoại không được. Trong khi mọi người chia nhau đi tìm, Như Nguyệt vội chạy đến chỗ cũ tìm Viễn Hình, vừa đi cô vừa gọi tên cậu.

- Viễn Hình, cậu có ở đây không? Đây quần lót rùa...

Gọi mấy tiếng mới nghe thấy tiếng Viễn Hình đáp lại từ một cái giếng cạn. Như Nguyệt hoảng hốt chạy đến xem thì thấy đó là một cái giếng vừa cạn vừa nông, cô bèn mắng Viễn hình:

- Cái giếng như vậy, đứa con nít cũng bò lên được, một người lớn như bạn mà chẳng thể trèo lên hay sao?

- Chân đau.

- Cái gì?

- Nếu chân không đau khiến mình không thể leo lên được, bạn nghĩ mình muốn ở lại cái giếng này hay sao?

Như Nguyệt nghe Viễn Hình đáp thì kinh ngạc, cô vẫn nghĩ cái đá chân của cô cũng không đến nỗi nào, chẳng qua Viễn Hình làm ra vẻ đau đớn để ăn vạ cô mà thôi, không ngờ chân cậu ta bị đau thật sự, phải ở trong giếng cả buổi như thế.

Trước vẻ mặt ngẫm nghĩ của Như Nguyệt, Viễn Hình mới nói tiếp:

- Lúc bạn bỏ chạy, xô ngã cái ghế, vừa hay đập vào ống chân bị bạn đá.

Hóa ra nguyên nhân là như vậy, đúng là lúc cô chạy có nghe “rầm” một cái. Như Nguyệt biết Viễn Hình không nói dối thì trong lòng cũng ăn năn, cô đưa tay chìa xuống bên dưới:

- Đưa tay đây, mình kéo bạn lên.

Viễn Hình bèn đưa tay cho cô kéo lên, nào ngờ Viễn Hình lại nặng hơn Như Nguyệt nghĩ, cuối cùng cô kéo người lên không được còn bị cậu kéo luôn xuống bên dưới. Cũng may là Viễn Hình chụp được cô kịp, ôm cô vào lòng. Đột nhiên bị một thằng con trai ôm thật chặt như vậy khiến Như Nguyệt đỏ mặt, cô nghe rõ tiếng tim đập thành thịch. Nhưng nghe kỹ thì hình như tiếng tim đập này không phải của cô.

Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn Viễn Hình, dưới giếng tối thui, chỉ có chút ánh sáng mờ từ ánh trăng rọi xuống, cô không nhìn thấy rõ mặt Viễn Hình, chỉ thấy đôi mắt sáng của cậu ta hình như đang nhìn cô. Hai đôi mắt nhìn nhau, tiếng tim đập càng tăng, Như Nguyệt cảm thấy hình như tim mình cũng bắt đầu đập mạnh. Bối rối đến mức cô nói lắp bắp:

- Giờ..giờ... chúng ta phải làm sao đây.

Viễn Hình tăng hắng buông tay ra khỏi người Như Nguyệt, cậu nhìn lên trên thành giếng rồi bảo:

- Chỉ có một cách mà thôi.

Cuối cùng thì Như Nguyệt ở bên dưới, chập hai tay lại làm bệ cho Viễn Hình đạp một chân rồi bật lên trên. Khi hai tay Viễn Hình giữ được miệng giếng, Như Nguyệt dùng tay đẩy đẩy chân giúp Viễn Hình leo lên trên. Trong quá trình giúp kia, không ngờ chiếc quần jean Viễn Hình đang mặc bị kéo lệch để lộ chiếc quần lót rùa, Như Nguyệt ở bên dưới nhớ lại cảnh cũ mà không nhịn được cười nói:

- Quần lót rùa.

- Bạn còn cười được à? Có biết hại mình xấu hổ đến mức nào hay không hả? – Viễn hình ra sức trèo lên trên, nghe vậy bèn mắng.

- Này, mình cũng không muốn mà. Lúc đó thật sự là mình muốn chạy lại đá cho bạn một đá để hả giận, ai bảo cả năm học bạn đều ăn hiếp mình như thế. Chỉ là lúc đó mình chạy đến gần bạn thì bị vấp té, mình chỉ định bám vào cái gì đó thôi, ai ngờ lại tụt cái quần của bạn xuống như thế đâu. Ha ha ha...

- Còn cười, có tin mình lên xong bỏ mặc bạn ở dưới luôn hay không hả?

- Hứ...

Viễn Hình cuối cùng cũng lên được miệng giếng, cậu thở phì phò , mồ hôi đổ trên người cậu được gió lùa dẫn đến cảm giác sảng khoái:

- Tốt quá đi mất, không khí ở dưới này đúng là trong lành.

- Này, mau kéo mình lên đi chứ – Như Nguyệt bèn giục.

- Chẳng phải bạn bảo là đứa trẻ cũng leo lên được hay sao? Vậy thì tự leo lên đi.

Như Nguyệt tái mặt giận dữ, cô không thèm nhờ Viễn Hình nữa mà quyết định tự mình leo lên, không ngờ thành giếng lại trơn trượt đến như thế, rất khó leo lên. Thấy Như Nguyệt chật vật leo lên như thế, Viễn Hình cười cười trên:

- Sao hả? Không leo lên được à. Mau cầu xin mình giúp đi.

Như Nguyệt bĩu môi, cô không thèm cầu xin Viễn Hình giúp mình, chỉ âm thầm mắng chửi ba đời tổ tông của cậu trong lòng.

- Không muốn mình giúp à? Vậy cứ từ từ thưởng thức hương vị dưới đó đi, mình cũng ở đó cả buổi rồi. Mình đi về trước đây.

Nói rồi, Viễn Hình bỏ đi mất. Như Nguyệt tức giận vô cùng, cô nghe thấy tiếng bước chân đi xa , nghĩ viễn Hình đã bỏ đi thật, cô dắt đôi dép vào thắt lưng rồi cố sức trèo lên lần nữa nhưng thành giếng trơn quá khiến cô bị rơi xuống và dẫm phải một cái gì đó.

- Á...

Cô vừa kêu đau một tiếng thì thấy vẻ mặt Viễn Hình lo lắng nhìn xuống hỏi:

- Sao vậy?

- Đập trúng cái gì rồi, đau quá – Như Nguyệt vốn giận, nhưng không ngờ Viễn hình không bỏ đi mà chỉ trêu cô, nên cũng không chấp nhất mà mếu máo nói, cảm giác chân đang chảy máu đau nhức.

- Đưa tay đây, mình kéo lên – Viễn Hình chìa tay xuống cho cô.

- Không thêm – Như Nguyệt giận dỗi đáp, là cậu ta hại cô rơi xuống đây, hại cô bị đập chảy máu.

- Xin lỗi. Mình chỉ muốn đùa chút cho vui thôi mà. Trời tối rồi, tội mình mau về nhà kéo mọi người lo.

Như Nguyệt kinh ngạc khi thấy Viễn Hình xin lỗi mình, hờn dỗi trong lòng cũng dịu xuống bèn đưa tay cho Viễn Hình nắm kéo lên. Viễn Hình khỏe mạnh, nhưng để kéo được Như Nguyệt lên cũng không phải là chuyện dễ dàng gì khi chân cô không có bệ đỡ. Viễn Hình cố gắng hết sức, kéo mạnh Như Nguyệt lên, cậu ngã người ra sau nằm bịch lên đất, Như Nguyệt ngã lên người Viễn Hình miệng cô vô tình đập lên mọi Viễn Hình.

Đọc tiếp Heo mập cận thị và quần lót rùa – Chương 10.3 (end)

54. Chương 10.3 (end)

Cô vừa kêu đau một tiếng thì thấy vẻ mặt Viễn Hình lo lắng nhìn xuống hỏi:

- Sao vậy?

- Đập trúng cái gì rồi, đau quá – Như Nguyệt vốn giận, nhưng không ngờ Viễn hình không bỏ đi mà chỉ trêu cô, nên cũng không chấp nhất mà mếu máo nói, cảm giác chân đang chảy máu đau nhức.

- Đưa tay đây, mình kéo lên – Viễn Hình chìa tay xuống cho cô.

- Không thêm – Như Nguyệt giận dỗi đáp, là cậu ta hại cô rơi xuống đây, hại cô bị đập chảy máu.

- Xin lỗi. Mình chỉ muốn đùa chút cho vui thôi mà. Trời tối rồi, tội mình mau về nhà kéo mọi người lo.

Như Nguyệt kinh ngạc khi thấy Viễn Hình xin lỗi mình, hờn dỗi trong lòng cũng dịu xuống bèn đưa tay cho Viễn Hình nắm kéo lên. Viễn Hình khỏe mạnh, nhưng để kéo được Như Nguyệt lên cũng không phải là chuyện dễ dàng gì khi chân cô không có bệ đỡ. Viễn Hình cố gắng hết sức, kéo mạnh Như Nguyệt lên, cậu ngã người ra sau nằm bịch lên đất, Như Nguyệt ngã lên người Viễn Hình miệng cô vô tình đập lên mọi Viễn Hình.

Con mắt phải nhìn con mắt trái. Con mắt trái nhìn còn mắt phải, cả bốn mắt cùng chớp chớp cố đánh lảng xua đi cảm giác môi chạm môi kia. Như Nguyệt vội vàng lăn sang một bên, cả hai cùng nằm thở phò phò mju72ng rõ vì thoát nạn.

Bầu trời trắng rất sáng, nhiều vì sao lấp lánh, áng mây trong, gió hiu hiu rất mát. Hai người nằm dang tay nhìn lên bầu trời cùng im lặng, tay hai người vô tình chạm nhau.

- Lúc trước, mình không nghĩ mặt trăng lại đẹp như vậy – Viễn Hình hồi lâu lên tiếng nói, phá tan không khí yên lặng.

- Đương nhiên rồi, trên thành phố đèn sáng choang như thế, rất khó có thể ngắm trăng thì làm sao biết được cái đẹp của trăng chứ – Như Nguyệt phản bác lại.

- Không phải. Vì có người đẹp như trăng – Viễn Hình quay đầu lại nhìn Như Nguyệt đáp, ánh mắt cậu đặc biệt dịu dàng đến mức Như Nguyệt cảm nhận được mà quay đầu lại nhìn.

Cô có chút bối rối trước ánh mắt đó. Bị một người con trai nhìn mình như thế khiến mặt Như Nguyệt đỏ lên dù trong đêm tối mát lạnh, cô giả vờ dùng tay huých vào người Viễn hình nói:

- Nhìn gì? Ai không biết sẽ nghĩ bạn thích mình đó?

Viễn Hình đột ngột ngồi dậy nhìn cô sau đó khẽ nói:

- Nếu như mình nói, mình thích bạn thì sao?

Trời rõ ràng yên tĩnh, Như Nguyệt lại cảm thấy bên tai đầy tiếng động đến nhức óc. Mấy từ “ vì có người đẹp như trăng” vang vọng bên tai của cô. Cô tên là Như Nguyệt, Nguyệt chẳng phải là trăng hay sao. Như vậy có phải là đang tỏ tình với mình hay không? Rõ ràng là ghét nhau mà, sao tự nhiên quay 180 độ chuyển qua thích cô là sao hả?

- Điên quá, tưởng lừa được mình à, xin lỗi nha, mình không dễ bị lừa đâu. Mau về đi tối rồi – Như Nguyệt nói xong thì đứng dậy định bỏ chạy về nhà.

- Mình nói thật đó. Ngay từ nhỏ đã thích bạn rồi. Ắn hiếp bạn chỉ là muốn bạn chú ý đến mình mà thôi – Viễn Hình nắm tay cô giữ lại .

- Điều – Như Nguyệt lắc đầu không tin.

- Bạn nghĩ vì sao mình phải lặn lội xuống đây chịu đựng mấy món ăn khủng khiếp của bạn?

Trước lời chất vấn của Viễn hình, Như Nguyệt lắc đầu định bỏ chạy nào ngờ chân bị dẫm mảnh chai chảy máu khiến cô đau quá phải rên lên. Viễn Hình liền kéo tay cô ra sau lưng mình rồi nói:

- Để mình công bạn.

- Không cần. Chân bạn bị đau mà.

- Còn hơn để chân bạn nhiễm trùng – Viễn Hình cương quyết đáp rồi mặc kệ Như Nguyệt, cứ thế công cô về đến nhà.

Như Nguyệt nằm trên lưng Viễn Hình, cảm thấy lưng cậu vừa to vừa rộng rất ấm áp, khiến tim cô đập rất mạnh.

Sau đó cô trốn tránh Viễn Hình, cũng may sáng hôm đó, mấy người bạn từ thành phố cũng chạy đến chơi cùng, có Diệp Hân và cả Thiên Phong, Đăng khôi. Vì thế, hai người cũng chẳng còn cơ hội nói chuyện với nhau cho đến khi cả bọn trở về thành phố.

Thời gian cứ thế mà qua, Như Ngọc, Hoàng Tuấn và Đăng Khôi thấy hai người cứ tình trong như đã mặc ngoài còn e thì sốt ruột thay cho hai người bên bày kế với nhau.

Vào ngày sinh nhật của Viễn Hình, Như Ngọc và mọi người đẩy Như Nguyệt vào trong phòng tiệc:

- Bà cầm bánh sinh nhật đứng đây đợi Viễn Hình bước vào thì cầm bánh đến trước mặt cậu ấy.

- Còn mọi người thì sao? – Như Nguyệt nhìn mọi người thắc mắc.

- Tụi mình sẽ đứng núp ở bên trong, chờ Viễn Hình đi ra và tung hoa và pháo bông – Như Ngọc chìa một cây bắn pháo ra cho Như Nguyệt xem.

Như Nguyệt nhìn quanh mọi người thấy ai trên tay cũng cầm 1 món đồ chúc mừng trên tay bèn gật đầu. Căn phòng tiệc tràn vào bóng đêm. Khi Viễn Hình mở cửa phòng đi vào, cô bật đèn châm đèn cây rồi bê bánh sinh nhật đi đến bên Viễn Hình hát bài Happy birthday.

- Mau thổi nến đi – Cô nhìn Viễn Hình đầy mong đợi, đợi Viễn Hình thổi đèn cây xong thì mọi người sẽ cùng hòa ra chúc mừng.

Nhưng Viễn hình thay vì thổi nến lại tiếng đến gần hôn lên môi cô.

- Anh làm gì vậy hả?

- Nè, rõ ràng là em đồng ý làm người yêu của anh mà

- Anh bị điên à? Tôi nói đồng ý hồi nào.

- Em rõ ràng là đã tỏ tình với anh còn gì?

- Lỗ tai nào của anh nghe thấy tôi tỏ tình với anh chứ. Đề nghị anh đi khám tai đi, kẻo không kịp nữa đây. Sau này ra đường với cái lỗ tai thối thì đừng có nói chúng ta quen nhau.

- Em bội bạc thế sao?

- Ồ đó, tôi bội bạc thế đấy.

- Em nhất quyết không nhận mình đã tỏ tình với anh phải không?

- Diên quá đi, đã bảo tôi không tỏ tình với anh mà. Tôi đâu có diên đâu.

- Được, anh chứng minh cho em thấy. Đến lúc đó không được chối đó nha.

- Chứng minh đi, không chứng minh được thì anh còn thua cả cái quần lót hình con rùa .

- Nhìn con số 318 này đi. Em có biết ý nghĩa của con số 318 này hay không?

- Thì là sinh nhật của anh. Anh sinh ngày 31 tháng 8 mà.

Như Nguyệt nói xong thì giật mình, hôm nay đâu phải là 31 tháng 8, bánh sinh nhật đâu phải . Viễn Hình thấy Như Nguyệt bối rối thì mỉm cười nói:

- $3 \times 1 \times 8 = 24 \Rightarrow 24$ giờ em nghĩ về anh.

- $3 + 1 + 8 = 12 \Rightarrow 12$ tháng , em nhớ anh.

- $8 - 3 - 1 = 4 \Rightarrow 4$ mùa em nhớ anh.

- $(8 + 1) : 3 = 3 \Rightarrow 3$ ngày: Hôm qua, hôm nay, ngày mai em yêu anh.

- Rõ ràng em đã tỏ tình với anh mà, giờ em còn dám chối nữa hay không?

Như Nguyệt lúc này biết mình mắc lừa tụi bạn, cô lườm mắt nhìn về chỗ trốn của bọn họ, nhưng trong phòng tối, cô chẳng thể biết đích xác chỗ nào để lườm. Đầu óc linh hoạt, Như Nguyệt bèn cười cười, đẩy cái bánh kem lên tay Viễn Hình bảo:

- Biết ba một tám là gì hay không? Có nghĩa là “Bạn mà thôi”. Là bạn đó, là bạn...

Viễn Hình thấy Như Nguyệt nói vậy thì thấy buồn, chẳng buồn thổi nến, đặt bánh kem lên cái bàn gần đó, cậu quay lưng bỏ đi sau khi nói:

- Thôi bỏ đi, coi như chưa nói gì.

Như Nguyệt thấy Viễn Hình bỏ đi thì luyến huỳnh, bèn lên tiếng:

- Thật ra 318 là 3 tiếng, 8 chữ, 1 ý nghĩa ...

Viễn Hình bèn quay người lại chờ đợi Như Nguyệt nói. Như Nguyệt ấp úng không biết nên nói sao, cô bè nói:

- Ý nghĩa là em đùa đấy. Haha, đủ 3 tiếng, 8 chữ, 1 ý nghĩa.

Viễn Hình chau mày, chờ đợi Như Nguyệt nói tiếp, nhưng như Nguyệt chỉ cắn môi rồi im lặng. Thất vọng lần nữa quay lưng đi.

- Đây...

- 318 có nghĩa là 3 từ 8 chữ 1 ý nghĩa: I LOVE YOU. Em yêu anh.

- Em không đùa anh chứ – Viễn Hình quay lại nhìn cô hỏi nghiêm túc.

- Không đùa.

- Yeahhhhhh – Viễn Hình reo lên rồi lao đến ôm chầm lấy Như Nguyệt đầy vui sướng.

Bạn bè cùng lúc hòa ra tung pháo giấy chúc mừng hai người, rồi cùng reo lên:

- Hôn đi hôn đi...

Trong sự xấu hổ của Như Nguyệt, Viễn Hình cúi đầu hôn cô, trong sự hò reo của bạn bè.
==== The End ====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/heo-map-can-thi-va-quan-lot-rua>